PÁD ZÁPADNÍHO ČLOVĚKA

MARK COLLETT

Mark Collett – Pád západního člověka

PŘELOŽENO Z DIGITÁLNÍ KOPIE, VYŠLO V ROCE 2017, DOSTUPNÉ Z: https://www.thefallofwesternman.com/downloads/TheFallofWesternMan.pdf

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Poděkování **5**

Předmluva **6**

Id, Ego a Superego **8**

Důležitost Superega **16**

Dokonalá společnost **24**

Nedokonalá společnost **33**

Vzestup Id a úpadek západního člověka **43**

Rozpad – Rodiny s jedním rodičem **51**

Rozpad – Odstranění společenských zábran **63**

Rozpad – Špatné vzory **76**

Role feminismu – Smrt milující matky **90**

Role feminismu – Rozpad rodiny **101**

Role feminismu – Pokles porodnosti v západním světě **113**

Úpadek mužnosti a zženštilý muž **125**

Zničení láskyplných vztahů **137**

Ztráta západní mysli **151**

Ztráta západního těla **164**

Ztráta západní duše **177**

Ztráta západního srdce **189**

Vzestup kultu individualismu **202**

Smrt západního Superega **215**

Triumf Id a smrt Západu **226**

Falešná spása – Konzervatismus **239**

Falešná spása – Libertarianismus **251**

Falešná spása – Hollywoodský nacista **263**
Skutečná spása – Nacionalismus **276**
Vykoupení **288**

Poděkování

Rád bych poděkoval své rodině a přátelům, kteří mi s touto prací pomáhali a podporovali mě po celou dobu mé kariéry. Zvláštní poděkování patří: Stephenu Fyfe Scottovi, RT, A+J. Autor titulní stránky: Sandro Goretti.

Předmluva

Cílem této knihy je nastínit v hrubých rysech a ilustrovat širší trendy v západní společnosti. Je napsána na pozadí skutečnosti, že západní civilizace se nachází na pokraji kolapsu a západní člověk se ve své vlastní zemi rychle stává menšinou. Tyto skutečnosti nejsou předmětem diskuse ani podrobného rozebírání, neboť stačí se podívat na demografická data nebo sledovat zpravodajství, aby bylo zřejmé, jak dramaticky se rasové a kulturní složení Západu v posledních několika desetiletích změnilo.

Tato kniha se nesnaží kráčet po typických a vyšlapaných stezkách, které byly probrány už mnohokrát. Tato se kniha nesnaží svalit vinu za úpadek Západu na přistěhovalce, ale spíše na změny, které ovlivnily západního člověka a způsobily rozpad západní společnosti. Přistěhovalectví samozřejmě vede k demografickým problémům, jak již bylo zmíněno – ale není to v první řadě přistěhovalectví, co rozvrátilo západní společenství.

Místo toho se tato kniha snaží analyzovat, jak se západní člověk odchýlil od správné cesty a ztratil směr. Snaží se analyzovat duševní stav západního člověka a ukázat, jak nepřátelé Západu nenápadně ovlivnili západní psychiku. Tato kniha odhaluje způsoby, jakými byly západnímu člověku opakovaně vnucovány negativní vlivy a degenerace a jak byly využívány k podkopávání kdysi soudržných společností.

Tato kniha používá ilustrativní citáty a příklady k znázornění úpadku, který byl Západu vnucen; existuje však tolik příkladů, že jejich výčet by byl příliš rozsáhlý. Čtenář má možnost a je povzbuzován k tomu, aby uplatnil zde uvedenou

logiku a našel si vlastní příklady, které snadno zapadají do rámce argumentace. Kdyby se někdo pokusil uvést každý jednotlivý příklad, zaplnilo by to desítky knih – a abychom citovali Shakespeara: „Stručnost je duší důvtipu“.

Stejně tak se tato kniha nezabývá výčtem jmen osob, které tuto zvrhlost v západní společnosti prosazovaly. I to by bylo neplodné a snadno by to naplnilo desítky knih. Čtenáře opět vybízíme, aby si sám zjistil, kdo jsou „nepřátelé Západu“.

Účelem této knihy je analyzovat způsoby, jakými byl západní člověk sveden na scestí a ztratil směr, a také to, jak byly struktury, které kdysi držely západní společnost pohromadě, podkopány, narušeny nebo zvráceny.

Id, Ego a Superego

Id, Ego a Superego jsou tři složky lidské mysli, které se vyskytují ve freudovské psychologii. Tyto tři odlišné složky mysli (neboli psychiky) vzájemně interagují, ovlivňují naše chování a určují způsob, jakým komunikujeme s okolním prostředím a ostatními lidmi v něm. Freud tvrdil, že Id, Ego a Superego ovlivňují rozhodování a vedou nás určitou cestou na základě našich potřeb a toho, jak bychom měli tyto potřeby uspokojovat.

Než se budeme zabývat jednotlivými složkami a pokusíme se je pochopit, je důležité si uvědomit, proč je musíme znát. Pojmy Id, Ego a Superego a moderní chápání naší psychiky vypracoval Sigmund Freud (vlastním jménem Sigismund Schlomo Freud; 6. května 1856 – 23. září 1939). Freud byl rakouský neurolog a je považován za otce psychoanalýzy.

Freudova práce tvoří základ pro pochopení toho, jak funguje naše mysl – a pochopit fungování mysli znamená pochopit, jak my jako lidské bytosti fungujeme na mentální úrovni, a je klíčem k pochopení toho, co řídí a určuje naše jednání. Jakmile člověk pochopí, jak funguje složitá lidská mysl, může vidět, jak lze fungování mysli ovlivňovat a měnit, a tedy i to, jak lze manipulaci s myslí využít ke změně chování jednotlivce nebo skupiny lidí.

Klíč k pochopení lidské mysli by jakékoli osobě či skupině lidí poskytl mohutnou výhodu nad ostatními. Tato výhoda by těmto lidem umožnila využívat rafinované a donucovací techniky, aby ovlivňovali nejen mysl, ale i chování těch, na jejichž mysl se působí. Pochopení lidské mysli by v podstatě

odhalilo tajemství ovládání lidí – nikoli silou, ale rafinovanějšími a nenápadnějšími prostředky.

Jakmile by bylo fungování mysli pochopeno, bezohledná skupina by mohla tuto znalost snadno využít k tomu, aby na lidi uvalila mentální okovy nebo aby uvolnila ty nejhorší mentální aspekty skryté v psychice těchto lidí, a zajistila tak jejich poddanství nebo zničení.

Stejně tak pochopení vlastní mysli a způsobu, jakým funguje, dává jedinci klíč k mentálním okovům, které mu byly nasazeny. Pochopit vlastní mysl by znamenalo pochopit, jak může být člověk manipulován, a naopak, jak se může snažit této manipulaci vyhnout.

Není žádným tajemstvím, že západní svět upadá, a není ani žádným tajemstvím, že západní člověk ztratil směr. Proč tomu tak je – proč se kdysi mocný západní člověk, který prozkoumával a dobýval svět, během tak krátké doby tak výrazně oslabil? Mezi nejčastější vysvětlení patří vládní politika, liberalismus, socialismus, imigrace a dokonce i faktory jako nezaměstnanost. To vše jsou však pouze vnější vlivy působící na západního člověka.

Účelem této knihy je tvrdit, že to nejsou pouze změny ve vládě západního člověka, nejsou to změny ve struktuře jeho vlasti, ani to nejsou změny v jeho prostředí, které skutečně zničily to, co dělalo západního člověka velkým. Jsou to ve skutečnosti subtilní a dlouhodobé změny v mysli západního člověka, ke kterým docházelo po většinu století a které změnily způsob, jakým mysl západního člověka funguje.

Tato rafinovaná manipulace s myslí západního člověka ze strany jeho nepřátel – těch, kteří touží po zániku Západu –

změnila chování západního člověka a zbavila ho vlastností, které ho činily velkým a silným, a zároveň uvolnila a podpořila jeho negativní rysy, aby ho přivedla k úpadku a oslabení. Nepřátelé Západu nezaútočili na západního člověka otevřeně a fyzicky, ale prostřednictvím rafinované série útoků zaměřených na mysl.

Pouze tím, že pochopíme, jak mysl funguje, a otevřeme oči vůči mentálním útokům na západní psychiku, se můžeme pokusit proti těmto útokům zocelit. Rozumět mysli je prvním krokem k vybudování této obrany. Díky porozumění mysli se pak můžeme naučit, jak je mysl napadána, začít tyto útoky vnímat a tím pádem začít budovat obranu proti nim.

Abychom zachránili Západ a zachránili západního člověka, musí naše pátrání začít porozuměním tomu, co nás činí tím, čím jsme. Toto pátrání začíná porozuměním Id, Egu a Superegu.

Id

Id je první částí naší psychiky; je přítomno od narození a tvoří naše přirozené instinkty a pudy. Tyto pudy a instinkty jsou dědičné a přítomné u každého dítěte. Tyto pudy tvoří hnací síly života, jako je potřeba jíst, spát, pít a touha po rozmnožování a uspokojování našich sexuálních potřeb.

Id je impulzivní částí naší psychiky, a proto je podvědomé. Id reaguje přímo na instinkty, a pokud není kontrolováno, tlačí lidskou mysl k unáhleným a impulzivním rozhodnutím ve snaze o okamžité uspokojení.

Když je Id uspokojeno, prožíváme potěšení, a když je potlačeno, prožíváme nevoli, nespokojenost nebo bolest. Freud popsal Id jako fungující na „principu slasti“, což je myšlenka,

že každá touha Id vyžaduje okamžité uspokojení, bez ohledu na následky.

Jako takové není Id ovlivněno realitou každodenního světa. Samo o sobě nebere v úvahu morálku, logiku ani fyzickou bezpečnost; je to prostě primitivní pud, který usiluje o uspokojení základních potřeb a potěšení. Často je iracionální a orientované na okamžitý moment a uspokojení toho, co je v daném okamžiku nejžádanější.

> **Abychom to přirovnali k něčemu jinému, Id se zabývá uspokojováním bezprostředních pudů a naplňováním principu slasti. Vezměme si jako příklad hlad. Pokud má jedinec hlad, Id si přeje tento hlad uspokojit získáním jídla. Id se zajímá pouze o uspokojení; jde mu pouze o to, aby tuto potřebu co nejrychleji naplnilo. Jakmile Id spatří svůj cíl, bude se k jeho dosažení neúnavně a bez omezení přibližovat, dokud nebude hlad uspokojen.**

Id je zcela nevědomá, impulzivní a dětská část psychiky, která funguje na základě „principu slasti“ a je zdrojem základních pudů a motivů; usiluje o okamžité potěšení a uspokojení.

Ego

Ego je další složkou naší psychiky a představuje takzvaný „princip reality“. V podstatě Ego usměrňuje Id s ohledem na to, co je realistické. I Ego touží po slasti, chce, aby bylo Id uspokojeno, a usiluje o naplnění přirozených pudů a instinktů, avšak chování usměrňuje a často se vzdá honby za slastí, pokud to znamená vyhnout se bolesti nebo negativním důsledkům.

V podstatě se Ego zabývá vytvářením schůdné cesty k uspokojení Id. Chce zajistit, aby bylo dosaženo potěšení, ale zároveň chce zajistit, aby se předešlo jakýmkoli negativním důsledkům sledování a dosažení tohoto potěšení. Ego se zabývá přežitím a je realistickým pudem orientovaným na řešení problémů.

Ego se však nezabývá tím, co je správné a co špatné. Ego se nezajímá o morálku; zajímá se pouze o to, aby bylo Id uspokojeno, ale aby bylo tohoto uspokojení dosaženo bez způsobení újmy jedinci a tím ohrožení jeho dalšího přežití.

> **Abychom v této analogii pokračovali: pokud má Id hlad, je jeho hnací silou touha po jídle a jeho získání. Id bude neúnavně usilovat o uspokojení této potřeby tím, že si jídlo obstará. Pokud Id uvidí svůj cíl a může získat to, po čem touží, převládající silou je pohyb směrem k tomuto jídlu a uspokojení bezprostřední potřeby. Ego však Id drží na uzdě a zvažuje, zda je bezpečné tento cíl sledovat. V tomto příkladu potřeby jídla, pokud Id touží po jídle a uvidí chutný steak, bude se snažit ten steak získat, ale zároveň Ego posoudí, zda je tento krok bezpečný a nezpůsobí újmu. Pokud je steak nehlídaný a lze jej získat, aniž by to způsobilo újmu jedinci, Ego nechá Id sledovat svůj cíl. Pokud je však steak hlídán velkým zuřivým psem, Ego se pokusí potlačit Id a odložit potěšení, aby ochránilo jedince a upřednostnilo dlouhodobé přežití před okamžitým uspokojením.**

Superego

Superego je poslední složkou psychiky. Nevychází z přirozených pudů ani z reality, ale z morálky. Jedná se o něco, co se člověk učí a co se vyvíjí v průběhu času; zároveň je to něco jedinečného, co se liší v závislosti na různých kulturách a rasových skupinách, protože je jednotlivci předáváno společností.

Superego je primárně předáváno rodiči a silnými vzory v rámci komunity. Superego funguje tak, že kontroluje impulsy Id a snaží se tyto impulsy ovládat v rámci morálního rámce společnosti na základě naučené morálky, která byla jednotlivci předána.

Freud uvedl, že Superego funguje na dvou samostatných úrovních – svědomí a ideální já.

Svědomí způsobuje, že se jedinec cítí špatně, a trestá psychiku za to, že podlehla Id. Svědomí brání jedinci v tom, aby dělal věci, které by společnost považovala za špatné nebo negativní, a zajišťuje tak, že se jedinec přizpůsobí normám dané společnosti. Svědomí je v podstatě to, co lze popsat jako vinu nebo stud. Pokud Id vyžaduje potěšení a toto potěšení je něco, co škodí ostatním nebo porušuje naučené morální hranice, pak Superego brání jedinci v jednání směřujícím k tomuto potěšení prostřednictvím pocitů viny nebo studu za své činy.

Ideální já je druhou složkou Superega. Superego přejímáme od svých rodičů a vzorů, které chceme v konečném důsledku napodobovat a které nám pomáhají utvářet si představu o tom, jací bychom měli být. Snažíme se těmto ideálům a činům svých vzorů dostát, abychom uspokojili své ideální já. To má na mysl dvojí dopad. Pokud se nám nedaří dostát ideálu já, opět pociťujeme vinu a stud a psychika je

potrestána. Ideální já však také pociťuje hrdost, takže když splníme očekávání ideálu já a chováme se správně a morálně, jsme na své činy hrdí a psychika je odměněna pozitivními pocity.

Superego tedy jedince jak trestá, tak chválí, aby mu umožnilo uvažovat na morální úrovni.

Abychom ilustrovali vliv Superega a jeho součinnost s Id a Egem, vrátíme se opět k analogii pocitu hladu. Pokud Id touží po jídle, přirozeným instinktem je tento hlad uspokojit. Pokud má člověk hlad a uvidí dítě s bochníkem chleba, zapojí se princip slasti a přirozeným impulsem Id je vzít si ten bochník chleba pro sebe. Bude konzultováno Ego, neboli princip reality – dítě je slabé a snadný cíl a nepředstavuje žádnou skutečnou hrozbu, takže bude dáno zelené světlo, aby si jedinec vzal bochník chleba a uspokojil Id. Poté však zasáhne Superego – naučené morální hodnoty říkají jedinci, že je špatné krást, je špatné brát dětem a je špatné takto fyzicky ovládat druhého. Psychikou proudí pocity viny a Superego zabrání jedinci vzít si chléb, i přes přítomný přirozený pud uspokojit hlad – protože vzít si chléb je morálně špatné.

Id, Ego a Superego takto fungují každý den, aby nám zabránily činit špatná rozhodnutí a zajistily, že naše potěšení a přirozené pudy budou uspokojeny, avšak způsobem, který nás neohrozí ani neporuší morální kodexy společenství, v němž žijeme.

Porozumění Id, Egu a Superegu je základem pro pochopení naší mysli a toho, jak funguje. Tento model velmi

zjednodušeně ukazuje, jak uvažujeme a jak činíme rozhodnutí v našem každodenním životě. Nenechte se mýlit; nepřátelé Západu využili tohoto porozumění k podkopání západního člověka.

Aby se západní člověk mohl někdy osvobodit a bránit se, musí také pochopit fungování mysli a stát se imunním vůči způsobům, jakými je jeho mysl manipulována.

Důležitost Superega

Superego je nejkomplexnější částí psychiky. Utváří naši osobnost a omezuje či reguluje naše přirozené pudy. Bez Superega bychom byli pouhými zvířecími bytostmi, které usilují pouze o přežití a řídí se svými přirozenými instinkty, aby uspokojily jakoukoli okamžitou touhu, po které v daném okamžiku nejvíce toužíme.

Superego se od Id a Ega liší v jednom zásadním a určujícím ohledu – jedinec se jej učí a rodiče a vzory jej předávají dalším generacím. Nejedná se o přirozený instinkt, ale o velmi komplexní soubor naučených morálních zásad a hodnot, které jedince vedou a pomáhají mu povznést se nad své základní zvířecí instinkty a stát se vyspělou osobností.

Id, jak bylo vysvětleno dříve, je jednoduše souborem přirozených pudů nebo principů slasti, které vyžadují uspokojení. Tyto pudy nám nikdo nevštěpuje a nejsou naučené; jsou to vrozené pudy. Zabývají se okamžitými potřebami a touhami na téměř zvířecí úrovni. Id je dětinské a vyžaduje okamžité uspokojení.

Ego je princip reality, část psychiky, která nám říká, zda je určitý postup bezpečný, a diskutuje s Id pouze na základě bezpečnosti a toho, zda snaha o potěšení nevystavuje jedince zbytečnému nebezpečí. Ego s Id nediskutuje na základě toho, co je správné nebo špatné, ani na morálním základě; je to prostě způsob, jak zabránit Id, aby jedince vystavilo nebezpečí.

Superego je morálka; na morální úrovni vede dialog s Id a představuje tak nejvyšší úroveň mentálního uvažování a duševního vývoje. Z toho také vyplývá, že rozvinuté Superego či silný smysl pro morálku v rámci skupiny lidí je ve skutečnosti

klíčem k hladkému chodu a dobře fungující společnosti, neboť právě sdílený smysl pro morálku je tím, co jakoukoli společnost drží pohromadě. Když se dětem vštěpuje silné Superego, vyrostou z nich morálně bezúhonní jedinci, kteří sdílejí soubor společenských norem a morálních zásad, což je to, co spojuje skupiny, komunity a národy.

Bez Superega jsme jen jednotlivci, kteří usilují pouze o potěšení a přežití a bojují pouze za sebe – ne pro dobro skupiny nebo s vyspělým sociálním svědomím. Společnost drží pohromadě sdílené přesvědčení a smysl pro morální povinnost. Čím blíže si jsou hodnoty těch, kteří žijí v komunitě, tím soudržnější bude tato komunita a tím větší je pravděpodobnost, že bude spolupracovat na společných cílech.

Společnost nebo komunita, která spolupracuje na dosažení společného cíle, je společností, která prosperuje a rozvíjí se. Společnost složená výhradně z jednotlivců, kteří sledují své vlastní sobecké zájmy a cíle, se rozpadá na menší zájmové skupiny – a v nejhorším případě se nakonec stává volným seskupením nesourodých jedinců, kteří chtějí jen to, co je pro ně samé nejlepší.

Jak již bylo řečeno, rozhodujícím faktorem, který odlišuje Superego od Id a Ega, je to, že se jedná o naučenou vlastnost. Je předáváno rodiči svým dětem – konkrétně a tradičně to byla silná a dominantní mužská otcovská postava, která vštěpovala svým dětem disciplínu, pořádek a morální zákon.

V přirozené, milující rodině s oběma rodiči je otec často vnímán jako ten „přísný“, ten, kdo uděluje tresty a dává morální lekce, a je v podstatě autoritativní postavou. Kolikrát jste už slyšeli matku říkat: „Počkej, až se táta vrátí domů“ – to je

důkazem role otce. Když se dítě chová špatně, otec ho potrestá a vštípí mu morální poučení o tom, proč by se člověk neměl chovat určitým způsobem.

Matka předává i další hodnoty, které pomáhají formovat Superego. Vštěpuje lásku, soucit a empatii a většinou je právě ona tím rodičem, ke kterému se dítě rozhodne utéct, když je zraněné nebo rozrušené. Matka je také důležitým vzorem pro mladé dívky a hraje zásadní roli při předávání ženských vlastností.

Proto jsou rodiny s oběma rodiči, konkrétně ty s výraznou otcovskou postavou, základním kamenem silných společností. Mladí lidé, kteří vyrostli v prostředí pořádku a disciplíny pod vedením silné otcovské postavy a lásky a soucitu své matky, následují podobnou cestu jako jejich rodiče, rozhodnou se je napodobovat a jít v jejich stopách. Děti z pevných a spořádaných rodin mají větší šanci stát se produktivními členy společnosti a pracovat pro společné dobro této společnosti tím, že budou dodržovat stávající morální kodexy.

Zatímco DNA předává fyzické a biologické vlastnosti z rodičů na děti, předávané Superego je způsob, jakým se morálka a sdílené hodnoty předávají z generace na generaci. Kompletní lidská bytost není pouze skupinou buněk a tkání, ale také vysoce mentálně komplexní formou života, která je schopna předávat z generace na generaci mnohem více než jen jednoduché biologické vlastnosti.

Když rodiče předávají svým dětem své Superego, předávají jim víc než jen morální zásady. Předávají jim to, kým jsou, svůj způsob života, tradice, pohled na svět, své dědictví a znalosti nashromážděné po generace, které spojují budoucí

generace s těmi minulými. To umožňuje zachovat pocit sounáležitosti s historií a tradicemi a předávat je dalším generacím.

Pro společnost a jednotlivce, kteří ji tvoří, je zjevně výhodné mít smysl pro sdílenou morálku, která sahá přes generace – protože to nejen spojuje lidi, ale také pomáhá utvářet zvyky a tradice, které budují bohaté dědictví, které pomáhá ještě více posilovat pouta ve společnosti. Toto sdílené dědictví spojuje staré s novým a umožňuje tradicím, které si naši předkové vážili, žít dál a vzkvétat v moderní době.

Za předávání těchto morálních hodnot a tradic v rodině nesou odpovědnost především otec a matka, avšak silné společnosti si vytvářejí i další vzory, které pomáhají formovat mladé lidi. Učitelé, vedoucí skautů, osobnosti z komunity, náboženští vůdci a další vzorní lidé hráli při vývoji mladých lidí zásadní roli. Jak mladí lidé dospívali a opouštěli domov, ocitli se v prostředí silných osobností, které jim v případě potřeby poskytovaly rady, morální zásady a disciplínu. Tito lidé jsou vzory, které učí, vychovávají a zajišťují, aby se příští generace vyvíjela správným směrem.

Kromě toho se na národní úrovni objevila další zdravá vzorová osobnost – vzory, které kladly důraz na tvrdou práci, píli, oddanost věci a sílu. Těmito vzory byli sportovci, malíři, spisovatelé, vynálezci, průzkumníci, velcí vojenští hrdinové, průmysloví vůdci a muži a ženy, kteří v pravém slova smyslu budovali a formovali západní národy. Tyto národní vzory byly ve školách a celým národem vyzdvihovány jako majáky ctnosti.

Kombinace silné nukleární rodiny s milujícími rodiči, dalších vzorů v rámci komunity a výjimečných národních

vzorů, kteří vynikali na bezprecedentní úrovni, zajistila, že si budoucí generace vyvinou silné a zdravé Superego.

Jen pro připomenutí: Superego se skládá ze dvou různých složek – svědomí a ideálního já. Svědomí je ta část Superega, díky níž se cítíme špatně, pokud uděláme něco, co je v rozporu s naším morálním kodexem. Morální kodex je předáván rodiči a dalšími vzory, kteří přímo vštěpovali zákon, pořádek a disciplínu, stejně jako soucit a empatii.

To umožnilo budoucím generacím rozeznat dobro od zla, ale především cítit vinu, když uvažovaly o tom, že by udělaly něco špatného. Tím, že se člověk cítí špatně, když uvažuje o tom, že udělá něco špatného, se jeho chování umírňuje a zabraňuje se tak tomu, aby k tomuto špatnému činu vůbec došlo. Pocit viny držel Id na uzdě, takže přirozené pudy Id byly vždy pod kontrolou Superega, což pomáhalo zajistit, že lidé jednali správně, a když lidé jednají správně vůči sobě navzájem, společnosti jsou soudržnější a fungují plynuleji.

Druhou složkou Superega, ideální já, je představa o tom, jací bychom chtěli být, kdybychom podávali nejlepší výkony. Naše ideální já vychází z dokonalé představy utvořené z různých stránek osob, ke kterým vzhlížíme – našich vzorů. Pokud tedy byly vzory nějakého muže zdraví sportovci, lze předpokládat, že jeho ideální já bude představovat sílu, zdraví a snahu o sportovní úspěchy. Pokud by vzorem byl vynálezce nebo vědec, pak by ideální já usilovalo o to být pilné, pracovitě a svědomité. Pokud by vzorem byl lékař, pak by ideální já toužilo být trpělivé, pečující a chápavé.

Důležitou část ideálního já získává dítě také od svých rodičů. Pokud tedy dítě pochází z milující rodiny s pracovitým

otcem, pečující matkou a v uspořádané a disciplinované domácnosti, bude se toto dítě s největší pravděpodobností snažit toto napodobit v pozdějším životě. Opět platí, že silné a pozitivní vzory – jak v domácnosti, tak v komunitě a na širší národní úrovni – vedly mladé lidi k úsilí o silné a rozvinuté ideální já, které napodobovalo nejzdravější, nejproduktivnější a nejlepší příklady, které západní společnost mohla nabídnout.

Když si jedinci vybudují silné Superego a sdílejí společné morální hodnoty, umožňuje jim to fungovat jako společnost – jako prostředí, kde se lidé navzájem podporují a sdílejí stejné hodnoty a cíle. Silné Superego také pomáhá vytvořit silnou vizi ideálního já, něčeho vznešeného, o co je třeba usilovat. Když má skupina lidí podobné vize ideálního já, nebo mají jejich vize ideálního já silné společné rysy, je to recept na silnou společnost a soudržnost komunity.

Zatímco Id neboli princip slasti nás neustále tlačí k tomu, abychom usilovali o věci, které nás baví, a poddávali se svým přirozeným pudům, silné Superego to převažuje. Místo toho, abychom jednoduše usilovali o život plný hédonismu, hledáme vyšší smysl a vzdáváme se volání Id, abychom dosáhli více a realizovali vyšší formu bytí – ideální já.

Superego nám tedy nejen vštěpuje morálku, ale také nás spojuje; podněcuje nás k úsilí a k snaze dosáhnout více, což posouvá společnost vpřed a vede k jejímu rozvoji a rozkvětu. Superego nás také spojuje s naší minulostí, s naším dědictvím, tradicemi a způsobem života. Rozvinuté Superego zajišťuje, že kráčíme správnou cestou a pokračujeme v dobré práci našich předků. Je jasně vidět, že mentálními stavebními kameny každé civilizace jsou jedinci s vysoce vyvinutým Superegem.

Představa těchto sdílených ideálů a morálních hodnot v západní společnosti vede k teorii, že zatímco každý jedinec má své vlastní Superego, komunita má také své vlastní společenské Superego. Společná morálka, tradice a dědictví společnosti jsou tím, co nás spojuje a co se společnost snaží předat další generaci této společnosti, což v podstatě vede k pojmu kolektivního vědomí nebo kolektivního Superega.

Západní člověk si vyvinul své vlastní, jedinečné kolektivní Superego – západní Superego. Západní Superego vede společnost a drží ji pohromadě; ztělesňuje západní tradici a kulturu a je samotným kořenem západního dědictví. Ze západního Superega vzešly velké úspěchy, které formovaly a utvářely západní svět.

Nepřátelé Západu vědí, že síla západního člověka spočívá v tom, že vytvořil silnou kulturu a soubor tradic, které mu zase umožnily vybudovat soudržnou společnost, která fungovala tak harmonicky, že vybudovala největší civilizace, jaké svět kdy poznal.

Nepřátelé Západu také vědí, že přímý útok na západní civilizaci a západní kulturu by byl marný a nevyhnutelně by skončil drtivou porážkou. Pokud by však byla napadena mysl jednotlivce, pokud by bylo podkopáno individuální Superego, pak by nakonec bylo oslabeno i západní Superego. Jakmile by bylo západní Superego oslabeno, začalo by kolísat samotné kolektivní vědomí západního člověka a pojivo, které spojovalo jednotlivce a vytvářelo z nich společenství, a soudržná, silná a morální západní společnost by se začala rozpadat.

Nepřátelé Západu se pustili do útoku na psychiku západního člověka – jejich cílem je zničit západní Superego, aby tak rozdělili západní společnost a přivodili zánik Západu.

Dokonalá společnost

Dokonalou společnost lze definovat jako homogenní skupinu lidí, kteří se spojili na základě společných morálních zásad a hodnot a chtějí společně kráčet vpřed, přičemž spolupracují ve prospěch společenství, aniž by přitom opomíjeli práva a význam jednotlivce. Tato soudržnost společenství spočívá na sdíleném povědomí lidí, kteří tuto společnost tvoří.

Jak již bylo zmíněno, Id představuje princip slasti. Podněcuje lidi k tomu, aby usilovali o sobecké, individualistické a hédonistické cíle. Vyvinuté Superego drží Id na uzdě; Superego představuje morálku, a pokud skupina lidí sdílí stejné morální hodnoty a etický kodex, bude pro ni snazší vytvořit společnost.

Když jednotlivci ve společnosti přijmou podobné morální a etické kodexy, zvyšuje se pravděpodobnost, že daná společnost bude úspěšná, protože jednotlivci v ní budou s větší pravděpodobností jednat společně, aby dosáhli společných cílů a posunuli společnost vpřed pro vyšší dobro. Sdílené morální kodexy a tradice, které byly předávány z generace na generaci západních lidí, daly vzniknout sdílené formě vědomí známé jako západní Superego.

Naopak společnost složená z mnoha různých skupin a jednotlivců, kteří se soustředí výhradně na sobecké usilování o individualistické štěstí a hédonismus, je odsouzena k rozpadu. Kdyby společnost neměla sdílené vědomí, přestala by být soudržná a již by nefungovala jako dobře fungující skupina.

Abychom to vysvětlili na jednoduché analogii – představte si dvě skupiny lidí, z nichž každá dostala

jednoduchý úkol: dotáhnout velký kámen na určené místo.

První skupina sdílí společné přesvědčení a má společný cíl. Je semknutá a její členové se o sebe navzájem starají. Důležitost skupiny a daného úkolu staví nad své vlastní individuální cíle. Tito lidé táhnou všichni za jeden provaz, pomáhají si navzájem a v případě potřeby se zastoupí. I přesto, že je daný úkol zdrcující, dosáhnou svého cíle díky své oddanosti jak úkolu, tak skupině.

Druhá skupina je jen volným seskupením jednotlivců. Řídí se svým vlastním já, svými individuálními touhami a všichni staví svou vlastní sebeúctu nad jakoukoli představu o skupině. Všichni věří, že kámen by měl jít jiným směrem, a nikdo nevidí důvod, proč by se měli snažit táhnout silněji než další osoba ve skupině nebo kdykoli zastoupit někoho, kdo zaostává. Tito lidé se hádají, táhnou různými směry a jejich sobecká a individualistická povaha je vede k tomu, že vynakládají méně úsilí než ostatní, aby si zajistili menší podíl na práci.

Jedná se samozřejmě o velmi zjednodušenou analogii, která je vykreslena v hrubých obrysech, ale ilustruje to jednu věc – společnosti se společnými cíli fungují mnohem efektivněji. Homogenní společnosti, kde mají všichni společné vazby, sdílený systém přesvědčení, společné cíle a především společný soubor morálních zásad a vodících přesvědčení – nebo sdílené a vyvinuté Superego – fungují efektivněji. Homogenní společnosti se sdíleným a vyvinutým Superegem postupují

vpřed jako jeden celek, po jediné cestě s jasným a definovaným cílem.

To lze pozorovat nejen u lidí, ale také v říši zvířat, kde jsou nejúspěšnější společenství organizována do kolonií. Tyto kolonie jsou homogenní a táhnou za jeden provaz; jsou organizovány tak, aby fungovaly jako jeden celek a stavěly dobro kolonie nad vše ostatní. Obyvatelé těchto kolonií se neperou o pozice, ale spolupracují; táhnou za jeden provaz pro vyšší dobro.

> **Podívejte se na včelí kolonii. Úl je velmi organizovaná struktura. Královna, trubci i dělnice mají každý svou specifickou roli. Všichni však pracují na dosažení jednoho společného cíle – blaha úlu. Dělnice plní různé úkoly – čistí úl a plásty, krmí potomstvo, starají se o královnu, provádějí orientační lety, staví plásty, větrají úl, sbírají pyl a střeží úl. Včely však plní své povinnosti se společným cílem, kterým je ochrana a zlepšování úlu. Včely, které mají na starosti sběr pylu, se jednoho dne nerozhodnou stávkovat a požadovat, aby mohly vykonávat strážní službu. Včely provádějící orientační lety se nerozhodnou jen tak odletět pro vlastní potěšení a strávit líný den na slunci. Vysoce organizovaná a úspěšná kolonie nemyslí na jednotlivce – důležité je společenství. Je tomu tak proto, že jedinec nemůže existovat bez společenství; společenství a jeho trvalé přežití poskytuje jedinci útočiště, ochranu, potravu a v konečném důsledku život.**

Čím více se skupina lidí sblíží, pokud jde o sdílené přesvědčení, morální hodnoty a tradice, tím více budou jednotně usilovat o společné dobro a společné cíle.

Podíváme-li se na společnosti v průběhu dějin, které se staly velkými národy, společnosti, které rostly, rozvíjely se a změnily svět, vidíme, že tyto společnosti vždy spojovaly společné vazby, postupovaly jednotně a fungovaly jako přirozený celek. Ať už se podíváme na starověký Řím, Japonské císařství nebo Britské impérium, když lidé těchto národů spolupracovali jako jedna soudržná skupina, dosáhli nebes a změnili svět, zanechali po sobě odkaz, který dodnes budí údiv.

V těchto velkých civilizacích budou hierarchie existovat vždy – ale důležitým faktorem úspěchu je, že ti nahoře směřují stejným směrem jako ti dole a oba chtějí posunout společnost vpřed pro dobro skupiny. Ti nahoře vyvíjejí, vynalézají, inspirují a vedou. Ti dole pracují, bojují a budují. Ale pyramida, nejjednodušší forma jakékoli hierarchie, se pohybuje jako jeden celek v požadovaném směru.

Vynálezy, strategie, vůdčí schopnosti, umění, poezie a průmyslová organizace těch, kteří stojí na vrcholu společnosti, umožňují lidem na jejím dně být efektivnější, čerpat inspiraci a pracovat výkonněji. Stejně tak tvrdá práce, oddanost, nasazení a elán těch, kteří se nacházejí níže v hierarchii, jsou motorem, který pohání celou společnost vpřed – a čím šťastnější a spokojenější jsou lidé na dně, tím rychleji se tento motor točí.

Rovnost není základem hladce fungující a dobře fungující společnosti. V každé úspěšné společnosti existuje vždy dělba práce a strukturální hierarchie, stejně jako v přírodě. V dobré a silné společnosti si však ti na vrcholu a ti na dně vzájemně prokazují stejnou úctu a uvědomují si, že jsou na sobě závislí – a tak se pohybují v souladu jako dobře namazaný stroj.

V včelím úlu nejsou dělnice, trubci a královna si rovni. Liší se od sebe a každý z nich má v úlu svou vlastní úlohu. Všechny jejich role jsou však důležité a všichni spolupracují na dosažení společných cílů s jedinou hlavní myšlenkou – blaho úlu.

Z lidského hlediska a ve vztahu k Superegu jsou ti, kdo v hierarchii zneužívají své podřízené, vadní, protože si nevypěstovali sociální svědomí. Stejně tak jsou vadní i ti, kdo v hierarchii touží po pohodlném životě, nechtějí vynakládat žádné úsilí a neplní své povinnosti, neboť si nevybudovali ideální já a nesnaží se o sebezdokonalování.

Superego se samozřejmě skládá ze dvou různých aspektů – svědomí a ideálního já. Ty zajišťují, aby každý jedinec sledoval cestu sebezdokonalování, aby byl tím nejlepším, čím může být, ale také aby měl sociální svědomí a cítil vinu, když poruší morální kodex společnosti, ve které žije. Navíc společné vědomí přítomné ve společnosti zajišťuje, že lidé v ní smýšlejí jednotně a že jednotlivci, kteří tvoří společnost, jednají nejprve v zájmu celku a teprve poté v zájmu sebe samých.

S ohledem na to je zcela zřejmé, že když se společnost rozpadne kvůli chamtivosti, sobectví, nedostatku morálky, lenosti a touze po individuálním zisku – což vše je sledováno na úkor širšího dobra –, je to způsobeno vadným Superegem v jednotlivci a rozpadnutím širšího společenského vědomí.

Jedinci, kteří zrazují skupinu, podléhají svému Id; staví svůj vlastní princip slasti nad širší společenskou morálku a blaho skupiny, což v konečném důsledku znamená, že mají slabé Superego. Vzhledem k tomu, že jednotlivci sledují své vlastní zájmy, znamená to samozřejmě oslabení společenského

Superega, protože členové dané společnosti již nesdílí stejné hodnoty.

Rozvinuté Superego vede jedince k tomu, aby myslel na skupinu dříve, než na sebe. Tento nesobecký postoj je odmítnutím jak kapitalismu, tak komunismu.

Rozvinuté Superego odmítá kapitalismus s odůvodněním, že v kapitalismu záleží pouze na bohatství a jeho vytváření. Kapitalismus je ekonomický systém, v němž se peníze a materiální zisk staví nad blaho lidu. V kapitalistickém modelu se jednotlivci snaží maximalizovat zisk – i když to znamená jednat nemorálně. V kapitalismu se pracovník nakonec stává otrokem a je nucen pracovat co nejtvrději za co nejméně peněz, aby dosáhl krátkodobého finančního zisku ten, kdo v hierarchii stojí nad ním. Blaho pracovníka se zřídka bere v úvahu, jde pouze o ziskovost společnosti – pracovník je vnímán pouze jako jednorázový zdroj.

Kapitalismus je produktem selhání Superega založeného na nedostatku svědomí. Umožňuje chamtivým lidem zbavit se pocitu viny a poddat se svému Id, aby mohli usilovat o zisk a potěšení na úkor druhých.

Stejně tak rozvinuté Superego odmítá komunismus. Komunismus považuje všechny za rovné, avšak rovnost v přírodním světě nikde neexistuje a je pouhým nepřirozeným lidským konstruktem. Učinit všechny rovnými znamená snížit každého na úroveň nejnižšího společného jmenovatele. Odstranění kohokoli z hierarchie, kdo se nachází nad nejnižší úrovní, vede pouze ke společnosti bez směru, která nakonec upadne do stagnace. Komunismus popírá, že by jeden člověk

mohl mít v hierarchii jinou roli než druhý a že by někdo mohl být nad někým jiným.

Komunismus je produktem selhávajícího Superega založeného na žárlivosti a nedostatku ideálního já. Hraje na city žárlivých lidí, kteří místo toho, aby usilovali o ideální já a chtěli se zlepšovat, chtějí srážet ostatní, aby se sami cítili lépe.

Kapitalismus i komunismus nejsou ničím jiným než ekonomickými systémy, které propagují nepřátelé Západu s cílem zotročit a zkorumpovat západního člověka – jeden prosazuje materialismus, druhý falešnou rovnost. Nejhorší na sporu mezi kapitalismem a komunismem je to, že je prezentován jako jednoznačná volba mezi dvěma absolutními protiklady, což jednotlivce nutí vybrat si mezi menším zlem. Tato volba je však iluzí, neboť existuje třetí cesta – produktivní hospodaření.

Rozvinuté Superego odmítá jak kapitalismus, tak komunismus a usiluje o produktivní hospodářství. Rozvinuté Superego usiluje o hierarchii, v níž ti na vrcholu mají sociální svědomí a ti na dně touží stoupat, dosáhnout ideálního já a posunout se v hierarchii nahoru. Produktivní hospodářství odměňuje ty na všech úrovních hierarchie a umožňuje lidem stoupat a klesat v řadách pyramidy na základě schopností a úsilí. Produktivní hospodaření myslí na dobro skupiny, nikoli na dobro jednotlivce – ale tím, že dává skupinu na první místo, z toho nakonec těží každý jednotlivec.

V produktivním hospodaření jsou ti nahoře drženi na uzdě společenským svědomím a snaží se zlepšovat podmínky pro ty dole. Ti dole usilují o naplnění svého ideálu a chtějí stoupat po pyramidě, a proto se snaží a tvrdě pracují. Ve skutečnosti ti dole

tlačí nahoru ty nahoře, zatímco ti nahoře zároveň táhnou nahoru ty dole. Pyramida roste a všichni z toho mají prospěch, každý má své místo a každý upřednostňuje blaho skupiny před svými osobními zájmy. Díky tomu se společnost posouvá vpřed a nikdo nezůstává pozadu.

> **Stejně jako ve včelí kolonii se všichni snaží ze všech sil, bez ohledu na pracovní náplň nebo místo, které v hierarchii zaujímají. Když se všichni členové kolonie ubírají stejným směrem a každý z nich se rozhodne věnovat se své úloze naplno, včely postupují jako jeden celek a posouvají kolonii vpřed. Neexistuje zde žádná závist ani zášť, stejně tak nedochází k zneužívání postavení těch nahoře, ani k lenosti a chamtivosti těch dole. Královna je závislá na dělnicích stejně jako dělnice na královně.**

Dokonalá společnost je ta, která se opírá o společné morální hodnoty. Je to jako kolonie, kde lidé na všech úrovních pracují pro společné dobro a pro pokrok celé společnosti – nikoli pro sobeckou individualitu a chamtivost. Dokonalá společnost je homogenní společnost – místo, kde mají členové této společnosti společné vazby, tradice a sdílené dědictví. Dokonalá společnost je taková, kde jednotlivci, kteří ji tvoří, pocházejí ze stejného prostředí a pohybují se jako soudržná skupina směrem ke stejnému cíli.

V dokonalé společnosti se lidé podobají, myslí podobně a jednají jednotně, neustále se pohybují vpřed a postupují jako jeden celek. Je to téměř jako by dokonalá společnost byla sama o sobě organismem – pozorování, které dokonale zapadá do představy kolektivního vědomí a společenského Superega. Jako taková si dokonalá společnost váží své minulosti, kultury a

tradic a buduje bohaté dědictví předávané z generace na generaci. Toto dědictví je tím, co spojuje generace dohromady.

Dokonalá společnost funguje jako hierarchický systém, v němž jsou ti nahoře i dole pevně spjati a vzájemně se respektují a starají se jeden o druhého. To je produktivní hospodaření. V dokonalé společnosti se jednotlivci semknou a výsledkem je, že vzniklá skupina se stává více než jen součtem svých částí. To zase umožňuje dosáhnout velkých činů, které by jednotlivci pracující osamoceně nedokázali.

Dokonalé společnosti budují mocné civilizace. Rozdílné skupiny jednotlivců dosahují jen velmi málo trvalé hodnoty. Dokonalá společnost je produktem silného společenského vědomí. Západní Superego je dokonalým příkladem tohoto silného společenského vědomí a jeho úspěchy jsou zřejmé pro všechny.

Nedokonalá společnost

Pokud je dokonalá společnost tvořena homogenní skupinou lidí, kteří se spojili na základě sdílených cílů, společných vazeb a jednotného morálního kompasu, kteří společně usilují o společný cíl a upřednostňují blaho skupiny před blaho jednotlivce, jaká by pak byla společnost nedokonalá?

Za prvé je důležité si uvědomit, že žádná společnost není skutečně dokonalá. V každé společnosti se vždy najdou jedinci s narušeným Superegem, kteří v důsledku toho jednají čistě z vlastního zájmu. Činy těchto jedinců, motivované vlastním zájmem, často působí na úkor společnosti nebo ostatních členů této společnosti. Vždy se najdou jedinci, kterým chybí sociální svědomí, jedinci, kteří se snaží povznést nad ostatní a poté je vykořisťovat. Vždy se také najdou jedinci, kteří si přejí setrvat na dně společnosti a dělat co nejméně; těmto jedincům chybí smysl pro povinnost a ideální já. Jedinci, kterým chybí smysl pro povinnost, jsou líní a o nic neusilují, volí co nejméně lidsky možné a snaží se parazitovat na tvrdé práci ostatních.

I v těch nejvznešenějších společnostech vždy existovali jak chamtiví, tak líní lidé. Důležité však je, že zdravá společnost dělá vše, co je v jejích silách, aby tyto vlastnosti u lidí odstranila, než se mezi obyvatelstvem rozšíří a stanou se natolik běžnými, že začnou poškozovat fungování samotné společnosti.

Zdravá či dokonalá společnost dělá vše pro to, aby jednotlivcům umožnila rozvíjet jejich Superego, a zajistila tak, že lidé budou ovládat své Id a jednat v rámci morálních hodnot, čímž se zabrání tomu, aby lidé usilovali pouze o okamžité potěšení a sobecké uspokojení. To lidi sbližuje do soudržné

skupiny, v níž harmonicky spolupracují pro vyšší dobro společnosti.

Nedokonalá společnost je však taková, v níž již není společnost homogenní a soudržná. K tomu může dojít ze dvou důvodů – zaprvé, homogenní skupina lidí, která tvoří společnost, ztratí vzájemné vazby a přestane tvořit soudržnou skupinu, místo toho se stane volným seskupením sobeckých jednotlivců. Zadruhé, do tehdejší širší společnosti může být začleněna jedna nebo více dalších homogenních skupin, což znamená, že společnost již není tvořena jednou soudržnou skupinou, ale několika různými skupinami, z nichž každá má své vlastní odlišné zájmy a ideály.

Vrátíme se k analogii s včelami.

Představte si, že by úl (v lidském kontextu je úl analogií širší společnosti) ve skutečnosti obsahoval několik samostatných včelích kolonií (kolonie v této analogii odpovídají samostatným a odlišným skupinám žijícím společně v rámci širší lidské společnosti). Každá kolonie (lidská skupina) měla vlastní představu o tom, jak by měl být úl (širší společnost) postaven, jak by měl být řízen, a každá kolonie měla vlastní zájmy, a proto chtěla lví podíl na medu. Nejenže by to nefungovalo, protože by se nic neudělalo, ale různé kolonie by neustále měnily práci, kterou vykonaly ostatní, aby úl přetvořily – tato situace by byla aktivně kontraproduktivní. Brzy by vznikly další konflikty mezi koloniemi žijícími ve stejném úlu, protože každá by usilovala o větší podíl na prostoru, zdrojích a medu. Ve skutečnosti by každá kolonie chtěla, aby byl úl řízen tak, jak považuje za nejlepší a pro dobro své kolonie.

Místo toho, aby byl úl tažen jedním směrem, byl by rozdělen a tažen opačnými směry.

Tato analogie se jeví jako naprosté šílenství! Koneckonců, různé včelí kolonie s odlišnými zvyky by se nikdy nepokusily žít společně v jednom úlu. K tomu by prostě nikdy nedošlo, protože je to jasný recept na katastrofu a nepochybně by to vedlo ke smrti alespoň jedné nebo více kolonií a nakonec k nadvládě těch nejsilnějších nad těmi nejslabšími. Přesně to se však děje v nedokonalé společnosti – různé skupiny lidí jsou nuceny žít společně v rámci téže širší společnosti a každá z nich usiluje o lepší podmínky a větší kontrolu pro svou skupinu.

Jednotná homogenní skupina, z níž se společnost dříve zcela skládala, je změněna příchodem jiných skupin lidí s odlišnými kulturami. Společnost, která se dříve skládala z jedné homogenní skupiny, se pak stává širší společností, tělesem složeným z několika různých skupin, z nichž každá má své vlastní tradice, morálku a kulturu. K rozpadu širší společnosti pak dochází v důsledku toho, že různé skupiny chtějí to, co je pro ně nejlepší, často na úkor ostatních skupin v rámci širší společnosti.

V dokonalé společnosti je homogenita klíčem k jejímu hladkému fungování. Naproti tomu v nedokonalé společnosti neexistuje rasová ani kulturní homogenita – nedokonalá společnost je založena na multirasových a multikulturních modelech, v nichž jsou různí lidé s odlišnými hodnotami, kulturami, tradicemi a dědictvím nuceni žít společně v jedné širší společnosti. Nejde jen o to, že skupiny, které tvoří nedokonalou společnost, jsou odlišné, ale často tyto skupiny aktivně táhnou opačným směrem. To vede k rozkladu širší

společnosti, protože různé skupiny soupeří o kontrolu, moc a větší podíl na zdrojích.

Když jsme dříve hovořili o Superegu, bylo poznamenáno, že rodiče, vůdci komunity a vzory předávají Superego ve formě svědomí a obrazu ideálního já. V homogenní skupině to vytváří tradice a kulturu vycházející ze sdíleného smyslu pro hodnoty a morálku. To formuje celokomunitní vědomí, protože předchozí generace předávají své tradice, kulturu a dědictví další generaci.

Jak však již bylo řečeno, v nedokonalé společnosti existuje několik odlišných rasových a kulturních skupin. V průběhu času si každá z těchto skupin vytvořila tradice a hodnoty, které utvořily společné dědictví, jenž se pak předává dalším generacím. Každá skupina má své vlastní komunitní povědomí, které se liší a odlišuje od společného povědomí ostatních skupin v rámci širší společnosti.

Morálka a hodnoty nejsou ve světě univerzální. Ve skutečnosti se mezi jednotlivými kulturními skupinami značně liší. Jelikož se hodnoty a morálka, které se předávají, mezi skupinami liší, vyvíjejí tyto oddělené skupiny odlišné tradice – v podstatě si vytvářejí vlastní odlišnou kulturu, která se nejen liší od kultur jiných skupin, ale často s nimi i koliduje.

V dokonalé společnosti jsou hodnoty a morálka univerzální a spojují celou společnost dohromady, a ta pak disponuje společným vědomím – pro západního člověka je to západní Superego. V nedokonalé společnosti, která se skládá z mnoha různých skupin, však existuje mnoho odlišných a často protichůdných hodnotových systémů – to brání těmto různým

skupinám ve splynutí a spojení a následně brání širší společnosti fungovat jako jeden soudržný celek.

V multikulturní či multietnické společnosti existují rozdíly v chování, které vyplývají z toho, že různé skupiny mají odlišné dědictví, tradice a hodnotové systémy. Jednotlivci se nejvíce ztotožňují s těmi, kteří jsou jim podobní. V důsledku toho se lidé rozhodnou zůstat loajální ke své vlastní skupině a vlastnímu skupinovému vědomí, spíše než k jakékoli představě o širší společnosti. Různé skupiny v rámci širší společnosti mají všechny své vlastní tradice a hodnoty, s nimiž se jejich členové ztotožňují nad rámec tradic a hodnot ostatních skupin v rámci širší společnosti. Často to vede k třenicím mezi skupinami, protože dochází ke střetu hodnot a morálky.

Sdílené hodnoty jsou možné, ale posun směrem ke sdíleným hodnotám a konformitě mezi různými skupinami je posunem směrem k zhoršení a oslabení kultury a kulturních standardů každé jednotlivé skupiny. To se často označuje jako „integrace“, ale integrovat jednu kulturu do druhé znamená, že je třeba učinit kompromisy, což nevyhnutelně znamená vzdát se nebo oslabit části jedné nebo obou kultur, které se integrují.

Zamyslete se znovu nad různými včelími koloniemi. Jelikož se nyní několik různých včelích kolonií musí dělit o stejný úl, včely z každé jednotlivé kolonie drží pohromadě a raději zůstávají ve společnosti svých vlastních. Každá včela v úlu se ztotožňuje s tancem a královnou své vlastní kolonie. Každá včela touží být se svými, sloužit svým a prosazovat cíle své vlastní kolonie. To vede k soupeření a konfliktům mezi koloniemi a k touze každé kolonie ovládnout ostatní. Kdyby se jedna skupina včel rozhodla přijmout zvyky

jiné, kdyby jedna skupina včel začala sloužit královně jiné skupiny nebo tančit tanec jiné skupiny, vedlo by to pouze k tomu, že by tato skupina ztratila svou vlastní identitu a nakonec by jako samostatná skupina zanikla. Tato skupina by byla fakticky poražena, nikoli válkou, ale asimilací a podrobením. Bylo by však považováno za velmi nepřirozené, aby včely takto postupovaly, protože v přírodě „vrána k vráně sedá“.

Pro živé bytosti je přirozené, že se nejvíce ztotožňují s ostatními bytostmi svého druhu, které vypadají podobně a chovají se jim známým způsobem. Lidé se cítí v bezpečí v přítomnosti těch, kteří nejenže vypadají jako oni sami, ale také se chovají jako oni, protože sdílejí stejné morální zásady a hodnoty a mají stejné zájmy i způsob života. Vlastnosti předávané prostřednictvím naší DNA nám umožňují identifikovat se s ostatními na základě našeho rasového nebo fyzického vzhledu. Sdílená morálka, která se předává z generace na generaci a stává se tradicí, nám umožňuje identifikovat se s ostatními na základě dalších naučených faktorů – způsobu, jakým se oblékáme, jak se chováme, našeho jazyka a našeho sdíleného hodnotového systému.

V multikulturní nebo multirasové společnosti se lidé nejen liší vzhledem, ale také se oblékají odlišně a mají odlišné hodnoty, tradice a způsoby života. Je tedy přirozené, že vyhledáváme ty, kteří jsou nám podobní, a sdružujeme se s našimi vlastními, protože se mezi nimi cítíme více jako doma a šťastní, kde si můžeme užít pohodlí v přítomnosti ostatních, kteří jsou nám podobní.

Proto je přirovnání širší společnosti, složené z mnoha různých skupin, k jednomu velkému tavícímu kotli pouhou

fantazií. Skutečností je, že lidé se obecně rádi drží svých vlastních – koneckonců je to jejich přirozené nutkání. V multikulturních a multietnických společnostech se proto různé kulturní skupiny spíše sdružují, než aby se mísily s jinými. Části měst a obcí lze definovat podle lidí, kteří v nich žijí, lidí, kteří jsou součástí jedné širší společnosti, ale vědomě se rozhodli žít v těsnější blízkosti těch, kteří sdílejí podobné rasové charakteristiky nebo kulturní vazby.

Jelikož se různé skupiny odmítají integrovat a místo toho se rozhodují zůstat oddělenými a odlišnými celky ve snaze zachovat si vlastní kulturu, často dochází k napětí v rámci širší společnosti. Každá skupina chce pro své lidi lepší podmínky. Zatímco v dokonalé společnosti lidé táhli za jeden provaz, pracovali na společných cílech a směřovali stejným směrem, aby dosáhli lepšího života pro všechny, nyní různé zájmové skupiny táhnou každý svým směrem a chtějí lepší podmínky pro svou vlastní skupinu – často na úkor ostatních skupin v rámci širší společnosti.

Jedna skupina usiluje o komunitní centrum, které by uspokojovalo její kulturní potřeby. Lobbuje, klade požadavky, podává petice a nakonec se jí dostane toho, co chce. Vznikají tak náboženské stavby, kulturní centra a další zařízení, která slouží právě této konkrétní skupině – pro ostatní skupiny v rámci širší společnosti však mají jen malý nebo žádný význam. Lidé z těchto konkrétních skupin se pak soustřeďují v oblastech, kde je jejich komunita lépe zastoupena, kde jsou lépe uspokojovány jejich potřeby a kde mají blíže ke svým komunitním centrům, náboženským stavbám a obchodům.

Jak čas plyne, v širší společnosti se vytyčují etnické a kulturní hranice a lidé se stále více drží ve svých vlastních

oblastech – cítí se nesví, když se vydají do oblasti ovládané jinou etnickou nebo kulturní skupinou. V důsledku toho se lidé přibližují ke své vlastní skupině a snaží se vytvořit odstup mezi sebou a skupinami, vedle kterých se necítí jako doma – výsledek je podobný pokusu smíchat olej s vodou.

Společnost, která byla kdysi zcela homogenní a skládala se pouze z jedné kulturní skupiny, se může rychle proměnit v mozaiku různých lidí a kultur, které jsou z velké části odděleny ve svých vlastních oblastech. Soudržnost společnosti je nyní narušena – nahrazuje ji mnoho menších a individuálně soudržných jednotek, které se navzájem střetávají, když soupeří o dominanci v rámci širší společnosti.

Vzhledem k tomu, že se jednotlivé skupiny ve společnosti od sebe stále více vzdalují a pokračují ve svém vlastním směřování, nejde již pouze o to, že si jednotlivé skupiny vybojovávají pozice, aby pro sebe dosáhly výhodnějších podmínek. Postupem času začínají tyto skupiny vnímat ostatní skupiny v rámci širší společnosti jako hrozbu a požadují zákony, které zajistí, že jejich způsob života bude ostatními respektován a dodržován. Dříve či později tyto faktory vedou k rostoucímu napětí a dokonce ke konfliktům mezi různými skupinami v rámci širší společnosti.

Zavedení jiných skupin do homogenní společnosti je však pouze jedním ze dvou způsobů, jak může dojít k rozpadu společnosti – druhým způsobem je situace, kdy lidé tvořící homogenní skupinu ztratí vzájemné vazby a přestanou tvořit soudržnou skupinu, místo toho se stanou volným seskupením jednotlivců sledujících vlastní zájmy.

A teď si představte, co by se stalo v multikulturní společnosti složené z mnoha různých kulturních skupin, kdyby byla jedna z nich oslabena. Představte si, že zatímco každá z těchto skupin usiluje o zachování své soudržnosti a spojuje se, aby zajistila lepší život pro své členy, jedna skupina by začala ztrácet společné vazby a pocit sounáležitosti. Představte si, že by se jedna skupina, místo aby bojovala za blaho svého vlastního lidu a chovala se jako společenství, stala pouhým volným seskupením jednotlivců. Představte si, že zatímco by se všechny ostatní kulturní skupiny přítomné v širší společnosti semkly se svými vlastními, jedna skupina by se místo toho rozhodla stále více opovrhovat svou vlastní kulturou a jednotlivci v rámci této skupiny by upřednostňovali vlastní zájmy před zájmy své vlastní komunity.

Představte si, co by se stalo se skupinou, která by projevila tuto slabost. Taková skupina by jistě zmizela; rozpadla by se a přestala by existovat jako soudržná komunita, přičemž lidé, kteří kdysi tvořili tuto skupinu, by zůstali bezmocnými jednotlivci. Tito jednotlivci by pak stáli před volbou, zda se nechat absorbovat jednou z jiných skupin v širší společnosti a přijmout kulturu této skupiny, nebo zda budou prostě pokračovat sami a pomalu vymřou.

Aby takový osud potkal nějakou kulturní skupinu, musela by tato skupina ztratit své společné vědomí – nebo své společné Superego. Toho by se samozřejmě dalo dosáhnout útokem na struktury uvnitř této skupiny, které ji udržovaly silnou a umožňovaly jí předávat své společné Superego z generace na generaci. V konečném důsledku by to znamenalo zánik hodnot této skupiny a s nimi i jejích tradic a dědictví. Hodnoty, které tuto skupinu spojovaly, by oslabily a skupina by se rozpadla –

a v důsledku toho by jednotlivci, kteří kdysi tvořili tuto skupinu, byli buď asimilováni do jiných kultur, nebo by vymřeli.

Takto naplánovali nepřátelé západního člověka jeho pád – tím, že současně zavedli do Západu jiné kultury a vytvořili nedokonalou, multikulturní společnost, v níž mnoho různých skupin soupeří o nadvládu. Poté, co podkopali západní Superego a smysl západního člověka pro společenství, který ho váže k jeho bratrům a sestrám, se nepřátelé Západu snažili zanechat západního člověka jako bezmocnou skupinu jednotlivců namísto společenství, které se dokáže bránit.

Osud západního člověka je pak jasný – být vyhuben a asimilován do jiných, dominantnějších kultur.

Vzestup Id a úpadek západního člověka

Id je zcela podvědomá, impulzivní a dětská část psychiky, která funguje na principu slasti a je zdrojem základních pudů a tužeb; usiluje o okamžité potěšení a uspokojení. Id nemá žádné svědomí a nezajímá se o širší blaho společnosti. Id se stará pouze o bezprostřední krátkodobé potřeby jedince.

Je tedy zřejmé, proč je třeba Id ovládat – proč musí být drženo pod bdělým dohledem vyvinutého Superega. Kdyby Id zvítězilo a získalo úplnou kontrolu nad psychikou, jedinec by se proměnil v pouhého zvířecího tvora, který by žil jen pro okamžité potěšení a neměl by žádné svědomí ohledně širšího blaha společenství.

Nepřátelé Západu velmi dobře vědí, jak funguje lidská mysl, a využívají tyto znalosti proti západnímu člověku – jednoduše se snaží osvobodit Id od omezení vyvinutého Superega. Osvobozením Id se nepřátelé Západu snaží redukovat západního člověka na skupinu sobeckých jedinců, kteří v širším kontextu multikulturní společnosti nemají skupinové vědomí ani soudržnost nezbytnou k přežití jako samostatný lid nebo kulturní skupina.

Podívejme se podrobněji na to, jak by k tomu mohlo dojít: Představme si skupinu lidí, kteří kdysi tvořili homogenní a semknutou komunitu – lid s vyspělým morálním kodexem a hodnotami, z nichž se vyvinuly hluboce zakořeněné a velmi komplexní tradice a dlouhá slavná historie. Víme, že tito lidé předávali své morální zásady a hodnoty z generace na generaci, přičemž rodiče a vzory pomáhaly vštěpovat vyvinuté Superego další generaci společnosti.

Nyní si představte, že by v průběhu čtyřiceti nebo padesáti let došlo ke generační propasti, která by zabránila předávání Superega z jedné generace na druhou. Představte si, že by se zhroutil rodičovský dohled nad mladými lidmi a struktury uvnitř společnosti, což by znamenalo, že by mladí lidé vyrůstali bez disciplíny a pozitivních vzorů. Představte si, co by se s těmito lidmi stalo, kdyby již neomezovali své Id silným a morálním Superegem.

Představte si, že by tato skupina lidí přestala předávat své tradice a kulturu a mladí lidé by místo toho zůstali bez pocitu dědictví, které drželo tyto lidi pohromadě jako komunitu po všechny předchozí generace. To by jistě zničilo nejen individuální superego, ale také sdílenou morálku a hodnoty, které existují v soudržné komunitě.

Představme si, že by skupina, která ztrácí smysl pro společenství a ztrácí své společenské Superego, žila v multikulturní společnosti a byla obklopena jinými skupinami a kulturami – z nichž všechny by usilovaly o zachování své kultury a dědictví a o to, aby zůstaly samostatnými a odlišnými soudržnými skupinami.

Skupina, která měla oslabené Superego, a skupina, která se skládala z jedinců, kteří byli náchylnější podléhat svým individualistickým potřebám a touhám a svým základním prvotním pudům pro sobecké potěšení, by ztratila svůj smysl pro kulturní homogenitu a v důsledku toho by se tato skupina rozpadla. Jednotlivci v rámci této skupiny by usilovali o individualistické potřeby, které by ohrozily samotnou existenci skupiny.

To je osud západního člověka. Západní člověk vpustil do své vlasti miliony přistěhovalců, přistěhovalců, kteří mají svou kulturu, pocit sounáležitosti a kteří si přejí zachovat své morální hodnoty a smysl pro společenství. Tito přistěhovalci si stále zachovávají své Superego a předávají je z generace na generaci. Tito přistěhovalci se sdružují do odlišných komunit a snaží se zachovat svou kulturu, dědictví a náboženské zvyky. Zároveň západní člověk pomalu sleduje, jak se jeho Superego oslabuje a deformuje. Důsledkem toho je, že Id stále více ovládá západní psychiku.

Západní člověk se stává stále individualističtějším a západní společenství se rozpadají a rozcházejí. Pouta, která držela západní společenství pohromadě, a důvěra a láska mezi západním člověkem a jeho bratry byly přetrženy, protože jedna generace za druhou upřednostňovala potřebu okamžitého sobeckého potěšení před potřebou chránit skupinu a konat to, co je pro západní společnost nejlepší. Jak se superego jednotlivce pomalu oslabovalo, sláblo i povědomí o společenství.

To je cílem nepřátel Západu – uvolnit Id a vidět, jak se západní člověk redukuje na pouhou zvířecí bytost – zvířecí bytost, která nedokáže ani vybudovat, ani bránit civilizaci. Propagace zvířecích tužeb a okamžitého uspokojení samozřejmě není pro nepřátele Západu nic, co by bylo těžké vnutit západnímu člověku – koneckonců, jak těžké může být přesvědčit lidi, aby se bavili a nechali své povinnosti a starosti jít stranou?

Je ještě snazší přesvědčit někoho, že cesta hédonismu je správná, když je jeho morální kompas rozbit. Jak ale nepřátelé Západu přistoupili k rozbití západního morálního kompasu?

Nepřátelé Západu rozbili západní morálku a hodnoty mnoha zákeřnými způsoby, z nichž každý podkopává jinou klíčovou stránku západní společnosti.

Západní člověk je svědkem nárůstu počtu rodin bez otce, kde jsou děti vychovávány bez rad, pořádku a kázně, které poskytuje silná otcovská postava – kde matky opouštějí své potomky, aby se mohly věnovat večírkům. Tyto ženy pak v zoufalé snaze uspokojit touhu Id po sexuálním hédonismu plodí děti s různými muži. Tyto děti jsou pak často ponechány výchově televize a nakonec postrádají jak svědomí, tak zdravý obraz ideálního já.

Západní člověk byl svědkem zničení ochranných mechanismů západní společnosti. Západní školy a vzory v komunitě jsou nyní bezmocné v prosazování jakékoli formy disciplíny a děti se chovají bez zábran – místo toho, aby si dítě vyvinulo Superego, jednoduše si dělá, co se mu zlíbí, a učí se fatální poselství, že jediné, na čem záleží, je štěstí a okamžité uspokojení.

Západní člověk viděl, jak se jeho vzory změnily z velkých mužů a žen, kteří formovali společnost nezištným a úctyhodným způsobem, na opilce, podvodníky, uživatele drog a zvrhlíky. Mladí lidé zbožňují falešné vzory, které jim neustále vštěpují, že jediné, na čem záleží, je „pařit“ a „bavit se“, že život pro „přítomnost“ a „já“ je to jediné, co se počítá – a koneckonců, pokud to není příjemné, proč to dělat? Představa ideálního já, kterou tyto vzory předávají, je dnes pokřivenou verzí toho, jaké by ideální já mělo být, a děti vyrůstají s pokřiveným vnímáním toho, co je správné a o co by se mělo usilovat.

Přirozené bariéry a hranice byly zbořeny a přirozený řád věcí se obrátil naruby. Feminismus vytvořil svět, v němž je na ženu, která následuje své přirozené instinkty a stává se milující a pečující matkou, která vychovává své děti, pohlíženo s opovržením a pohrdáním. Výsledkem je, že děti nyní zůstávají bez milující matky – právě té osoby, která v nich formuje svědomí a smysl pro vinu.

Feminismus zaútočil na rodinu s oběma rodiči a řekl ženám, že nemusí zůstat s mužem, s nímž otěhotněly, a že otec není důležitý. To zanechalo západní svět s dětmi, které nemají otce, s mladými muži, kteří vyrůstají v přesvědčení, že nemusí být otci, a s mladými ženami, které vyrůstají v přesvědčení, že „nepotřebují muže“.

Feminismus vtlačil ženy do pracovního procesu a přirozené a naplňující role matky a hospodyňky byly odsunuty na vedlejší kolej. Ženy jsou povzbuzovány, aby se vydaly po mužských kariérních cestách a zapojily se do marných pokusů překonat své mužské protějšky. To vede k poklesu porodnosti v západním světě, protože ženy sledují materiální cíle namísto duchovních, které po generace tak dobře sloužily západnímu člověku a držely západní společnost pohromadě.

Jako přímý důsledek feminismu došlo k oslabení mužské role. Muž již není vůdcem, živitelem a pevným pilířem rodiny či společenství. Muž se nyní krčí pod svou ženou; žebrá, pláče a nedokáže ji uspokojit, jelikož se přirozené role pohlaví obrátily. Mladí muži se stále více stávají slabším pohlavím, protože se nenaučili pořádku, disciplíně a síle kvůli absenci silné otcovské postavy či jiných silných mužských vzorů.

Západní mysl byla zkažena a západní tělo bylo zlomeno, ztloustlo a stalo se k ničemu. Západní spiritualita byla ztracena a nahrazena bezuzdným materialismem. Nejvíce šokující však je, že západní srdce vyhaslo a statečnost a odvaha, kterou západní muž hojně projevoval při obraně svého lidu, jsou nyní minulostí.

Místo toho, aby byl silnou skupinou s kulturními, rasovými a morálními vazbami – silnými tradicemi a bohatým dědictvím – západní člověk podlehl lákadlu hédonistického individualismu, kde lidé žijí pro sebe a pro okamžité potěšení, které mohou získat v krátkodobém horizontu.

S oslabením západního Superega se Id uvolnilo ze svých pout. Jelikož Id již není nijak omezováno, jedinec žije pro sobecké zájmy a okamžité uspokojení – ať už jde o jídlo, sex, alkohol, materiální bohatství nebo drogy. Je snad divu, že ti, kdo přicházejí na západní břehy a vidí západního člověka páchat takové ponížené a zvrácené činy, pak vnímají západní svět jako místo, které je zralé k tomu, aby bylo obsazeno a podmaněno?

Hédonistický životní styl západního člověka je fyzickým ztělesněním vzestupu Id. S vzestupem Id však přichází pád západního člověka. Často slýchaná fráze „hraje na housle, zatímco Řím hoří“ se zdá být trefná. V modernějším smyslu však západní lidé večírkují, pijí a mají nekonečné promiskuitní vztahy, zatímco západní civilizace se rozpadá a Západ je pomalu kolonizován nekonečným proudem kulturně nepřátelských imigrantů.

Vzestup Id je přítomen před kolapsem každé civilizace. Každý velký národ nebo civilizace, která se zhroutila, přijala

kult individualismu a jednotlivec byl stále více motivován honbou za nekonečným a okamžitým potěšením.

To je samozřejmě přesně to, co nepřátelé západního člověka naplánovali. Nepřátelé Západu rozumějí složitému fungování lidské mysli a uvědomují si, že k rozbití společenství a jeho přeměně na skupinu nesourodých jednotlivců stačí jen přesvědčit tyto lidi, aby podlehli svým bezprostředním touhám.

I přes imigraci a multikulturalismus věděli nepřátelé Západu, že západní člověk bude mít stále šanci na přežití – ve skutečnosti dokonce větší než jen šanci. I kdyby byl západní člověk v početní nevýhodě vůči nepřátelským kulturám a národům, dokud by si zachoval svou vlastní kulturu a smysl pro společenství, mohl by se vždy bránit – a pokud nás historie něco naučila, pak to, že by západní člověk pravděpodobně zvítězil.

Nestačilo pouze zaplavit západní svět různými skupinami imigrantů, kteří na Západ pohlíželi závistivým pohledem. Nepřátelé Západu věděli, že západní komunitní duch – západní Superego – musí být rovněž zlomen, aby se zajistilo, že nedojde k žádnému protiútoku ani odporu.

Poslední, co západní člověk uvidí, bude výraz šílené radosti na tvářích západních hýřivců, zatímco západní civilizace, kultura a tradice se hroutí a navždy mizí. Tisíce let dědictví budou ztraceny během pouhých několika desetiletí, zatímco poslední generace západních lidí budou svádět zoufalý boj o to, aby žily přítomným okamžikem a uspokojovaly každou svou pudovou potřebu, aniž by přemýšlely o budoucnosti nebo o širších důsledcích, které by jejich činy mohly mít pro Západ.

Nepřátelé Západu vědí, že vzestup Id předchází pádu západního člověka, a tak si mnou ruce a čekají na svou chvíli, zatímco se rychle blíží poslední dny Západu.

Rozpad – Rodiny s jedním rodičem

Rozvinuté Superego je klíčem k vyvážené osobnosti. Superego se vyvíjí během dětství a je jedinou naučenou složkou psychiky. Superego představuje morálku a hodnoty, které brání Id v nekonečném hledání okamžitého a pudového uspokojení. Vývoj Superega probíhá po celé dětství, začíná v raném věku a pokračuje až do dospívání, kdy se dítě stává dospělým.

Bylo by přesné a správné říci, že vývoj Superega závisí z velké části na rodičích dítěte. V dětství jsou pro dítě největšími vzory právě jeho rodiče. Dítě tráví s rodiči obrovské množství času a rodiče mají na jeho duševní vývoj obrovský vliv.

Superego se skládá ze dvou samostatných entit – svědomí a ideálního já. Svědomí je to, co trestá jedince pocity viny, pokud se dopustí něčeho morálně špatného. Ideální já je dokonalá vize toho, jak by měl jedinec vypadat; je to ideál, o který se jedinec snaží.

S ohledem na dvojí povahu Superega a obrovský vliv, který mají rodiče na vývoj dítěte, je zřejmé, že nedostateční rodiče nebo špatná výchova mohou snadno brzdit nebo zcela poškodit vývoj funkčního a vyváženého Superega u dítěte.

Kromě toho by absence jednoho z rodičů v rodině měla na děti obrovský dopad, protože každý z rodičů vštěpuje dítěti jiné složky Superega. Absence jednoho z rodičů by dítěti znemožnila vyváženou výchovu, protože by mu chyběl buď mužskou, nebo ženskou perspektivu.

Než se pustíme do diskuse o tom, jak škodlivé jsou neúplné rodiny pro vývoj Superega dítěte, je nejprve důležité podívat se na to, jak zásadní význam měla nukleární rodina pro vývoj

západního člověka a jak byla rodina vždy základním kamenem západní společnosti.

Evropa, zejména severní Evropa, je po velkou část roku chladným a drsným místem. Kdyby měl člověk možnost být v prosinci vyhozen nahý kdekoli na světě bez nástrojů, zdrojů nebo jídla, severní Evropa by logicky byla jednou z nejméně příznivých destinací, které by si mohl vybrat. Země je zamrzlá, noci dlouhé, listí už dávno opadalo ze stromů a ptáci i ryby odletěli na jih.

Evropa může být v pravý čas krásným a bujným místem, ale v zimě je to drsné a nemilosrdné místo – a takové, které by vážně prověřilo rané předky západního člověka. Pojďme v této hypotetické situaci ještě o krok dál a představme si ženu s dítětem, které jsou v prosinci vyhozeny samy v severní Evropě, bez nástrojů, zdrojů nebo jídla.

Péče o novorozence nebo malé dítě je obtížná i za těch nejlepších okolností – ale v podmínkách drsné přírody, nedostatku jídla a zdrojů a dlouhých chladných nocí by bylo pro samoživitele (ať už muže, nebo ženu) téměř nemožné vychovávat dítě sám. Přesto právě v těchto podmínkách se západní člověk vyvinul a nakonec v nich vzkvétal. Jelikož západní člověk je tu dodnes, je zjevně pravda, že se jeho předkům podařilo přežít dlouhé, kruté zimy a že byli schopni v těchto těžkých časech účinně vychovávat a chránit děti.

Zřejmou odpovědí na to, jak se předkům západního člověka podařilo přežít a vychovat děti, je, že tak činili jako pár. Ti, kteří se spojili do páru a vytvořili trvalé pouto, měli mnohem větší šanci, že jejich děti přežijí zimní měsíce. Naopak muži, kteří opustili své ženy, nebo ženy, které utekly od svých mužů,

s největší pravděpodobností viděli, jak jejich potomci zahynuli, když se změnila roční doba a podmínky se zhoršily.

Zákonem přírody je přežití nejschopnějších a v průběhu času byly evoluční tlaky na západního člověka jasné – ti, kteří se nejlépe přizpůsobili přežití, byli ti, kteří přijali raný model nukleární rodiny. Tato nukleární rodina se stala základním kamenem západního života.

S vznikem nukleární rodiny přišla i dělba práce. Muž se stal lovcem a sběračem a žena se stala první hospodyní. Muž opouštěl příbytek, aby hledal potravu a zdroje, a specializoval se na činnosti, jako je lov, výroba nástrojů a sběr. Žena zůstávala doma a osvojovala si dovednosti, z nichž se vyvinulo to, co dnes známe jako souběžné provádění úkolů.

Muž každý den vycházel ven a obvykle si vybral jeden konkrétní úkol, který měl vykonat. Specializoval se na tento úkol a rozvíjel jej odděleně od ostatních činností. Ať už šlo o výrobu nástrojů, lov zvířat, rybolov nebo sběr surovin – muž vykonával každou z těchto činností samostatně, protože pokusit se je dělat všechny najednou by vedlo ke katastrofálnímu neúspěchu. Nelze lovit a zároveň se snažit vyrobit nástroje, s nimiž se má lovit.

Žena zůstávala v obydlí a rozvíjela zcela odlišnou sadu dovedností, z nichž vzešlo ženské umění souběžného provádění úkolů (multitaskingu). Žena vařila, uklízela, starala se o děti, organizovala obydlí a neustále přikládala do ohně čerstvé dřevo. Žádný z těchto úkolů nevyžadoval neustálou pozornost po dlouhou dobu, tak jako tomu bylo u úkolů mužů. Žena přecházela od úkolu k úkolu a naučila se vyvažovat provádění mnoha věcí najednou.

V podstatě se muž a žena jako pár vzájemně doplňovali. Jeden z nich zdatně zvládal jednu sadu úkolů, zatímco druhý se zdatně vypořádával s jinou. Muž a žena tvoří zjevně komplementární pár, jejichž role jsou jedinečné, avšak navzájem se dokonale doplňují. V podstatě muž a žena vytvořili partnerství a toto partnerství bylo dohromady více než jen součtem jednotlivých částí, z nichž se skládalo. Od tohoto okamžiku se zrodila a rozvíjela nukleární rodina.

Rodinná jednotka se stala selektivní výhodou pro západního člověka a rozkvetlo rozdělení práce a přirozené zdravé role pohlaví. Děti západního člověka přežily a jejich genetika byla předána další generaci. Ti, kteří nemohli najít doplňující se ženu, nebo ti, kteří opustili svého partnera, měli velmi malou šanci, že jejich potomci přežijí první zimu; jejich genetická linie byla vymazána a byl vytvořen silný precedens.

I v této rané fázi západního vývoje se Superego předávalo z generace na generaci a ti s nejsilnějším Superegem měli větší šanci na prosperitu. Ačkoli západní člověk žil v jeskyních a k zahřátí používal zvířecí kůže, západní Superego začalo vzkvétat; tato jiskra začala vytvářet tradice a hodnoty, které formovaly západní národy a západní kulturu do podoby, jakou měly na vrcholu západní civilizace.

V dobách lovců a sběračů se v našich primitivních myslích odehrával stejný boj – existovalo Id, Ego a Superego. Jako vždy Id usilovalo o okamžité uspokojení a potěšení, Ego přidalo princip reality a Superego rané formy morálky.

Nejranější morální hodnotou bylo vytvoření rodinné jednotky a ochrana partnera a potomků. Tento počáteční záchvěv svědomí, který spočíval v tom, že se partner a potomci

nesměli trápit a umírat hlady, spolu s raným ideálem sebe sama, kterým bylo zjevně být silným lovcem, živitelem a spolehlivým partnerem, formoval muže do dominantní otcovské postavy, která byla silná, spolehlivá a představovala základ rodinné jednotky – ochránce a autoritu.

To se vyvinulo v moderní západní rodinu, kde muž převzal roli otcovské postavy, která radila, udržovala disciplínu a pořádek a byla hlavou domácnosti. Tyto rané morální hodnoty lze také připsat vytvoření milující, spolehlivé a pečující mateřské postavy – ženy, která je věrná svému partnerovi, svým dětem a odhodlaná podporovat oba. Ideální žena byla věrná svému partnerovi, stejně jako on byl věrný jí, a čím více byla mateřská a pečující a čím více dětí porodila, tím větší byla pravděpodobnost, že její rodová linie bude vzkvétat.

Ti však, kdo se řídili svým impulzivním principem slasti, kdo podlehli svému Id a usilovali pouze o sobecké uspokojení a hédonismus, neměli šanci přežít a jejich potomci neměli žádnou šanci. Ti, kdo se vydali vlastní cestou za snazším životem a stavěli sebe na první místo, buď zemřeli osamělí, nebo jejich děti nikdy nedosáhly dospělosti. Jejich DNA se v běhu času ztratila a jejich rodové linie náhle vymřely.

Děti rané nukleární rodiny to viděly. Narodily se se svým Id, ale brzy si vyvinuly silné Superego. Viděly svou matku a otce pohromadě; viděly dělbu práce v rané západní společnosti a vyvinuly si svědomí vůči svým rodičům, sourozencům a rodící se komunitě, která je obklopovala. Vyvinuly si pocity viny za to, že zklamaly svou rodinu a komunitu, a vyvinuly si první a nejranější formu ideálního já – chtěly napodobovat svou matku a otce a jít ve stopách svých rodičů tím, že si založí vlastní rodinu.

Jak muži, tak ženy byli vychováváni v prostředí rodiny s oběma rodiči. Mladé ženy se učily od své matky v domácnosti a mladí muži brzy opouštěli domov a odcházeli s otcem, aby se naučili, jak se stát muži.

Zásadní je, že samec je hlavním strážcem kázně jak pro mladé samce, tak pro mladé samice. Samec vystupuje jako hlava rodinné jednotky a je silným alfa samcem, a proto je jeho úlohou v rodině vynášet jakékoli soudy, udržovat kázeň a pořádek v rámci rodiny. Samice a ostatní mladší členové rodiny se proto obraceli na samce, aby urovnal jakékoli spory a udržoval v rodině pořádek.

Role ženy spočívala v péči o ostatní. Věnovala pozornost mladým, zraněným a nemocným. Projevovala soucit a lásku a podporovala odlišný způsob vývoje. Muž i žena předávali budoucím generacím stejně důležité hodnoty, díky čemuž byli matka i otec zásadně důležití pro výchovu dětí a formování jejich Superega.

Jak západní společnost postupovala a přecházela od rodin ke kmenům a od kmenů k národům, vůdci západní společnosti si uvědomili význam rodinné jednotky. Rodinná jednotka byla zakotvena v zákoně – a myšlenka rozvodu byla silně odsuzována, přičemž ti, kteří si přáli rozdělit svou rodinnou jednotku, byli opovrhováni a považováni za vyvrhele.

Tento trend byl dále upevněn náboženstvím: všechny náboženské texty hovoří o významu nukleární rodiny a svazku muže a ženy. Všichni autoři těchto textů si uvědomovali, že síla národa spočívá v síle rodinných vazeb. Platilo tedy, že i náboženství posilovalo rodinu, opět odsuzovalo rozvody a podporovalo rodinnou jednotku.

Rodinná jednotka a milující domov s oběma rodiči byly natolik důležité, že pokud žena otěhotněla, očekávalo se, že si ji muž vezme a založí s ní domácnost, a že se muž i žena spojí pro dobro dětí, aby zajistili úspěšnou výchovu další generace. Superego tvrdilo, že potěšení obou rodičů je méně důležité než blaho další generace.

V určitém okamžiku by bylo nemyslitelné, aby existovala rodina s jedním rodičem – ledaže by k tomu došlo v důsledku smutné ztráty jednoho z partnerů nebo z vážného důvodu k rozvodu. Rozvod byl vždy odsuzován a svatební sliby byly právem považovány za svazek na celý život, který měl být rozvázán pouze „až nás smrt rozdělí“.

Jak však již bylo řečeno, skutečně dokonalá společnost neexistuje a v každé společnosti se najdou lidé s charakterovými vadami – ti, kteří podléhají svým pudům a usilují o okamžité potěšení na úkor blaha druhých, ať už jde o blaho jejich přátel, společnosti jako celku, nebo blaho jejich partnera a rodiny. Rozvod by měl být samozřejmě až poslední možností, ale v určitých případech by měl být jednoznačně povolen.

Tyto ojedinělé případy lze rozdělit do čtyř kategorií: Za prvé v případě skutečného dlouhodobého týrání – ať už fyzického nebo psychického. Nikdo by neměl žít v týrajícím vztahu. Týrání však neznamená, že na vás někdo jednou za uherský rok během hádky zakřičí, ani to neznamená občasné strčení nebo šťouchnutí. Každý vztah má své vzestupy a pády a mírné období útlumu, které vede k výbušné hádce, by nemělo být používáno jako záminka ke zničení měsíců či let dobrého, plodného a láskyplného soužití.

Za druhé, nevěra – která by neměla být tolerována ani ve vztazích, ani ve společnosti. Rostoucí akceptace nevěry je přímým důsledkem rozpadu a oslabení Superega. Id bude vždy toužit po uspokojení a vždy bude chtít ještě více uspokojení. Superego by mělo být dostatečně silné, aby se tohoto uspokojení vzdalo z morálních důvodů, že člověk má partnera a je ženatý či vdaná. Člověk by nikdy neměl upřednostnit třicet minut potěšení před blahem celoživotního vztahu. Pokud člověk podvádí, není vhodný k výchově dětí, protože jeho jednání svědčí o slabém nebo vadném Superegu. Jako základní kámen západní společnosti je rodina na prvním místě a ti, kteří jsou ochotni ji rozbít kvůli okamžitému uspokojení, nejsou vhodní k výchově dětí.

Zatřetí, skutečné nesmiřitelné rozdíly představují důvod k rozvodu. Skutečný nesmiřitelný rozdíl by znamenal, že se jeden z partnerů po delší dobu chová nevhodně a jeho jednání tak ohrožuje trvalé blaho či dokonce existenci zbytku rodiny. Chování této osoby by bylo na úkor zdravého životního stylu rodiny – například pokud partner začne hazardovat, brát drogy, stane se alkoholikem nebo se začne věnovat jiné zcela negativní činnosti, která ohrožuje rodinu. Než však dojde k rozpadu vztahu, měl by zodpovědný partner udělat vše, co je v jeho silách, aby pomohl svému partnerovi vrátit se na správnou cestu. Vztahy vyžadují tvrdou práci a páry by se neměly vzdát hned při prvních známkách potíží.

A konečně, čtvrtým důvodem pro ukončení manželství je situace, kdy jeden z rodičů představuje hrozbu pro děti páru. Důležitost rodiny s oběma rodiči spočívá v zajištění správné výchovy a ochrany dětí. Pokud se však jedna ze stran tohoto svazku – muž nebo žena – stane hrozbou pro tyto děti, pak by

to skutečně byl pádný důvod k rozvodu, protože by to popíralo samotný účel tohoto svazku. Pokud se dva lidé spojí, aby chránili dítě, ale jeden z nich má v úmyslu tomuto dítěti ublížit, pak je tento svazek skutečně zbytečný a kontraproduktivní.

Dnes však rozpad manželství nemůže být snazší – ve skutečnosti míra rozvodovosti v mnoha západních zemích nyní přesahuje 50 procent. Lidé se berou, mají děti a porušují své sliby kvůli těm nejtriviálnějším věcem – rozvody během prvního roku manželství jsou čím dál častější. Je to, jako by pro některé manželství samo o sobě nemělo větší hodnotu než kus papíru, na kterém je napsáno; manželství se dnes více týká pořádání okázalé a materialistické svatby, aby se člověk mohl pochlubit před přáteli a rodinou, a méně se týká složení trvalých slibů, které by měly představovat nerozlučné pouto mezi dvěma lidmi.

Pro mnohé se touha po manželství již nezaměřuje na lásku a morální sliby, ale na okamžité uspokojení z velkolepé oslavy a pozornosti, která svatební obřad obklopuje. Tento trend je podporován bulvárními časopisy, televizními pořady a neustálým zpravodajstvím o svatbách celebrit – z nichž většina se zdá rozpadat v rekordním čase. Touha po sňatku stále častěji představuje pouze další způsob, jak se předvést a získat krátkodobou pozornost; nejde pouze o zkažení instituce manželství, ale také o zkažení tradičních ideálů, na nichž manželství stojí.

Manželství se stalo pouhou fraškou a manželské sliby se porušují tak snadno, že v očích západního člověka ztratilo na významu. Dnes už není taková snaha o uzavření manželství – a to ani v případě, že žena otěhotní. Představa, že by se od páru očekávalo, že se vezme, pokud žena otěhotní, by se jevila jako

naprosto „staromódní“ a „mimo realitu“ a ti, kdo by takový názor zastávali, by byli terčem posměchu.

S rozpadáním manželství však přichází nárůst počtu neúplných rodin. Základní kámen západní společnosti, nukleární rodina, byl rozbit. To, co se vyvíjelo přirozenou cestou tisíce let a poté bylo zakotveno jak v náboženském, tak ve státním právu, bylo rozebráno během několika desetiletí. Západní morálka a hodnoty leží v troskách a rodina je rozbita, aby jednotlivci mohli uspokojovat své vlastní sobecké potěšení.

To staví západního člověka do situace, kdy matky vychovávají děti samy a v domácnosti není přítomen žádný otec. Stále častěji mají tyto matky více dětí s více muži a starší děti jsou nuceny sledovat, jak se v domácnosti střídají různí muži, jako by to bylo přirozené a zdravé. Dospělí v těchto vztazích se starají pouze o uspokojení svých okamžitých sexuálních potřeb – v podstatě uspokojují své Id. Tito jedinci mají slabé Superego a nezůstávají spolu, aby se starali o své děti, jak by to dělali lidé se silným morálním kompasem.

Nyní vidíme generace dětí, které jsou vychovávány bez otce – jedince, který byl kdysi hlavou rodiny. Otec, jak již bylo zmíněno, byl přísným disciplinářem – osobou v domácnosti, která vnášela autoritu a pořádek, tím, na koho se rodina obracela pro sílu, ochranu a vedení.

Otcovská postava hraje klíčovou roli ve vývoji Superega dítěte a pomáhá vštípit mu pocit ideálního já; otec je jak vzorem, tak učitelem. Stále častěji však chybí. Není náhodou, že stále více dětí – jak chlapců, tak dívek – jsou výtržníci, kteří si autority, pořádku nebo disciplíny příliš nebo vůbec neváží. Tito divocí mladí lidé se potulují po ulicích pozdě v noci,

oddávají se nevhodným praktikám, chodí za školu a obecně hledají pouze vlastní potěšení.

Tito mladí lidé propadli vlivu Id, protože jim doma chybí disciplína a nemají otcovskou postavu, ke které by vzhlíželi jako k vzoru. Problém rodin s jedním rodičem tím však nekončí, to je teprve začátek.

Jakmile se rodinám s jedním rodičem umožní vzkvétat a stát se společenskou normou, hodnoty, které kdysi platily v celé západní společnosti, se začínají rozpadat. Kdysi bylo nutné vychovávat děti jako pár – prostě kvůli přežití. Každé dítě, které přežilo svou první zimu, tak učinilo díky společnému úsilí svých rodičů. Rodina s oběma rodiči byla poté zakotvena v náboženském a státním právu prostřednictvím svazku manželského. Manželství je dnes terčem posměchu a zákony týkající se manželství byly postupně oslabeny.

Společnost již nepovažuje nukleární rodinu za normální nebo za žádoucí ideál. Ztrácí se samotný smysl ideálního já – otcovský muž a mateřská žena, který byl dětem vštěpován jako součást jejich rozvíjejícího se Superega. Ideální já se již nezaměřuje na nalezení partnera a vybudování silné rodiny. Ideální já se stává pokřivenou a vadnou verzí toho, čím by mělo být, a Superego podléhá touze Id po individualismu a potěšení, přičemž věnuje malou nebo žádnou pozornost výchově budoucích generací.

Nukleární rodina, která je samotným základním kamenem západní společnosti, čelí neustálým útokům. Děti a blaho budoucích generací již nejsou na prvním místě; cílem se místo toho stává sobecký individualismus. Morální povinnost byla odsunuta stranou, aby si každý mohl „dělat, co se mu zlíbí“.

V důsledku toho je západní společnost nyní plná neukázněných dětí, které neposlouchají své starší. Těmto neukázněným dětem chybí silné vzory v rodině, a proto je hledají jinde. Tyto ztracené děti hledají někoho, ke komu by vzhlížely a koho by obdivovaly, někoho, kdo by jim sloužil jako vzor pro jejich představu o ideálním já. Představte si nyní, co by se stalo, kdyby se těmto ztraceným dětem naskytly špatné vzory. Představte si katastrofální dopad na jejich mladé mysli, kdyby při hledání vhodného vzoru narazily na falešné a destruktivní vzory, které by ještě více zkreslily jejich smysl pro dobro a zlo a odvedly je ještě dále od správné cesty.

Nejenže by se ještě více odchýlily, ale chybělo by jim otcovské vedení v domově a, co je ještě důležitější, chyběla by jim disciplína a řád nezbytné k tomu, aby se vrátily na správnou cestu. To by jistě vedlo k tomu, že by se budoucí generace zcela odchýlily od správné cesty a úplně se ztratily.

Pouta, která se utvářela z generace na generaci a předávala se z otce na syna, by se přetrhla. Tradice, kultura a v konečném důsledku i kulturní dědictví by upadly v zapomnění. Rozbitím rodinné jednotky učinili nepřátelé Západu první krok k přetržení pout mezi západním člověkem a jeho předky, a v důsledku toho hrozí, že budou ztraceny desítky tisíc let vývoje a kultury.

Rozpad – Odstranění společenských zábran

Nukleární rodina je základním kamenem západní společnosti. Vznikla z nutnosti, jako evoluční výhoda, která měla zajistit přežití další generace západního člověka. Milující matka a silný otec vytvořili trvalé pouto a dokázali předat další generaci nejen svou DNA, ale také společné morální hodnoty v podobě Superega. Děti byly vychovávány s představou ideálního já, jehož jádrem bylo napodobování rodičů a vytvoření podobné rodiny, až dospějí.

Západní společnost však představuje mnohem více než jen volné seskupení jednotlivých rodin. Je sice pravda, že nukleární rodina je nejdůležitějším prvkem západní společnosti, avšak samotná společnost hraje rovněž významnou roli při formování vývoje mladých lidí. Společnost tvoří mnoho jednotlivých nukleárních rodin a v rámci této společnosti existují i další vzory, učitelé a vychovatelé, kteří předávají pravidla, morální zásady a tradice další generaci.

To platilo pro západní společnost již v jejích počátcích, kdy západní člověk bojoval o přežití v zamrzlých pustinách severní Evropy. I v těch drsných časech se mnoho rodin spojilo a vytvořilo kmeny. V těchto kmenech se objevili vůdci – muži, kteří byli nejsilnější, nejmoudřejší, nejlepší v lovu, nejrychlejší a nejšikovnější ve výrobě nástrojů a tak dále. Tito jedinci formovali kmen a stali se další skupinou vzorů, kteří pomáhali dětem rozvíjet jejich ideální já mimo rodičovskou strukturu a předávali jim nové dovednosti, tradice a hodnoty.

Tyto vzory ve společnosti fungovaly také jako zábrana. Jak již bylo řečeno, žádná společnost není dokonalá; vždy se najdou lidé s vadami – jedinci, kteří upřednostní své vlastní potěšení

před blahem skupiny nebo dokonce před blahem své vlastní rodiny a potomků. Tito jedinci žijí podle svého Id, protože mají oslabené nebo zcela nefunkční Superego. Jak se tedy formovaly kmeny, byla zavedena záchranná síť, která měla zajistit, že žádný člen příští generace nepropadne skrz mezery, které by se mohly objevit.

Pokud se rozpadla rodina a matka zůstala sama – ať už ji opustil vadný jedinec bez svědomí, nebo došlo k tragédii v podobě smrti jejího partnera – její děti nezůstaly bez silného mužského vzoru, protože tyto vzory byly také přítomny ve společnosti.

Stejně tak si ženy vybudovaly vlastní strukturu v rámci kmene a byly obdivovány pro svou krásu, mateřské vlastnosti a schopnost vychovávat děti a udržovat pořádek v domácnosti. Tyto ženy převzaly matriarchální roli, která formovala budoucí generace mladých žen do ideálních matek prostřednictvím rozvíjení pozitivní ženské vize ideálního já.

Pokud z jakéhokoli důvodu zůstalo dítě bez matky, převzaly roli jeho matky ženy z kmene. To znamenalo, že žádné dítě nezůstalo bez pozitivního vzoru a že pozitivní vzory v rodině byly posilovány pozitivními vzory ve společnosti.

Na počátku západní civilizace měly tyto vzory spíše primitivní charakter. Mladí muži mimo domov vzhlíželi k vůdci lovecké skupiny nebo k muži, který je učil, jak vyrábět a používat nástroje. Ženy se scházely s mladými dívkami a učily je domácím pracím, jako je šití oděvů a péče o kojence. To dále posilovalo to, co se naučily v rodině, a vštěpovalo mladým, že je důležité poslouchat starší a napodobovat je.

Všechny tyto faktory sjednotily kmen a vybudovaly silné Superego v budoucích generacích. Pocit kolektivního svědomí rostl s rostoucím významem kmene – šlo o sdílený smysl pro morálku a přežití, což znamenalo starat se jeden o druhého. Ti, kteří se nepodíleli na společném úsilí, se stali vyvrhely a byli zavrhováni. Tak vznikl pocit viny; tato vina trestala Id, pokud jedinec uvažoval o sledování sobeckého potěšení nad dobrem skupiny.

Stejně tak se formovala i druhá složka Superega, ideální já. Díky pevným úplným rodinám, otcovské disciplíně a vzorům či učitelům v rámci komunity děti vzhlížely ke zdravým, milujícím a silným osobnostem, které byly všeobecně váženy pro své schopnosti a oddanost kmeni. Západní pojetí ideálního já začalo nabývat podoby jedince, který usiloval o blaho společnosti a byl nesobecký, silný a morální.

S rozvojem západní civilizace rostly i sdílené hodnoty ve společnosti a došlo ke zrodu západního Superega.

Přesuňme se do období vrcholu západní civilizace, kdy byly ochranné mechanismy ve společnosti ještě posíleny. Postupem času byly zaváděny další a další vrstvy vzorů, ochranných mechanismů a pojistek, aby formovaly a utvářely budoucí generace a předávaly tradice, hodnoty a západní morálku.

Díky kombinaci školní výuky, náboženství, práva, pracoviště, komunitních skupin a silných komunitních vůdců měli mladí lidé pozitivní vzory, kamkoli se obrátili. Společnost byla zaměřena na výchovu mladých takovým způsobem, aby byla příští generace lepší než ta předchozí a posouvala

společnost stále vpřed – ztělesňovala ducha a dědictví minulosti s výhledem na ještě jasnější budoucnost.

A teď si představte společnost, v níž jsou tyto záruky narušeny a rozloženy, společnost, kde jsou společné vazby, které spojují různé rodinné jednotky do soudržné společnosti, naopak narušeny. Kde generace za generací postrádá vůdce a vzory, a mladí lidé jsou místo toho ponecháni svému osudu, aby bezradně kráčeli vlastní cestou a vyvíjeli se sami. Představte si společnost, kde jsou zdravé vzory, zájmy a komunitní skupiny opovrhovány a zesměšňovány a kde silná, uspořádaná a důstojná odvětví zanikla, čímž zanechala budoucím generacím jen malý nebo žádný smysl života.

Západní školský systém byl jednou z prvních a nejdůležitějších záruk ve společnosti. Základní školní docházka a výuka jsou s námi již od dob jeskynních lidí – kdy rodiče učili své děti dovednostem potřebným k přežití a v raných kmenech předávali starší, mistři řemeslníci a nejzkušenější lovci své znalosti zbytku kmene.

Tito učitelé nejen předávali dovednosti, ale stali se pro mladé vzory a autoritami. Mladí k nim vzhlíželi a chtěli je napodobovat a učit se od nich ve svém úsilí o dosažení ideálního já. To se během tisíciletí vyvinulo ve školský systém – místo, kde mělo každé dítě právo na určitou úroveň vzdělání, místo, kde se všichni učili základní počty, čtení a psaní a další důležité dovednosti, aby se zvýšila kvalita života celé společnosti.

Dokonalá společnost byla přirovnávána k pyramidě; k místu, kde ti nahoře táhli ty dole nahoru, zatímco ti dole zároveň tlačili ty nahoře vzhůru – v podstatě šlo o společnost, v níž se

každý snažil zajistit, aby se celková životní úroveň v této společnosti zvýšila pro všechny. Nikde to neplatilo více než v systému raného vzdělávání.

Školy děti nejen učily, ale také jim poskytovaly disciplínu, pořádek a vzory. Školy byly místem, kde se děti mohly učit a lépe porozumět strukturám života – ale především místem, kde si děti, pokud jim doma chyběla disciplína, mohly pod dohledem učitelů dále rozvíjet své Superego. Škola byla jednou z nejdůležitějších záruk ve společnosti.

Na vrcholu západní civilizace byly školy místem, kde se děti učily, místem, kde děti vzhlížely ke svým učitelům, a místem, kde děti chápaly disciplínu a pořádek. To se nyní obrátilo naruby. Školy, zbavené své moci, vysmívané v mainstreamových médiích a zbavené disciplíny a pořádku, se staly místem, kde si děti osvojují špatné návyky a učí se pohrdat západní kulturou a nenávidět své vlastní předky.

Učitelé již nejsou vnímáni jako vzory ani autority – nemají totiž žádnou moc a těší se jen malému respektu. Kdysi by se dítě, které uteklo ze školy, aby si užilo den plný zábavy, brzy od učitelů i rodičů dozvědělo, proč není přijatelné nechat se vést pudy. Byla by mu okamžitě uložena přísná disciplína. Nyní je však záškoláctví, nepořádek ve třídě a dokonce i útoky na učitele a jejich ponižování ze strany žáků na denním pořádku.

Místo toho, aby byla škola místem učení, kde se posiluje Superego, stala se místem, kde je stále méně ochranných mechanismů a stále více mladých lidí se oddává honbě za potěšením a poddává se svému Id, aniž by přemýšleli o důsledcích. To samozřejmě brzdí růst Superega dítěte a zanechává ho bez svědomí nebo pocitu ideálního já.

Náboženství bylo další podstatnou ochranou ve společnosti. Každou neděli chodily rodiny společně do kostela. Kostel byl místem, které bylo důležité nejen pro předávání morálních hodnot a tradic, ale také jako místo, které spojovalo celé komunity a posilovalo kmenovou povahu západní společnosti.

Náboženský vůdce skupiny se rovněž stal jedním z dalších vzorů pro společnost. Poskytoval morální a duchovní rady a mladí lidé naslouchali jeho kázáním a učili se z nich důležité lekce. Jako duchovní vůdci kladli členové duchovenstva důraz na význam rodiny, manželského svazku a společenství, v němž si jednotlivci mohli navzájem důvěřovat a v těžkých časech se na sebe spolehnout. Stejně jako škola předávala dětem disciplínu a intelektuální učení, tak i církev předávala disciplínu a duchovní učení.

Opět se tak posiloval smysl pro ideální já a skupinové svědomí. Opakovaným poselstvím bylo, že rodina, manželství a společenství jsou základem každé dobře fungující a dobromyslné společnosti. Byly předávány morální zákony – nekraď, nežádej majetek svého bližního, nežádej ženu svého bližního, spolu s mnoha dalšími učeními, která udržovala lidi na správné morální cestě. Církev také předsedala sňatkům a přísně odsuzovala rozvody v rámci společného úsilí o udržení rodin pohromadě.

Církev byla další institucí, která kladla důraz na rozvoj Superega a pohrdala myšlenkou okamžitého a hédonistického potěšení.

Dnešní církev je pouhým stínem své někdejší slávy. Mnohé kostely stojí prázdné a opuštěné a v těch, které zůstávají

otevřené, kážou duchovní stále menšímu počtu věřících. Stejně jako školský systém přijal nedostatek kázně a učitelé ztratili svou autoritu, tak i náboženské instituce upadly v nemilost. Církve zliberalizovaly své poselství a duchovní se stali pouhou karikaturou toho, čím kdysi byli.

Církev nejenže ztratila na počtu věřících, ale stala se také zkaženou a prolezlou tím samým liberálním jedem, proti kterému kdysi kázala. Není ani náhodou, že čím více se církev vzdálila od svých vlastních morálních učení, tím více se od ní lidé odvrátili. Církev již nepředstavuje silný a zdravý morální hlas, ke kterému by se lidé mohli obrátit v časech nouze. Místo toho je církev slabá, protože se rozhodla přijmout jedovatou mantru těch, kteří si přejí vidět Západ v troskách.

Většinu kostelů nyní navštěvují starší generace, lidé, kteří tam stále chodí z povinnosti a kvůli tomu, čím církev kdysi byla. Mladší generace zcela chybí – ve skutečnosti je pro ně nyní vzdálené další místo, kde by mladí mohli rozvíjet své ideální já a společenské svědomí.

Západní civilizace měla také přísné a morálně podložené zákony a ti, kdo je prosazovali, byli vnímáni jako vzory pro celou společnost a všichni jim důvěřovali. Policisté byli kdysi považováni za vzory, za lidi, kterým se dalo věřit a na které se dalo obrátit. Místní strážníci byli respektováni a tvořili další důležitou vrstvu zajišťující disciplínu a pořádek ve společnosti, od níž se mohli mladí lidé učit.

Tradiční rolí policisty bylo chránit komunitu. Jak již bylo řečeno, žádná společnost není dokonalá a i na vrcholu západní civilizace existovali lidé s vadami a kriminální živly – ale díky rozvinutému Superegu, společenskému svědomí a silným

komunitním vazbám byli lidé z velké části bez kriminality a starali se jeden o druhého.

Doba byla kdysi tak klidná a bez zločinu, že lidé nezamykali dveře, protože se nebáli zlodějů ani lupičů. Pocit sounáležitosti s komunitou byl v lidech obecně tak silný, že společenské svědomí přítomné ve společnosti bránilo lidem ubližovat svým sousedům a pocit ideálního já, který si lidé vyvinuli, byl daleko od obrazu obyčejného zloděje.

Z toho vyplývalo, že policisté byli osobami, které často poskytovaly rady a jednoduše dohlížely na místní komunity. Pokud se mladí lidé dopustili nějakého drobného prohřešku, dostalo se jim pouze přísného napomenutí a byli vráceni rodičům, kteří se za ně přirozeně styděli a dále je disciplinovali. Strážce zákona byl tak vnímán jako čestný člověk – někdo, kdo se těšil velké úctě a kdo dále přispíval k utváření představy mladého člověka o ideálním já. Zákon byl něčím, čeho se lidé drželi, a ti, kdo jej prosazovali, byli respektováni a obdivováni.

Dnes je tomu téměř naopak. Mezi policií a komunitami panuje obrovská nedůvěra a rozdělení, a proto zákon a ti, kdo jej prosazují, již nejsou tak vysoce ceněni jako kdysi. Policie již nepředstavuje přátelskou tvář, kterou zná každý v komunitě, a lidé rozhodně již nejsou ochotni nechávat své dveře odemčené.

Zdá se, že policie již nemá pravomoci k potírání kriminálních živlů, ale má spoustu času na vymáhání pokut za parkování a šikanování těch, kdo se staví proti liberálnímu politickému narativu. Policie se stala nepopulární a zákon i ti, kdo jej prosazují, již nejsou vzorem, jakým kdysi byli. To však samo o sobě představuje problém – pokud se mladým lidem představí strážce zákona, kterému se nedůvěřuje a který je

neoblíbený, jeho slovo a disciplína, kterou představuje, již nejsou účinné a nejsou vnímány jako spravedlivé. Další vrstva řádu ve společnosti je narušena.

Rozvinuté Superego vzhlíží k disciplíně, obdivuje ji a snaží se ji napodobovat. Rozvinuté Superego vytváří vizi ideálního já, což je dokonalá vize toho, o co by člověk měl usilovat. Policisté byli kdysi vzory v rámci komunity; policisté přispívali k ideálu já a svědomí společnosti a posilovali je, nyní dělají pravý opak. Další zdravý vzor je nedůvěryhodný a odsunutý stranou.

Mimo školní třídu a kostel se dětem naskýtaly i četné další příklady zdravých vzorů, když se účastnily zdravých a naplňujících volnočasových aktivit. Skautské hnutí, skautky, námořní kadeti, mladí zemědělci a další kluby a skupiny představovaly mladým lidem vzorné členy komunity, kteří nezištně věnovali svůj čas a energii ve prospěch společnosti, nikoli pro osobní zisk.

Tyto skupiny pomáhaly dětem dále rozvíjet jejich Superego a pomáhaly je proměnit v čestné členy společnosti. Ctnosti vštěpované skautům jsou skvělým příkladem toho, jak volnočasové aktivity pomáhaly dětem vyrůst v čestné dospělé; skautský zákon zní takto:

Skautovi se dá věřit.

Skaut je věrný.

Skaut je přátelský a ohleduplný.

Skaut patří do celosvětové rodiny skautů.

Skaut má odvahu ve všech obtížích.

Skaut dobře využívá čas a šetří majetek a věci.

Skaut má úctu k sobě i k ostatním.

Co by mohlo být pro dítě lepším souborem morálních zásad a pravidel? Skautský zákon je jen příkladem toho, jak skupiny v rámci komunity vštěpovaly mladým lidem hodnoty a morálku, které posilovaly a podporovaly to, co se naučily od svých rodičů a od vzorů v jiných institucích.

Další důležitou charakteristikou skupin, jako jsou skauti, skautky a námořní kadeti, je to, že jejich aktivity často motivují mladé lidi k tomu, aby byli fyzicky i duševně zdraví a navázali kontakt s přírodou. Tyto skupiny podporují víkendové táboření, činnosti v přírodě, přežití v přírodě, vaření, lov, turistiku a celkovou fyzickou kondici a pohodu – to vše má zásadní význam pro rozvoj mladých lidí.

Tyto skupiny také podporují charitativní činnost, sbírky a pomoc komunitě. Učí budoucí generaci, že komunita a sociální soudržnost jsou důležité. Učí mladé lidi, že nezištné činy pro dobro komunity mohou jednotlivci vynést respekt v rámci této komunity a že tento respekt může jednotlivci dát vnitřní pocit sebeúcty, který je mnohem větší než sebeúcta získaná okamžitým sobeckým uspokojením. Tím, že učí mladé lidi tyto důležité lekce, pomáhají tyto skupiny posilovat Superego, budovat pocit sounáležitosti s komunitou a udržovat Id pod kontrolou.

Je smutné, že skupiny jako skauti zažívají prudký úpadek. Společnost již západní mládeži tyto zdravé zájmy nenabízí, a tak se mladí lidé raději zavírají doma, hrají počítačové hry a sledují televizi. Mladí lidé tráví čas doma a jejich mysl je tak otravována, protože místo zdravých vzorů, jakými jsou muži a

ženy stojící v čele skautského hnutí, jim jsou předkládány pokřivené vzory propagované médii.

Opět vidíme, že další důležitá skupina západních institucí, které pomáhají vštěpovat mladým lidem morálku, hodnoty a tradice, upadá. Ještě horší však je, že se těmto institucím vysmívají – jsou vykreslovány jako „smutné“ nebo „zastaralé“ a ti, kdo se těchto skupin účastní, jsou terčem posměchu a výsměchu, přičemž média často představují členy těchto skupin jako „nudné“, „podivné“ nebo „staromódní“.

Místo toho, aby děti trávily večery a víkendy prací ve skupině, osvojováním si důležitých dovedností, charitativní činností a kontaktem s přírodou – tedy vším, co formuje vyváženou osobnost a rozvíjí Superego – jsou ponechány samy sobě. Místo toho, aby se věnovaly prospěšným činnostem a vzhlížely k čestným vůdcům komunity, tráví děti svůj čas honbou za sobeckým potěšením a individualismem. Pokud se tomu nezabrání, vyroste z nich dospělý člověk, který se nedokáže začlenit do komunity a ani se do ní nebude chtít začlenit.

Nestačí, že došlo k cílenému úsilí o oslabení rodiny jako celku a že vzrostl počet neúplných rodin. To samo o sobě mělo nepochybně obrovský dopad na západní civilizaci, vždyť nukleární rodina byla kdysi základním kamenem západní společnosti. Úpadek nukleární rodiny a z toho vyplývající nedostatek rodičovské kontroly, otcovské kázně, pořádku a morálky v domácnosti vedly k úpadku rozvinutého Superega u další generace.

K tomu všemu však byly odstraněny i ochranné mechanismy, které byly v západní společnosti zavedeny za

účelem posílení morálky a soudržnosti společenství. Právě ty pojistky a struktury, které měly napomáhat rozvoji všestranného a vyrovnaného mladého člověka, byly rozbity a jsou nyní neúčinné, nedůvěryhodné a dokonce zesměšňovány mladými lidmi, které měly inspirovat.

Ochranná opatření, která kdysi zachytila to či ono nezvladatelné dítě nebo mladistvého pocházejícího z rozvrácené nebo dysfunkční rodiny, jsou nyní téměř pryč – a to v době, kdy je více dětí bez otců, rozvrácených rodin a nezvladatelných dětí než kdykoli předtím!

Představte si nyní situaci, kdy mladí lidé, kteří nemají otcovskou postavu a ve svém okolí postrádají i pozitivní vzory, hledají někoho, ke komu by vzhlíželi a koho by mohli napodobovat. Mladí lidé potřebují vzory – vzory, které mohou napodobovat, a vzory, které jim pomohou rozvíjet jejich představu o ideálním já.

Představte si západní společnost bez milujících rodin, silných otců a komunitních vůdců. Pak si představte, co by se stalo, kdyby nepřátelé Západu představili ztraceným a zmateným západním mladým lidem ty nejhorší možné vzory – vzory, které by se pokusily vštípit těmto mladým lidem pokřivené a vadné Superego. Tak, že místo toho, aby usilovaly o život v rodině, pořádku, tvrdé práci a nezištné oddanosti své komunitě, by budoucí generace západních lidí místo toho následovaly cestu individualistického hédonismu a zvráceného šílenství.

Bez rodiny a bez ochrany širší komunity by mladí lidé byli snadným terčem pro nepřátele Západu. Stejně jako to udělal krysař s mládeží v Hamelinu, nepřátelé Západu by mohli

západní mládež snadno svést na cestu morální destrukce a degenerace. Pak by se během několika málo generací začalo rozpadat vše, co západní civilizace vybudovala, a vše, za čím kdysi stála.

Rozpad – Špatné vzory

Superego, tedy naučená část psychiky, představuje morální a hodnotový systém, který drží na uzdě náš zvířecí princip slasti. Rozvinuté Superego je tou částí psychiky, která je dobrá, morální a drží společnost pohromadě. Skládá se ze svědomí a ideálního já a umožňuje nám uvažovat na vyšší a morální úrovni.

Superego nám vštěpují především naši rodiče. Nukleární rodina byla základním kamenem západní civilizace a matka s otcem předávali mladým lidem zdravou morálku, hodnoty a tradice. Rodiny tvořily pevně semknuté celky a rodiče sami byli pro své děti vzorem; děti si tak vytvářely představu o ideálním já na základě chování svých rodičů.

Superego bylo poté posíleno a upevněno silnými a čestnými vzory v rámci komunity. Učitelé, komunitní vůdci, náboženští představitelé a další autority, které předávaly zákony a disciplínu, se stali vzory pro další generaci. Pomáhali budovat silný smysl pro svědomí a všichni představovali dobré ideály, ke kterým mohli mladí lidé také vzhlížet.

Jak se však různé kmeny a komunity spojovaly a vytvářely národy, objevila se třetí a poslední forma vzoru – národní hrdina. Národní hrdinové byli lidé, které národ vyzdvihoval jako velké vynálezce, průzkumníky, sportovce, průmyslníky, umělce, spisovatele, básníky, vojenské hrdiny a další osobnosti, jejichž činy a úspěchy byly tak důležité, že jim byl připisován pokrok, z něhož měl prospěch celý národ.

Tito národní hrdinové představovali vrchol úspěchů západního člověka; to nejlepší, co západní civilizace mohla nabídnout, a jako takoví byli vyzdviženi, aby je všichni mohli

obdivovat. Národní hrdinové se stali další skupinou vzorů, které sloužily k inspiraci další generace a pomáhaly jí vyrůst ve zdravé dospělé jedince. Tito národní hrdinové zosobňovali osobní obětavost, tvrdou práci a oddanost zvyšování úrovně západní společnosti. Národní hrdinové byli dokonalým zdrojem inspirace pro děti, které si vytvářely vlastní představu o ideálním já.

Vezměme si například velkého vojenského hrdinu, jako byl Horatio Nelson – muže, který byl známý svými inspirativními vůdčími schopnostmi, oddaností své zemi a statečností v boji. Horatio Nelson byl v boji několikrát zraněn, přišel o ruku a zrak na jedno oko, ale navzdory neúspěchům, které by každého normálního člověka zlomily a demoralizovaly, dokázal Nelson zvítězit v bitvě u Trafalgaru, poslední a rozhodující bitvě napoleonských námořních konfliktů. V této bitvě Nelson obětoval svůj život za svou zemi a za vítězství.

Vzor jako Horatio Nelson by byl pro formující se mysl silnou a hodnotnou inspirací. Ztělesňoval schopnost překonávat těžkosti a nakonec zvítězit tváří v tvář nepřízni osudu. Nelson dokázal, že obětovat se pro blaho vlasti a přežití svého lidu, a to nad rámec touhy po osobním prospěchu a uspokojení, je ušlechtilý a spravedlivý čin. A konečně, jeho nejvyšší oběť pro dobro své země a pro vítězství ukázala, že byl nesobeckým mužem, který byl ochoten dát ze sebe vše.

Všechny vlastnosti, které ztělesňoval Horatio Nelson, by jistě představovaly pozitivní soubor morálních zásad a hodnot, které by si mladý člověk měl osvojit. Zajistily by, že příští generace by pochopila, že osobní oběť pro dobro společenství je ušlechtilá věc a že život je víc než jen honba za osobním

ziskem a osobním potěšením. Mladý obdivovatel Horatia Nelsona by pochopil, že v konečném důsledku jsou těmi nejlepšími a nejvznešenějšími jedinci ti, kteří jednají na morálním základě pro dobro svého lidu a často obětují osobní prospěch a okamžité potěšení pro další přežití svého lidu a zlepšení své země.

Národní vzory, ať už jsou to vojenští hrdinové jako Nelson, sportovní osobnosti, spisovatelé, průzkumníci nebo vynálezci, všichni obětovali krátkodobé potěšení, aby se věnovali jedinému úkolu, který v dlouhodobém horizontu prospěl širší populaci, posunul společnost jako celek vpřed a dal národu příklad.

Tyto národní vzory byly bez výjimky osobnosti s velkým talentem, vyznačovaly se však také vysoce vyvinutým Superegem, což se projevovalo v jejich oddanosti, tvrdé práci a nezištných činech. Kdyby některý z těchto vzorů podlehl svému Id a hledal sobecké potěšení namísto toho, aby zůstal neochvějný, nikdy by nedosáhl toho, čeho dosáhl, a nezůstal by v srdcích a myslích budoucích generací.

V počátcích západní civilizace žily národní vzory dlouho po své smrti dál, protože jejich jména a úspěchy se předávaly z generace na generaci ústně, když se komunity scházely kolem ohně. Velké činy národních hrdinů byly následně zaznamenány a zvěčněny. Zpívaly se písně na památku jejich životů a inspirativních činů, kterými se proslavili. Jejich příběhy se tímto způsobem předávaly z generace na generaci a oni žili dál v srdcích a myslích svého lidu.

Tito velcí jedinci, kteří toho tolik dosáhli, se stali součástí lidové tradice a příběhy o jejich činech se vpletly do samotné

struktury západní kultury a dědictví. To bylo příkladem pro budoucí generace, spojilo západního člověka s historií jeho lidu a sloužilo jako připomínka úspěchů jeho předků.

S rozvojem západní civilizace se mladí lidé ve školách a na univerzitách seznamovali s národními vzory. Školy seznamovaly své žáky se jmény a velkými činy mužů a žen, kteří formovali západní civilizaci. Tyto zdravé národní vzory byly vyzdvihovány, aby jim příští generace nejen vzdávala díky za jejich oběti, ale také aby se příští generace mohla snažit být jako oni. Tyto vzory pomáhaly utvářet obraz ideálního já v myslích západní mládeže.

Představte si však, že by zdravé vzory, které inspirovaly generaci za generací, ti samí lidé, o nichž západní člověk zpíval písně a psal knihy, byli pomalu vymazáni z historie a mladí lidé se již o jejich úspěších nedozvídali. Představte si, že by velcí muži a ženy, kteří formovali a utvářeli západní civilizaci, byli ve skutečnosti vytlačeni z kolektivního vědomí západního člověka těmi, kteří mají protizápadní agendu. Představte si svět, ve kterém by byli zapomenuti muži jako Horatio Nelson, Robert Falcon Scott, William Shakespeare a Isaac Newton.

Zapomenout na své národní hrdiny, tedy právě na ty, jejichž výjimečný přínos Západu formoval a utvářel západní civilizaci, by bylo strašným zločinem. Bylo by to velkým hříchem, neboť by to nejen způsobilo obrovskou křivdu těmto velkým a výjimečným osobnostem, ale také by to pozměnilo historii a kolektivní paměť o tom, jak se západní člověk dostal až tak daleko. Vymazat tyto lidi z historie by znamenalo zničit část bohaté kultury a dědictví Západu. Vymazání těchto osobností z historie by také připravilo budoucí generace o řadu

silných a vzorných příkladů, mužů a žen, kteří by měli sloužit jako inspirace pro budování ideálního já u mladých lidí.

Ale představte si dále, že by zdravé a ctnostné vzory, které zdůrazňovaly vše dobré ve společnosti, byly vymazány z historie a nahrazeny negativními vzory. Představte si, že náhradou za velké muže a ženy, kteří formovali západní civilizaci, by byli zkažení a zvrhlí lidé – jedinci, jejichž poselství mladým nebylo poselstvím osobní oběti, morálky a tvrdé práce, ale pokřiveným a jedovatým poselstvím požitkářství, hédonismu a hesla „dělej to, co ti dělá dobře“.

Bohužel si tento scénář nemusíte představovat, protože nejde o nějakou pokroucenou noční můru z alternativního vesmíru nebo o děsivou sci-fi fantazii; je to realita světa, ve kterém dnes západní člověk žije.

Nukleární rodina byla podkopána. Samotný základní kámen západní civilizace byl zničen a stal se terčem posměchu. Rodina s oběma rodiči, která existovala již od dob, kdy západní člověk žil na okraji ledových štítů, a která vzešla z evolučních tlaků na přežití a byla následně posílena a zakotvena náboženstvím a státem, se rozpadla. S úpadkem rodinné jednotky upadly i pořádek, disciplína a morálka, které rodinná jednotka vštěpovala další generaci.

Kromě ztráty nukleární rodiny byly odstraněny i ochranné mechanismy, které společnost zavedla pro mladé lidi. Komunitní vůdci, silní učitelé a autoritativní osobnosti byli všichni odstraněni a oslabeni do té míry, že jsou neúčinní.

To vedlo k situaci na Západě, kde mladí lidé nemají žádný řád, postrádají morální hodnoty a zoufale hledají vzory, které by mohli napodobovat. Místo zdravých a ctnostných vzorů se

jim však nabízejí špatné vzory, muži a ženy, kteří zdůrazňují vše, co je na společnosti špatné, a prosazují pokřivené, bezhodnotové poselství sobeckého hédonismu, jehož cílem je podkopat západní společnost.

Stačí se podívat na vzory, které se dnes mladým lidem předkládají – filmové hvězdy, fiktivní postavy z televize a velkého plátna, hudební ikony, hvězdy reality show a mnoho dalších povrchních a morálně vyprázdněných osobností, které média a establishment vyzdvihují jako „hrdiny“. Tito „hrdinové“ nejsou skutečnými hrdiny ani zdaleka; jsou to bez výjimky jedinci, kteří ztělesňují téměř vše, co je zvrácené, zkažené a škodlivé pro společnost.

I těch pár zbývajících „pozitivních“ vzorů, kteří se skutečně věnují nějaké formě skutečné velikosti, jako jsou sportovní úspěchy, jsou poskvrněni marnivostí, přistiženi při užívání drog, zneužívání alkoholu a podvádění svých partnerů. V podstatě jsou redukováni na bulvární materiál, protože jejich životy se odehrávají jako telenovely, které předvádějí jejich nedostatky a zaznamenávají jejich pád z výsluní. I ti, kteří se zdají být ctnostní, nakonec upadnou v nemilost, a tento pád a jejich následné přijetí zvrácenosti je vždy zdůrazňováno, jako by to byla přirozená a nevyhnutelná součást života.

To představuje vysoce účinný útok na západní Superego, protože ti, kdo ovládají média a establishment, vnucují nekonečné množství škodlivých vzorů a destruktivních poselství generaci mladých lidí, kteří zoufale potřebují vedení a morální pevnost.

Negativní poselství je vždy stejné – na prvním místě je hédonismus a požitek. Vrátíme-li se k první kapitole, hovořili

jsme o Id, Egu a Superegu a o jejich úloze ve struktuře psychiky – bylo řečeno, že:

> **Id je impulzivní částí naší psychiky, a proto patří do podvědomí. Id reaguje přímo na instinkty, a pokud není pod kontrolou, vede lidskou mysl k unáhleným a impulzivním rozhodnutím ve snaze o okamžité uspokojení.**

Negativní poselství, která šíří tyto destruktivní vzory, a záporné příklady, které nám dávají, jsou vždy stejná – podlehni svým přirozeným pudům, jednej ukvapeně, buď impulzivní a hledej okamžité uspokojení. Poselství zní vždy: usiluj o krátkodobé štěstí a nikdy nemysli na následky.

Podívejme se na několik příkladů jedovatých poselství, která šíří tyto vadné vzory; prvním příkladem je píseň Lady Gaga s názvem „Just Dance“. Přečtěte si níže uvedený šílený text a zamyslete se nad poselstvím, které nese:

> **I've had a little bit too much, much (Trochu jsem to přehnala, hodně)**
>
> **All of the people start to rush. (Všichni se najednou hrnou.)**
>
> **Start to rush by. (Začínají kolem mě proudit.)**
>
> **A dizzy twister dance (Závratný taneční vír)**
>
> **Can't find my drink or man. (Nemůžu najít svůj drink ani svého kluka.)**
>
> **Where are my keys, I lost my phone. (Kde jsou moje klíče, ztratila jsem telefon.)**

What's going on on the floor? (Co se to děje na parketu?)

I love this record baby, but I can't see straight anymore. (Miluju tuhle desku, zlato, ale už nevidím na nic.)

Keep it cool what's the name of this club? (Zůstaň v klidu, jak se jmenuje tenhle klub?)

I can't remember but it's alright, I'm alright. (Nemůžu si vzpomenout, ale to je v pohodě, jsem v pohodě.)

[Refrén:]

Just dance. Gonna be okay. (Prostě tancuj. Bude to v pohodě.)

Zpráva je jasná a zřejmá pro všechny. Zpívající žena se příliš opila; chová se nezodpovědně a je natolik pod vlivem alkoholu, že se jí „točí hlava“. Ve svém opilém stavu si uvědomuje, že je na tom tak špatně, že ztratila klíče (pravděpodobně od domu nebo bytu) a také svůj telefon. Její stav se nyní dále zhoršuje; nevidí na oči a zapomněla dokonce i název klubu, ve kterém se nachází. To je pro každého člověka strašný stav, který ukazuje úplnou ztrátu sebekontroly, je to definitivní triumf Id nad Superegem.

Jaké je však řešení, jaké je motto tohoto příběhu – „Just Dance. Gonna Be Okay“ (Prostě tancuj. Bude to v pohodě). To je to motto, poučení, které si z toho můžeme vzít. V tomto stavu opilosti, kdy ztratila klíče, telefon a neví, kde je, jediné, na čem záleží, je další hédonismus a ona „prostě tančí“, protože dokud se baví, „bude to v pohodě“.

Realita je však taková, že to zřejmě „v pohodě nebude“. Kromě zdravotních potíží spojených s takovým opilým stavem

ta žena ztratila klíče i telefon a ani neví, kde se nachází. Finanční náklady spojené se ztrátou telefonu a potenciální náklady na najmutí zámečníka, který by ji v časných ranních hodinách dostal zpět do domu, nejsou malé. Vyvinutá lidská mysl by nyní byla v panice a uvědomila by si, že došlo k velkému omylu v úsudku. Navíc není pro ženu bezpečné ani moudré být tak opilá a navíc se ocitnout oddělená od svého „muže“ na neznámém místě.

Silné Superego je tu proto, aby zabránilo jedinci podléhat zvířeckým a nízkým touhám Id. Superego vynáší morální soudy, které nám brání podléhat zvířeckým pudům, které nás snižují na úroveň nižších tvorů. Zde je však vnímavým mladým lidem předáván vzkaz, že i přes to, že je vše v takovém chaosu, by se člověk měl Id ještě více poddávat a usilovat o více potěšení a uspokojení, protože koneckonců, pokud „prostě tančíš“, „bude to v pohodě“.

Co by mohlo být pro mladé lidi destruktivnějším poselstvím, zvrácenějším a pochybnějším vzorem a pokřivenější verzí reality? Přitom osoba, která toto poselství šíří, je světová megahvězda a vzorem pro miliony mladých lidí – prodala totiž přes 170 milionů alb a singlů. Je to vhodná náhrada za Horatia Nelsona? Jaký by podle vás byl rozdíl mezi těmi, kteří vyrůstali s Horatiem Nelsonem jako svým hrdinou, a těmi, kteří vyrůstali s Lady Gaga jako svým idolem? Jak by se lišily jejich morální kompasy?

Uveďme ještě jeden příklad destruktivních poselství, která prosazuje hudební průmysl, a pokřivených vzorů, které ovlivňují příští generaci západní společnosti. Tento skvost pochází od Katy Perry a je převzat z písně „This is How We Do“, další oslavě pití a večírků nade vše;

This one goes out to the ladies, at breakfast, in last night's dress Uh-huh, I see you (Tohle je pro dámy, co sedí u snídaně v šatech z včerejšího večera. Jo, vidím vás.)

Yo, this goes out to all you kids that still have their cars at the club valet and it's Tuesday (Hele, tohle je pro všechny děcka, co mají auto pořád u klubové parkovací služby, a to je úterý.)

Yo, shout out to all you kids, buying bottle service, with your rent money Respect (Hele, pozdravuju všechny děcka, co si za peníze na nájem kupují láhve. Respekt.)

Toto je příklad toho, jak vzorová osobnost přímo povzbuzuje a chválí své následovníky za to, že se v honbě za zábavou chovají nezodpovědně. Při snídani vítá „dámy“ v šatech z předchozího večera – a jaký to skvělý příklad pro mladé lidi: být celou noc venku, pařit a žít na plné obrátky. Poté zmiňuje „děcka“, které nechaly svá auta u klubové parkovací služby, přestože je už úterý – víkend je zřejmě dávno pryč, ale tito jedinci jsou tak opilí, že buď zapomněli, kde jejich auto je, nebo nejsou schopni si ho vyzvednout. Nakonec „pozdravuje“ děcka, které si za peníze na nájem kupují alkohol. To vše završuje tím, že těmto zbloudilým mladým lidem vyjadřuje svůj „respekt“.

Nyní si představte, že se někdejší národní hrdina zastaví ve škole nebo v mládežnické organizaci a pochválí mladé lidi za to, že dělají něco dobrého – že se věnují charitativní činnosti, vytvářejí něco krásného nebo možná tvrdě pracují na dosažení úspěchu ve sportu. Pozitivní posílení a uznání ze strany vzorů upevňuje v mysli mladého člověka přesvědčení, že to, co dělá,

je dobré. Dobrým příkladem toho je udělování ocenění na skautských akcích skupinám, které vybraly nejvíce peněz na charitu.

Pít až do časných ranních hodin není dobré, zejména ne pro mladé ženy. Zapomenout, kde máte zaparkované auto, nebo být tak opilá, že si ho ani po třech dnech nedokážete vyzvednout, není dobré. Utratit peníze na nájem za večírky, čímž se v podstatě dostanete do situace, kdy můžete přijít o svůj domov, je naprosto nezodpovědné a hloupé a je to dokonalý příklad toho, jak může Id zvítězit ve jménu okamžitého potěšení bez jakéhokoli ohledu na budoucnost. Přesto Katy Perry, „umělkyně“, která prodala přes 100 milionů alb a singlů a která je hrdinkou a vzorem pro miliony lidí, vyjadřuje svůj „respekt“ mladým lidem, kteří se takto chovají. Katy Perry, stejně jako tisíce dalších negativních vzorů, poskytuje pozitivní posílení negativním činům.

To jsou jen dva příklady, ale existuje jich nespočet a vypočítávat je všechny by bylo zbytečné a vyčerpávající. Vzor je však jasný: moderní vzory pro příští generaci západní společnosti vysílají opačné poselství než tradiční vzory.

Pořádek, disciplína, morálka a hodnoty jsou opovrhovány ve prospěch hédonismu, potěšení a okamžitého uspokojení bez ohledu na to, jaké to může mít důsledky v budoucnosti. Je důležitější platit za obsluhu u stolu a opít se, než platit nájem, nebo by to mělo být naopak?

Místo toho, aby národní vzory, ke kterým mladí lidé vzhlížejí, poskytovaly rady a poučení o morálce, které posilují Superego a pomáhají udržet Id na uzdě, dělají vzory dnes pravý

opak a nabádají mladé, aby podlehli svým nízkým a sobeckým touhám.

Ztracená mládež z rozvrácených rodin, která ve svých komunitách postrádá silné vzory, se zoufale snaží vybudovat si své ideální já, a to ideální já, které si vytváří, není vůbec ideální. Ideální já, které vštěpují destruktivní vzory, je doslova opakem ideálního já, které bylo ústředním prvkem při budování západní civilizace. Je to pokřivená vize ideálního já a není ani zdaleka „ideální“. Je sobecké, chamtivé, líné, hédonistické, krátkozraké a je pravým opakem ideálního já, které přispívá k dobře fungující a soudržné komunitě.

Klíčem k západní civilizaci je soudržná komunita a silná společnost. Silné Superego a rozvinuté morální hodnoty budují společnost, ve které se lidé spojují pro společné dobro. Pozitivní vzory posilují myšlenku, že jedinec by se měl snažit konat dobro pro svou komunitu a stavět tuto komunitu nad své vlastní sobecké a hédonistické potřeby.

Již dříve jsme hovořili o tom, co by se stalo, kdyby se všechny včely v úlu rozhodly vyrazit ven, bavit se a hledat osobní prospěch, místo aby táhly za jeden provaz a dělaly to, co je dobré pro kolonii a úl. Dnešní západní mládež se učí přesně toto – žít pro sebe a pro své okamžité potěšení – a přesně to také dělá. Je tedy divu, že se západní civilizace rozpadá a ztrácí svou soudržnost, když si příští generace aktivně osvojuje sobecký životní styl, který nepřispívá k posílení společenství, pozitivních tradic ani morálních hodnot?

Národní vzory minulosti byli ctnostní jedinci, kteří pomáhali posouvat civilizaci vpřed a zdůrazňovali, že konat dobro pro svůj lid je správnou životní cestou. Dnešní vzory

častěji dělají pravý opak. Jsou povrchní a vyprázdněné a šíří zkažené poselství. Jsou to vzory, které podvádějí své partnery, zneužívají návykové látky, opouštějí své rodiny a nestojí za ničím jiným než za honbou za bezuzdným hédonismem.

Západní civilizace má nyní generaci mladých lidí, kteří doslova upadají díky nedostatku vyvinutého Superega. Všechny ochranné mechanismy ve společnosti jsou pomalu napadány nebo byly odstraněny; rodiče již nejsou společníky a disciplína v domácnosti často neexistuje, a tito ztracení mladí lidé se obracejí k moderním krysařům, kteří je vedou cestou zkázy.

Tímto šílenstvím však nebude zničena jen západní mládež; v důsledku toho se rozpadne i západní civilizace. To, co se budovalo a formovalo po tisíciletí, bude rozmetáno během pouhých několika desetiletí. Tradice a kultury, které se předávaly z generace na generaci a které se vyvíjely a existovaly po tisíce let, budou zapomenuty a ztraceny. Bohaté západní dědictví, historie i západní způsob života budou smeteny během jednoho století šílenství.

Nepřátelé Západu chápou, že síla a kultura Západu spočívají ve vazbách, které spojují západního člověka s jeho minulostí a historickými úspěchy. Chápou také, že budoucnost Západu spočívá v západní mládeži – a vědí, že oddělení těchto dvou věcí znamená pro Západ katastrofu.

Západní člověk objevil a kolonizoval svět, poté se vydal ke hvězdám, avšak nepřátelé Západu jsou odhodláni poslat západního člověka zpět k primitivnímu volání Id. Okamžité, nevyvinuté, zvířecí potěšení je nyní na denním pořádku,

zatímco nepřátelé Západu se snaží podkopat a zničit vše, co kdysi předávalo západní Superego další generaci.

Role feminismu – Smrt milující matky

Dosud jsme hovořili o tom, jak docházelo k rozpadu struktur západní společnosti a jak tento proces ovlivnil vývoj Superega, což umožnilo, aby začalo vítězit primitivní, sobecké a po slasti toužící Id, a jaké důsledky to mělo pro západní společnost. Jak již bylo uvedeno, společnost funguje a pracuje jako dobře promazaný stroj díky sdíleným morálním hodnotám, které jsou přítomny v rámci skupiny – v podstatě jde o sdílené Superego, které bylo předáno mladým lidem.

Dosavadní diskuse byla velmi zaměřena na muže a soustředila se především na roli muže jako strážce kázně a patriarchální autority jak v rámci rodiny, tak v celé společnosti. Jelikož pořádek a disciplínu zajišťují hlavně silné mužské postavy, jsou silná otcovská postava a silné mužské vzory nezbytné pro fungování silné společnosti. Tyto silné mužské postavy udržovaly společnost – a především další generaci – na správné cestě a pomáhaly předávat tradice a hodnoty.

Jedinci, kteří posunuli západní civilizaci vpřed, vynálezci, průmysloví vůdci, průzkumníci a vojenští hrdinové, byli častěji muži – to však neznamená, že bychom měli ženy vymazat z historie nebo snižovat jejich roli ve společnosti. Tvrdit, že ženy jsou z historie vyřazeny, nebo znevažovat jejich přínos, znamená nahrávat do karet nepřátelům Západu.

Vraťme se na chvíli k příkladu včel – každá včela má svou roli, ať už jde o včelí královnu, trubce nebo dělnici, a bez ohledu na to, jakou práci vykonává, je každá z nich svým způsobem nepostradatelná. Totéž platí i pro západní civilizaci, jejíž pokrok byl dosažen díky tomu, že lidé táhli za jeden provaz a plnili svou individuální roli, aniž by mysleli na sobecký prospěch.

Stejně jako žádná včela se nevysmívá jiné kvůli roli, kterou plní, žádný muž by se neměl posmívat ženě a žádná žena by neměla pohrdat mužem jen proto, že se jejich role ve společnosti liší.

Vezměme si například roli rodiny a její význam pro rozvoj společnosti i pro další generaci – o tom jsme již podrobně hovořili v předchozích kapitolách. Bylo řečeno, že muž je hlavou rodiny – představitelem disciplíny a autority. Znamená to snad, že žena je méněcenná než její mužský protějšek; je manželka ve skutečnosti méně než manžel? Samozřejmě že ne!

Příroda upřednostnila spojení muže a ženy do trvalé a stabilní rodiny a výchovu dětí tímto způsobem, protože muži a ženy tvoří komplementární pár. Muž i žena se liší, fyzicky i psychicky, a oba vnášejí do vztahu odlišné schopnosti a vlastnosti. Když se muž a žena spojí, vytvoří svazek, který je ucelenější a vyváženější než každý z nich samostatně, a v konečném důsledku lze pár vnímat jako více než součet jeho částí.

Pokud lze muže popsat jako „hlavu rodiny“, ženu lze bez problémů označit za „srdce domova“. Milující a mateřská žena byla stejně tak ústřední součástí západní společnosti a nukleární rodiny jako muž, a její role soucitného, podporujícího, pečujícího a milujícího vlivu na dítě je stejně důležitá jako disciplína, pořádek a autorita, které vštěpuje muž.

Superego se samozřejmě skládá ze dvou aspektů, o kterých jsme již hovořili – svědomí a ideálního já. Zatímco silný mužský vzor vštěpoval disciplínu a pořádek, které pomáhaly formovat ideální já, svědomí založené na empatii, lásce a péči se častěji rodilo z vlivu milující matky. Toto svědomí bylo v

raných fázích vývoje podporováno poutem, které matka měla s dítětem; toto přirozené a láskyplné spojení mezi matkou a dítětem je pro raný vývoj kojence zásadní.

Milující matka je pro každé vyrovnané dítě tou první a nejhlubší vzpomínkou, která se mu vryje do paměti. Matka krmí, pečuje, vychovává a stará se o své malé dítě ve všech ohledech, rozmazluje ho a vytváří tak trvalé pouto, které s tím, jak dítě roste a dospívá, pomáhá další generaci zůstat spjata s rodinou a matkou, která ji vychovala. Toto mateřské pouto s dítětem spojuje jednotlivce s jejich rodinou a minulostí pocity lásky a vzpomínkami na štěstí z dětství, které by nikdy neměly vyblednout.

Jaký větší úspěch může milující matka dosáhnout, než úspěšně vychovat své děti a vidět, jak se další generace její rodiny a pokolení vyvíjí ve slušné a čestné členy společnosti? Co by mohlo být pro kohokoli uspokojivějšího, než vidět, jak se dítě, které porodila, krmila, vychovávala a učila, vyvine v silného a všestranného člena společnosti? Silný a čestný mladý dospělý je fyzickým ztělesněním a živým důkazem tvrdé práce, lásky a rodičovských schopností matky.

Jedná se o přirozené pudy; nejzákladnějšími pudy přírody je snaha jedince přežít a předat svou krev další generaci. Tyto projevy mateřské lásky a výchovy dětí existují již od počátků vývoje západní civilizace. Zajištění toho, aby dítě bylo v teple během mrazivých zim, schoulené v primitivních obydlích severní Evropy, zajištění toho, aby dítě mělo přednost, pokud šlo o jídlo, i když to znamenalo, že matka bude hladovět, zajištění toho, aby bylo dítě chráněno a ošetřováno v nemoci – to vše byly velké oběti, které přinášela každá úspěšná matka.

Žena nikdy nebyla „slabším“ pohlavím ani tak nebyla považována, ale byla nepostradatelným doplňujícím partnerem muže. Zatímco muž byl venku na lovu, sběru, rybaření a výrobě nástrojů, žena ovládla umění multitaskingu – přikládala do ohně, starala se o děti a kontrolovala, jak pokročilo vaření. Žena byla hospodyňkou – a vést úspěšnou domácnost nebyl žádný malý výkon, ani to nebylo méně důležité než úkoly, které plnil její partner.

S rozvojem západní civilizace se z mateřské postavy stala žena v domácnosti a její role jakožto hospodyňky se ještě více upevnila. Jak se západní společnost vymanila z ledových dob a vyvinula se v pokročilou společnost, žena se stala stále více srdcem domácnosti – doslova vedla domácnost a zároveň vychovávala děti. Pohrdat matkou a hospodyňkou nebo se pokoušet zlehčovat roli, kterou matka a hospodyňka sehrály ve vývoji západní civilizace, by nejen uškodilo generacím žen, ale také by to vedlo k vytvoření rozdělení mezi pohlavími, kde předtím žádné nebylo.

Přesně to se však stalo během 20. století – role ženy jako hospodyňky, milující matky a oddané partnerky byla opovrhována, zesměšňována a pohrdána těmi, kteří si přejí zničení západní civilizace. Ti samí lidé, kteří napomohli rozpadu rodiny, ti samí lidé, kteří odstranili ochranné mechanismy západní společnosti, a ti samí lidé, kteří vnutili západním dětem nevhodné vzory, se spolčili, aby zaútočili na přirozenou roli ženy ve společnosti pomocí jedovaté ideologie známé jako feminismus.

Feminismus je mnohostranný útok na západní civilizaci, jehož cílem je vyvolat rozkol a nedůvěru mezi muži a ženami tam, kde dříve panovalo porozumění, spolupráce a harmonie.

Feminismus je zcela nepřirozené hnutí, které útočí na přirozenou touhu ženy spojit se s mužem, vytvořit komplementární pár a vychovávat děti v milující rodině s oběma rodiči. Feminismus není jen útokem na muže, jak si mnozí mylně myslí, ale útokem na ženu a její přirozenou roli. Když se feminismus dovede do logického konce, vede to k tomu, že se žena snaží napodobovat a předčit muže ve svém okolí v marné snaze dokázat, že je v mužských činnostech lepší než její mužští protějšci.

Feminismus útočí na samotnou podstatu ženskosti. Je to útok na vše, čeho ženy dosáhly, a na přínos každé milující matky, věrné manželky a oddané hospodyňky. Zlehčuje přínos podporujícího partnera, milující matky a útočí na ženy, které se snaží uspokojit své přirozené a milující touhy.

Feministický boj proti „patriarchátu“ nebo mužům je vnímán jako ušlechtilá věc pro ženy, které se chtějí vzbouřit proti svým mužským utlačovatelům – tento boj pohlaví však není skutečným bojem, ale bojem vytvořeným těmi, kteří chtějí vyvolat rozkol a nesoulad v západní společnosti.

Válka, kterou vedou feministky, se odehrává pod svůdnou zástěrkou rovnosti. Jak však již bylo řečeno, v přírodě rovnost neexistuje a muži a ženy si nikdy neměli být rovni, nýbrž představovat odlišné složky milujícího partnerství. Žena a muž měli spolupracovat, aby jako pár dosáhli více, než by dokázal kterýkoli z nich sám. Muži a ženy nemají být ve válce jeden s druhým, ale mají tvořit doplňující se pár. Muž a žena jsou odlišní, ale mají se spojit, aby každý z nich poskytl odlišné složky, které tvoří jeden celek, jenž usnadňuje úspěšnou výchovu dětí.

V boji feministek za porážku muže, za to, aby ho překonaly a ovládly, feministky vědí, že žena nemůže zvítězit tím, že bude ženská, mateřská a bude plnit své přirozené role. Feministky říkají ženám, aby se zbavily svých přirozených pudů a tužeb a místo toho napodobovaly mužské vlastnosti. Tento zcela nepřirozený proces nutí ženu, aby se chovala jako muž, aby mohla nepřirozeně soutěžit se svým partnerem v tom, co on dělá nejlépe. Feminismus vede ženy k tomu, aby se zbavily a odhodily vlastnosti, které je činí jedinečnými, milovanými a tak velmi důležitými pro společnost.

Feministická představa o porážce muže na jeho vlastním hřišti je však obtížným, ne-li téměř nemožným úkolem, jelikož muži a ženy plní své odlišné role nejen po generace, ale již po desítky tisíc let. Muži i ženy se v průběhu tisíciletí vyvíjeli a formovali odlišným způsobem, aby se co nejlépe přizpůsobili rolím, které zastávali – rolím, které se díky své komplementární povaze výrazně liší. Muži si vyvinuli silnější, svalnatější a atletičtější postavu, aby se stali nejlepšími lovci, což zase zvýšilo jejich prostorové vnímání. Jak již bylo zmíněno, ženy si vyvinuly trpělivost a schopnost vykonávat více úkolů najednou, protože se musely starat o mnoho věcí současně, včetně výchovy dětí.

Feminismus vytvořil dichotomii, v níž je žena nucena soutěžit se svým mužským protějškem a v podstatě jít proti svému přirozenému poslání a vlastním vysoce vyvinutým schopnostem. Aby toho dosáhla, musí se zbavit svých ženských atributů a ženských způsobů a pokusit se být jako muž, aby mohla účinně soutěžit. Ale tím, že se ženy stále více snaží být jako muži, představuje to pro Západ další smrtelný úder – smrt milující matky.

Samotné srdce západní rodiny, milující a mateřská žena, bylo nyní vytrženo – stala se obětí feministické války za falešnou rovnost, která není pro stabilní a zdravou společnost ani dosažitelná, ani žádoucí. Když se totiž ženy snaží napodobovat muže, ztrácejí to, co je činí tak výjimečnými, a ničí vlastnosti, díky nimž jsou pro západní svět tak nepostradatelné.

Když se žena snaží napodobovat muže, nejvýraznější změnou, kterou prochází, je odvržení svých milujících a mateřských způsobů. Žena se snaží vyniknout v práci a vyrovnat se svým mužským protějškům, s nimiž nyní spíše soutěží, než aby je přijímala, a obětí toho všeho jsou přirozené mateřské a milující instinkty ženy. Muž je silný jiným způsobem než žena; je tvrdší a méně emocionální. Aby mohla s mužem soutěžit, musí se žena také stát tvrdší a méně emocionální – v podstatě potlačit a zbavit se vlastností, které z ní dělaly dobrou matku. Tato proměna má hluboký vliv na to, jak žena vychovává své děti.

Místo toho, aby se snažila být ženou v domácnosti a matkou a toužila po velké rodině, žena touží pracovat jako muž a soutěžit s muži na pracovišti. Žena se již nehodnotí podle toho, jak dobře vede domácnost a jak dobře vychovává své děti, ale podle toho, zda dokáže uspět v komerčním světě. Tato motivace je v přímém rozporu s motivací mít děti.

Navíc, pokud žena má děti, její snahou je dnes vrátit se do zaměstnání a děti svěřit do péče dětských koutků nebo chův. První roky života dítěte jsou nesmírně důležité, protože právě v tomto raném věku si dítě vytváří pouto s matkou prostřednictvím téměř neustálého kontaktu s ní. Matka dítě krmí, vychovává a pečuje o něj a má na starosti téměř všechny

aspekty jeho výchovy. Pokud tyto úkoly neplní matka přirozeným způsobem, ale jiní lidé, kteří jsou pověřeni plnit mateřské úkoly jejím jménem, může to brzdit vývoj dítěte.

Oddělení matky od dítěte oslabuje pouta, která drží nukleární rodinu pohromadě. Toto oddělení však má také vliv na duševní vývoj dítěte. Svědomí je součástí Superega; skládá se z empatie a vyvolává v jedinci pocit viny, pokud uvažuje o porušení morálních kodexů a hodnot společnosti. Svědomí je důležitým aspektem vývoje dítěte a je z velké části formováno v raném věku prostřednictvím interakcí mezi matkou a dítětem. Milující matka předává tyto pocity a buduje svědomí – smysl pro dobro a zlo, který je samozřejmě podpořen a posílen řádem a disciplínou předávanými otcem.

Odloučení matky od dítěte v raných fázích vývoje rovněž zvyšuje úroveň stresu u dítěte a může dokonce vést k tomu, že dítě trpí depresí – což může ovlivnit jeho tělesný i duševní vývoj. Tento jev je známý jako teorie citové vazby a lze o něm snadno najít informace; byl již důkladně prozkoumán. Zajímavé je, že teorie citové vazby uvádí, že ostatní pečovatelé – ať už chůvy, prarodiče nebo pečovatelky – nemohou matku nahradit. Dítě ví, zda je se svou vlastní matkou, či nikoli, a to ovlivňuje jeho pocit spokojenosti a štěstí, a tím i jeho duševní stav.

Milující matka je pro vývoj dítěte nezbytná a její blízkost k dítěti posiluje pouto mezi matkou a dítětem a napomáhá jak duševnímu, tak fyzickému vývoji dítěte. Feminismus však chce urychlit oddělení matky od dítěte, aby se žena mohla co nejdříve vrátit do zaměstnání a mohla tak bojovat s muži v marné snaze překonat je na jejich vlastním hřišti.

Mějte na paměti, že v raném vývoji západní civilizace až do období před průmyslovou revolucí zůstávala matka s dítětem doma a byla zodpovědná za jeho výchovu a osobní rozvoj až do poměrně pokročilého věku. Vazba mezi matkou a dítětem byla díky tomu mnohem silnější, a proto byl duševní vývoj dítěte mnohem pokročilejší, což vedlo k tomu, že se u dítěte s větší pravděpodobností vyvinulo silnější Superego.

Milující matka stanovila standard, který se pak předával z generace na generaci. Její dcery viděly příklad, který jim dala, a ona se stala jejich vzorem. Stejně jako silná a dominantní otcovská postava poskytovala vzor svým synům, milující a mateřská žena poskytovala vzor svým dcerám. Mladé ženy viděly sílu, lásku a klíčovou roli, kterou matka v rodině hrála, a snažily se ji napodobovat. Přirozenou a naučenou touhou mladých žen bylo napodobovat vlastní matku, mít děti a vychovávat je podobným způsobem, jakým byly vychovány ony samy.

Stejně jako se však tradice předávají a uchovávají v paměti, mohou být i zapomenuty. Zatímco feministky tlačí na to, aby ženy bojovaly s muži a opustily tak svou rodinu kvůli práci, mladé ženy to vidí a snaží se napodobovat chování svých matek. Stejně jako mladým lidem, kteří nemají otcovskou postavu, chybí disciplína a řád a hrozí, že se z nich stanou výtržníci, jsou i mladé ženy a mladí muži ovlivněni nedostatkem milující mateřské postavy, protože to brzdí raný duševní vývoj dítěte.

Ostrý postoj žen k mužům, které nyní vnímají jako nepřátele, a nikoli jako milence, ochránce a partnery, se přenáší i na další generaci. Místo toho, aby ženy vnímaly muže jako druhou polovinu doplňujícího se páru, vidí v nich někoho, s

kým by měly soutěžit – což je velmi nepřirozené. Představte si, že by v počátcích západní společnosti muži a ženy spolu soupeřili a nespolupracovali; západní člověk by nikdy nepřežil. Pamatujte, že spolupráce mužů a žen a vytváření rodinných jednotek je základem západní společnosti. Rozpad nukleární rodiny odstraněním otce nebo matky znamená rozbít samotné základy Západu.

Vychovávat mladé ženy tak, že je svěří do péče zatvrzelým, nepřirozeným a neláskyplným matkám, které upřednostňují svou kariéru před blaho svých dětí, znamená útočit na samotné základy západní společnosti a podkopávat nejen vývoj příští generace, ale i vývoj všech budoucích generací, které po ní přijdou. A právě to si však zastánci feminismu přejí. Feminismus lze klasifikovat jako nepřirozenou ideologii – ideologii založenou na sebevelebení, která podněcuje ženy, aby se zbavily své přirozené role matky a milující partnerky, aby „dosáhly úspěchu“ na individuální úrovni a způsobem, který nepřispívá k růstu a udržení západní společnosti.

Milující matka nebyla jen hospodyňkou a rozhodně nebyla „otrokyní“ svého mužského partnera, jak by nás feministky rády přesvědčily. Milující matka byla tlukoucím srdcem domova a měla zásadní význam pro duševní vývoj další generace rodiny. Poskytováním stability, lásky a neustálé péče a pozornosti vychovávala duševně vyrovnané děti, které byly více nakloněny přijímat a učit se morálku a hodnoty, které tvoří vyvinuté Superego.

Tím, že matka zajišťovala, aby bylo dítě ve správném duševním stavu, v němž se mohlo učit, růst a rozvíjet se v produktivního a vyrovnaného člena společnosti, sehrála

klíčovou roli ve vývoji západní civilizace. Byla role matky jako pečovatelky důležitější než role otce, nebo byla role otce jako vychovatele důležitější než role matky? Odpověď, k velkému rozladění feministek, zní, že obě role byly a stále jsou stejně důležité.

Aby se mohla vyvinout soudržná společnost, musí být lidé, kteří ji tvoří, duševně vyrovnaní a vysoce vyspělí. Čím jsou jednotlivci vyspělejší a duševně vyrovnanější, tím více se může rozvinout jejich Superego, a s vyšším Superegem přichází i vyšší úroveň morálního uvažování. Právě tyto vysoké morální hodnoty a sdílené tradice spojují homogenní skupiny lidí do společenství.

Lze tedy tvrdit, že západní žena je matkou západní civilizace, protože vychovává mladé a pomáhá jim rozvíjet se prostřednictvím neustálé péče a pozornosti. Západní žena hrála klíčovou roli ve vývoji další generace a pomohla jí rozvinout vyšší formu vědomí, která sloužila k sjednocení západní společnosti.

Západní žena nikdy nebyla méně důležitá než její mužský protějšek, ani nebylo jejím úkolem s ním soutěžit. Muž a žena byli stvořeni tak, aby se vzájemně doplňovali a spojili se v pár, jehož hodnota převyšuje součet hodnot jednotlivých částí. Z toho vyplývá, že feminismus je útokem nejen na muže, ale i na ženu a na celou západní společnost, neboť se snaží podkopat tlukoucí srdce západní civilizace – milující matku.

Role feminismu – Rozpad rodiny

Nukleární rodina je základním kamenem západní společnosti; je ústředním prvkem západního způsobu života. Rodinné pouto vzniklo v důsledku evolučního tlaku; západní člověk byl nucen uzavírat trvalá partnerství, aby mohl své děti chránit a vychovávat. Jedinci, kteří se rozhodli opustit své partnery, nevyhnutelně přišli o své potomky a jejich genetická linie zanikla; naproti tomu páry, které držely pohromadě a jako rodinná jednotka se snažily zajistit přežití svých potomků, viděly, jak jejich děti přežily, dospěly a jak se jejich genetická linie zachovala.

Spojení muže a ženy bylo poté zakotveno v náboženském i státním právu. Jak se jednotlivci sdružovali do kmenů a kmeny se stávaly národy, státní i náboženské právo se snažilo posvětit manželství a postavit pár a nukleární rodinu nad vše ostatní – jako pouto na celý život, které by nemělo být lehkomyslně porušováno. O významu této rodinné jednotky se hojně diskutovalo v souvislosti s významem rodiny s oběma rodiči a vlivem přítomnosti matky i otce při výchově dětí.

Diskutovali jsme o významu silného otce a milující matky při výchově dětí a o tom, jak je rodina s oběma rodiči zásadní pro úspěšný duševní vývoj dítěte a především pro předání Superega další generaci. Diskutovali jsme také o tom, jak je na Západě kdysi silná rodina nyní ohrožena, jak roste počet rozvodů a jak jsou děti stále častěji vychovávány v neúplných rodinách. Důsledky ztráty silné otcovské postavy a osoby zajišťující disciplínu v domácnosti jsou zcela zřejmé.

Rovněž se hovoří o tom, že oslabení Superega umožnilo Id volný průchod, což vedlo k nárůstu počtu rozvodů, jelikož se

jak muži, tak ženy rozhodují vyhýbat se morálním povinnostem spojeným s výchovou dětí jako pár a místo toho volí sobeckou cestu individualismu a požitkářství. Spolu s touhou po individualismu a požitcích podnikli nepřátelé Západu i další útoky na rodinu jako celek, přičemž jedním z nich je feminismus.

Feminismus působí pod rouškou rovnosti – že muž a žena by měli být rovni, zatímco ve skutečnosti muži a ženy si nejsou rovni, ale odlišní. Muži a ženy tvoří komplementární pár a společně tvoří jednotku, která je více než součtem jejích částí. Šťastný domov je podporován jak matkou, tak otcem, ale přínos otce a přínos matky jsou výrazně odlišné, přesto stejně důležité.

Feminismus vytváří dichotomii, v níž jsou muži a ženy přirozenými nepřáteli – útočí na přirozený řád společnosti a snaží se vyvolat válku mezi pohlavími. Feministky se snaží vytvořit falešný boj, v němž ženy musí překonat a ovládnout muže ve svém okolí. Feminismus není progresivní hnutí, které usiluje o osvobození žen, ale rozdělující ideologie, která chce oddělit muže a ženy od jejich přirozených rolí jako partnerů a místo toho je staví proti sobě.

Nenechte se mýlit, feminismus je ideologií nenávisti – nenávisti k přirozeným, silným a mužným mužům, ale také k přirozeně milujícím a ženským ženám. Je to ideologie, která neusiluje o rovnost, ale o to, aby žena ovládala muže na jeho vlastním území. Je to ideologie, která chce proměnit ženu z přirozené, milující a soucitné bytosti v pouhou ubohou náhražku muže. Feminismus se snaží bořit přirozené hranice a obrátit přirozené role pohlaví naruby. Tyto přirozené hranice a role pohlaví však patří k základním kamenům, na nichž byla vybudována západní civilizace.

Tlak feminismu na Západě má dalekosáhlé důsledky – vede nejen ke smrti milující matky, ale také stále více k rozpadu rodiny. Jak se mohou muž a žena spojit jako doplňující se pár, jako milenci, přátelé a partneři, když jsou stavěni proti sobě, jako by byli přirozenými nepřáteli? Celý zastřešující myšlenkový proces za feminismem staví muže do role přirozeného nepřítele a utlačovatele ženy – a kdo by se při zdravém rozumu rozhodl usadit se a vytvořit celoživotní pouto se svým nepřítelem a utlačovatelem?

Celý základ moderního feminismu spočívá v jednom ústředním přesvědčení – že společnost je jeden velký „patriarchát“ – společenský systém, v němž mají muži navrch a řídí chod společnosti, a to na úkor žen, které jsou podřízeny mužské autoritě a jsou ve skutečnosti jen o něco víc než otrokyně svých mužských protějšků.

Z feministického uvažování logicky vyplývá, že pokud je žena utlačována mužem, pokud není ničím jiným než jeho otrokyní a manželství je pouze způsobem, jakým státní a náboženské právo ratifikuje toto otroctví na celý život, pak by ženy měly manželství odmítnout.

Z této poměrně radikální linie uvažování vyplývá ještě extrémnější představa, že žijeme ve světě, kde převládá „kultura znásilnění“. Ve feministické teorii je kultura znásilnění koncept, v němž je znásilnění v západní společnosti všudypřítomné a normalizované kvůli společenským postojům k pohlaví a sexualitě. V podstatě je kultura znásilnění bizarní teorií, že všichni muži jsou potenciálními pachateli znásilnění a že znásilnění je něco, co muži považují za zdravé. Teorie kultury znásilnění také tvrdí, že muži používají znásilnění jako

nástroj k uplatňování kontroly a moci nad ženami ve společnosti.

Tento bizarní soubor přesvědčení by byl k smíchu – kdyby nebyl tak nebezpečný a neovlivňoval mysli tolika mladých žen v západní společnosti. Jakmile mladé ženy tuto pokřivenou teorii přijmou, není divu, že se rodina stává první a nejviditelnější obětí. Představa, že ženy jsou v podstatě otrokyněmi mužů, drženými v područí hrozbou znásilnění, rozhodně není něčím, co by si ženy u mužů oblíbily.

Nyní tuto myšlenku extrapolujte – ženám se říká, že jsou otrokyně a žijí pod neustálou hrozbou znásilnění, které je používáno jako nástroj k jejich ovládání jejich otrokáři. Jejich otrokáři jsou samozřejmě muži, kteří jsou všichni součástí všeobjímajícího patriarchátu, který se snaží uplatňovat kontrolu nad všemi ženami. Jak by mohla jakákoli žena, která věří tomuto nesmyslu, kdy navázat zdravý, důvěryplný a milující vztah s mužem?

Právě tato představa je pro rodinu tím nejrozvratnějším, co může být. Spojení muže a ženy je pro přežití jakékoli rasové či kulturní skupiny zásadní – pokud by však muži a ženy tvořící danou skupinu byli postaveni proti sobě a byli přinuceni k vzájemné nevraživosti, šance této skupiny na přežití by se rapidně snížily. Ti, kdo propagují tyto feministické ideály, propagují útok na západní společnost, který je zcela destruktivní a rozdělující – doslova útočí na základní kámen západní civilizace tím, že staví proti sobě dvě složky rodinné jednotky.

Než se budeme těmito body zabývat dále, podívejme se blíže na myšlenkový proces a „fakta“, která se skrývají za

pojmy jako „patriarchát“ a „kultura znásilnění“. Za prvé, je samozřejmé, že muži mají nepřiměřenou moc ve strukturách, které se v západní společnosti vyvinuly – z toho však nevyplývá, že by tato moc byla utlačující, ani že by muži byli důležitější nebo že by existovali na vyšší úrovni než ženy.

Muži skutečně přijímají vedoucí role ve společnosti ochotněji než ženy – je to však proto, že muž je od přírody ten, kdo udržuje disciplínu a zajišťuje pořádek, což je vlastnost důležitá pro každého úspěšného vůdce. To samozřejmě neznamená, že by žena byla zbytečná nebo méně důležitá než její mužský protějšek, jak by rády tvrdily feministky. Úlohou ženy je být milující matkou a partnerkou, která vychovává, pečuje a dohlíží na raný duševní vývoj a růst svých dětí. Budoucnost každé společnosti nebo národa spočívá v mládeži a jaká role by mohla být pro dobře fungující společnost důležitější než zajištění rozvoje příští generace?

Role ženy nespočívá pouze ve výchově dětí; žena také hraje důležitou roli v podpoře svého mužského protějšku. Tato podpora a láska je něco, co umožňuje mužům dosáhnout více, než by dokázali sami, a to zase umožňuje větší pokrok ve společnosti – proto se běžně říká, že za každým velkým mužem stojí silná žena. Zatímco muži, kteří se těší podpoře a lásce dobré ženy, mají větší šanci stát se autoritami a zaujmout vedoucí role ve společnosti, muži také slouží jako ochránci a strážci žen, které je podporují. Podpora není jednostranná a muži a ženy se vždy navzájem podporovali různými způsoby, protože se vzájemně doplňují.

Feministka to však neuznává. Feministka se snaží vyvolat konflikt mezi mužem a ženou, přičemž muže vykresluje jako utlačovatelského otrokáře, který chce ženu držet v područí, a

ženu prezentuje jako utlačovanou oběť, která se musí osvobodit a znovu získat svou nezávislost. Při pouhém povrchním zkoumání se však představa, že muž se snaží ženu proměnit v otrokyni, rozpadá.

Zásadní je, že žádný otrokář by nikdy neobětoval svůj život za život svých otroků, aby ochránil něco, co pro něj představuje pouhý majetek. Otroci jsou pouhým zbožím, něčím, co se měří peněžní hodnotou a lze jej použít jako směnný prostředek. Žádný pán své otroky nemiluje; nutí je pracovat na hranici jejich možností a vnímá je pouze jako nástroj, stejně jako by vnímal kus stroje.

Přesto miliony západních mužů položily své životy, brodily se blátem cizích polí a krví svých kamarádů a nepřátel, když bojovaly za ochranu životů a svobody svých žen a dětí. Muž, který je ochoten položit svůj život za jinou osobu, musí k té osobě chovat pouze tu nejvyšší úctu – a nejvyšší úctu je to, co západní civilizace vždy chovala k západní ženě.

V dobách války či nouze by nebylo nepřiměřené domnívat se, že otrokář by mohl poslat své otroky na frontu, aby je využil jako kanónenfutr a obětoval jejich životy za účelem zajištění své vlastní bezpečnosti. Západní muž tak nikdy neučinil; když vypukla válka, žena vždy zůstala doma, v bezpečí před nebezpečím a útrapami boje, zatímco muž odešel bojovat, aby ochránil její svobodu. Kdy však otrokář riskoval svůj život, aby ochránil svobodu svých otroků?

V dobách katastrof byly vždy na prvním místě ženy a děti – muži byli ochotni jít ke dnu s lodí a obětovat své životy, aby ženy a děti byly v bezpečí. Je pochybné, že by se nějaký otrokář

rozhodl naplnit záchranné čluny svými otroky a jít ke dnu s lodí, aby zajistil bezpečnost svého majetku před svou vlastní.

Feministka vám však s nadšením řekne, že zůstat doma pro ženu nikdy nebyl luxus a že domov rozhodně nebyl bezpečným místem. Feministka vám řekne, že žena v domácnosti nebyla svobodná a neměla svou svobodu – feministka se vám bude snažit namluvit, že domov byl vězením. Feministka se bude snažit tvrdit, že žena v domácnosti byla v podstatě připoutána k domovu jako vězeň v kleci, zatímco muž byl svobodný, mohl chodit do práce a budovat si lukrativní kariéru ve svobodném vnějším světě.

Je pravda, že ženy zůstávaly doma; staraly se o děti a jako hospodyňky podporovaly své muže. Zatímco však ženy zůstávaly doma, muži vyplouvali na rybářských lodích a čelili divokému moři; sestupovali do šachet a riskovali, že budou rozdrceni nebo se udusí jedovatým plynem. Muži se také hlásili do vojenské služby, aby chránili své osady před nájezdníky a nepřátelskými kmeny – doslova každý den riskovali své životy.

Žena sice zůstávala doma a plnila roli matky a hospodyňky – ale nezůstávala doma jako otrokyně, která přicházela o zázraky, které si užíval její mužský protějšek. Žena se sice málokdy dostala na úroveň kmenového vůdce, ale ani nečelila každodenní smrti jen za to, že dělala svou práci, ani nepochodovala do války, aby byla rozsekána na kusy na chladném cizím poli.

Existuje ještě jeden zásadní atribut otroků – téměř všude jsou pohrdáni. Nikdo k otrokovi nevzhlíží; nikdo otroka neuctívá a nikdo v otrokovi nevidí zdroj inspirace. Otroci tvoří nejnižší vrstvu každé společnosti a jsou opovrhováni; něco, o

čem feministky tvrdí, že platí pro ženy v západní společnosti – nic však nemůže být dále od pravdy.

Na ženy se nikdy nehledělo s pohrdáním, ba naopak, v západní civilizaci byly ženy doslova uctívány. Jedno z nejstarších klasických děl, Homérova „Ilias“, je epickým příběhem o trojské válce a hrdinských činech bojovníků na obou stranách. Člověk by se mohl soustředit na bitvy, mužské hrdiny nebo obrovský rozsah války, která zasáhla řecké státy – ale tím by ztratil ze zřetele důvod války, lásku k jedné ženě. Helena Trojská byla ženou, jejíž tvář vyprovokovala vyplutí tisíce lodí. Desítky tisíc mužů bojovaly ve válce, která zachvátila starověké Řecko, a to vše kvůli lásce k jedné dokonalé ženě. Těžko si lze představit válku vedenou za svobodu jedné prosté otrokyně!

Toto zbožšťování žen a ženského těla je tématem, které se objevuje v západní literatuře, umění, poezii a písních. Od nejstarších západních textů je zde vždy přítomna představa krásy a ústřední role, kterou ženy ve společnosti hrály. To rozhodně není dílo ani jednání civilizace, která pohrdá ženami nebo s nimi zachází jako s otroky. Ženy nebyly podřadné mužům, ale často pro ně byly inspirací a samotným důvodem, proč muži bojovali s takovou statečností a přesvědčením a usilovali o takovou dokonalost.

V západní společnosti byly ženy vždy obdivovány – jako matky, manželky a pro svou krásu a ženskost. Západní civilizace si uvědomovala rozdíly mezi muži a ženami a tyto rozdíly oslavovala; nestavěla je proti sobě, nesrovnávala je a nevytvářela mezi nimi soutěž – ale co je nejdůležitější, nikdy nenutila jednu stranu, aby se snažila stát se druhou.

S pojmem „patriarchát“ přichází ještě znepokojivější pojem „kultura znásilnění“. Feministky vám rády řeknou, že každý muž je potenciální pachatel znásilnění; to je samo o sobě chybný a směšný argument. Toto tvrzení je ve skutečnosti fakticky pravdivé, protože každý muž by potenciálně mohl spáchat znásilnění, stejně jako každá žena by potenciálně mohla zavraždit své vlastní děti. To je samozřejmě absurdní způsob, jak nahlížet na muže nebo ženy. Jen proto, že malá část žen dusí své děti, když trpí poporodní depresí, by žádný muž nešel do místnosti a nepovažoval každou ženu v té místnosti za potenciální vražedkyni dětí, a každá žena, která považuje každého muže za potenciálního násilníka, by byla stejně nerozumná.

Avšak nepřiměřená představa, že by měl být každý muž vnímán jako potenciální násilník, je přesně tím způsobem, jakým feministky chtějí, aby ženy na muže nahlížely. Feminismus se nezajímá o to, aby byl rozumný – jeho záměrem je podněcovat nenávist vůči mužům. Představa, že každý muž je potenciální násilník, je mocným nástrojem v arzenálu feministek, pokud jde o šíření nenávisti a strachu z mužů a o prohlubování rozporů mezi pohlavími. Co by mohlo být mocnějším nástrojem k vyvolání nenávisti a rozdělení mezi pohlavími než to, aby každá žena vnímala každého muže jako potenciální hrozbu pro svou bezpečnost?

Podívejme se však na „kulturu znásilnění“ blíže a podrobněji tento pojem prozkoumejme. Znásilnění je bezpochyby jedním z nejohavnějších zločinů a činem, kterému by nikdo neměl být nikdy vystaven. Jako takové je znásilnění činem, na který se ve společnosti dívá s opovržením. To dokládá skutečnost, že když jsou násilníci zadrženi a uvězněni, napadají

je ostatní zločinci ve vězeňském systému. Samotná spodina společnosti, která porušila zákon a musí být oddělena od společnosti, vnímá násilníky jako podlidskou havěť. To samo o sobě vypovídá o tom, jak jsou sexuální predátoři a násilníci vnímáni, a stěží to svědčí o společnosti, v níž převládá kultura znásilnění.

Skutečnost, že násilníci jsou vyvrhelové i mezi zločinci, je barometrem toho, jak špatně jsou sexuální delikventi vnímáni. S ohledem na to je představa, že mezi muži panuje „kultura znásilnění“, v níž muži uplatňují svou moc nad ženami prostřednictvím sexuálního násilí, naprosto šílená. Ačkoli je teorie o „kultuře znásilnění“ naprosto šílená, zůstává pro feministky mocným nástrojem, neboť ti, kdo jí věří, se naučí bát a nenávidět muže, které by měli milovat a přijímat.

Touha po sexu je přirozený pud; je řízena Id a je součástí principu slasti. Když žena řekne muži „ne“, zapojí se mužovo Superego, jeho morální hodnoty a rozum mu říkají, že je špatné přikročit k sexuálnímu aktu navzdory touhám Id, které se snaží uspokojit své chlípné touhy. Mužovo Superego mu říká, že je špatné nutit ženu k sexu, a proto se stáhne. Toto svědomí ohledně citů ženy je součástí vyvinuté psychiky a je to něco, co je muži v dětství vštěpováno jeho matkou. Existuje však také skutečnost, že násilníci jsou považováni za nejnižší z nejnižších, a proto ti, kteří mají silnou vizi ideálního já, by se nikdy nepokusili spáchat takový ohavný zločin. Ideální já je samozřejmě muži vštěpováno během dětství jeho otcem a dalšími mužskými vzory.

Západní civilizace a vyvinuté západní Superego by znásilnění ani „kulturu znásilnění“ nikdy netolerovaly. Znásilnění je odporné a je v rozporu se zcela přirozenými pudy

muže chránit, milovat a vážit si žen. Západní muž riskoval život, když se plazil důlními šachtami a čelil rozbouřenému moři, aby zajistil obživu své ženě a blízkým. Západní muž táhl do války, aby ochránil svůj kmen a svou rodinu. Západní muž nebyl otrokářem, který používal znásilnění jako zbraň, ale milujícím a starostlivým partnerem, který se spoléhal na lásku a podporu své ženy – a na oplátku on miloval a podporoval ji.

Láska a podpora, kterou si muži a ženy v západní společnosti navzájem prokazovali, vznikla díky těžkostem a vzájemné spolupráci. Tato vzájemná spolupráce byla nezbytná k zajištění přežití jak páru, tak jejich dětí. Muži a ženy nikdy neměli mezi sebou soutěžit. Muži a ženy měli být manželé a spolupracovat jako pár. Díky spolupráci jako pár mohli muži a ženy dosáhnout více, než kdyby zůstali sami.

Feminismus je hnutí namířené proti rodině, hnutí, které útočí na samotné jádro západní kultury. Feminismus se snaží zničit ženskou krásu a proměnit ženu v bytost s více mužskými rysy, aby mohla soupeřit se svým potenciálním partnerem v nesmyslné bitvě o nadvládu. Tato válka pohlaví je zcela nepřirozený společenský konstrukt vytvořený nepřáteli Západu. Feminismus je dalším nástrojem používaným těmi, kteří chtějí zničit Západ, a ti, kteří mu uvěří, jsou oklamáni a zneužíváni.

Feminismus staví mladé ženy proti mužům a buduje nedůvěru mezi pohlavími. Feminismus činí z muže „nepřítele ženy“ ve snaze zabránit vzniku milostných vazeb mezi nimi. Feminismus se snaží rozbít komplementární pár, který leží v srdci západního života. Feminismus je nástroj používaný těmi, kteří chtějí podkopat západní civilizaci, protože feministické smýšlení podkopává vznik rodinné jednotky. Feminismus také přispívá ke zvýšení rozvodovosti ve společnosti, protože vdané

ženy uvěří nesmyslům, že se musí osvobodit z okovů svého otroctví.

Ženy nikdy nebyly otrokyněmi svých mužů, ale podporujícími a milujícími partnerkami, které na oplátku za svou podporu a lásku dostávaly lásku, bezpečí a ochranu pro sebe i své děti. Není většího důkazu této lásky a oddanosti než skutečnost, že muži by rádi obětovali své životy a šli na smrt s úsměvem na tváři, aby zajistili bezpečí svých žen a dětí.

Feminismus se snaží podkopat základní kámen západní společnosti – nukleární rodinu. Feminismus je útokem na milující pouta a důvěru, které fungují jako lepidlo, které drží rodinu pohromadě – jako takový představuje feminismus hrozbu pro samotnou západní civilizaci.

Role feminismu – Pokles porodnosti v západním světě

Feminismus je útokem na Západ, rozdělující ideologií, která se snaží poštvat ženy proti mužům a rozbít přirozené láskyplné vazby mezi muži a ženami. Doplňující se spojení muže a ženy Západu dobře posloužilo a doslova vybudovalo západní civilizaci díky vzájemné podpoře a rozvoji nukleární rodiny.

Feminismus neútočí jen na muže, ale i na ženy. Aby mohla žena nepřirozeně soutěžit s mužem a aby bylo dosaženo pocitu falešné rovnosti, musí žena změnit své chování a osvojit si stále více mužských rysů. Žena musí ztratit svou ženskost, svou milující, pečující a vychovávající stránku a musí se otupit vůči svým přirozeným mateřským a domácím instinktům. To představuje ztrátu jedné ze dvou složek, která je nezbytná pro výchovu zdravého a rozvinutého dítěte – milující matky.

Feminismus také démonizuje muže. Feminismus šíří lži o „patriarchátu“ a „kultuře znásilnění“, aby ženy nedůvěřovaly mužům a dokonce je nenáviděly. Tyto přesvědčení vytvářejí falešnou dichotomii, v níž je muž otrokářem a násilníkem a žena otrokyní a obětí. Tato ideologie nenávisti odvádí ženu od jejího přirozeného partnera, milence a přítele a vytváří atmosféru nedůvěry mezi ženami a muži. Důvěra je však zřejmým základem každého milostného vztahu, takže s nedůvěrou a nenávistí a rostoucím uměle vyvolaným a falešným bojem mezi pohlavími jsou největšími oběťmi trvalé vztahy, manželství a nukleární rodina.

Ženy již nechtějí být milujícími matkami, místo toho se rozhodují pro cestu, na níž upřednostňují soutěžení s muži na pracovišti před rozením dětí. Nestačí, že ženy stále více chtějí

soutěžit s muži a stát se jako muži – a tím mít méně dětí –, ale smutnou skutečností nyní je, že ženy vnímají děti jako překážku v dosažení svých cílů a mateřství považují za zcela nežádoucí a za něco, co je brzdí.

Pro feministku není mateřství čestným posláním – jednoduše z ní dělá otrokyni jejího mužského protějšku a váže ji k němu. Děti již nejsou žádoucí; jsou zátěží, která zabírá čas, zdroje a peníze. Děti se změnily z přirozeného a naplňujícího doplňku života ženy na pouhou zátěž, která ženu zpomaluje v jejím závodě o dosažení materiálních cílů.

Jedná se o klíčový aspekt ničení západní duše a duchovnosti, o který usilují nepřátelé Západu. Vřelé štěstí a duchovní naplnění, které milující pár získává z výchovy rodiny, nahrazuje snaha jednotlivců o větší materiální bohatství. Materiální cíle se staví nad vše ostatní a duchovní a duševní touhy, které milující páry svedly dohromady za účelem plození potomků, jsou nyní vnímány jako překážka novému falešnému božstvu, jemuž západní lidé zasvěcují svůj život – materialismu.

Rozmach představy, že dítě již není žádoucí a ve skutečnosti ženu brzdí, zjevně dramaticky ovlivnil západní porodnost. Nestačí však, že se ženy rozhodnou prostě nemít děti tím, že se vyhýbají milostným vztahům a manželství. Ženy se nyní rozhodují zabíjet své nenarozené děti, aby se vzdaly mateřství a pokračovaly na cestě osobního zisku a materialistických cílů.

Západ byl svědkem raketového nárůstu potratů. Již dříve jsme hovořili o Id a jeho sobecké touze po potěšení a uspokojení a o Superegu a jeho touze po morální povinnosti, hodnotách a

nezištném odhodlání vůči vlastní rodině a širší komunitě. Mít dítě a pečovat o něj a vychovávat další generaci svého lidu je pro mladou ženu tím nejvíce nezištným a nejvznešenějším činem, jakého se může dopustit.

Potrat je tím nejsobečtějším a nejnemorálnějším činem; přerušit těhotenství se zdravým dítětem – v podstatě zabít své nenarozené dítě ve snaze zajistit si vlastní sobecký a materialistický prospěch – je tou nejvíce nepřirozenou věcí, jakou může žena udělat. Převládajícím přirozeným instinktem rodičů vždy bylo dát dítě na první místo za každou cenu. Milující rodič by se v případě potřeby vždy vzdal něčeho, aby zajistil, že jeho potomek bude mít vše, co potřebuje. Milující rodič vždy měl silnou touhu chránit své dítě a zajistit mu bezpečí – i kdyby to znamenalo, že se sám vystaví riziku.

Rozvinuté Superego a západní morální kodex vždy kladly ochranu mladých na první místo. Jakmile dospělý přivedl dítě na svět, přestal být středem svého vlastního vesmíru – tím se stalo dítě, a kvůli tomuto dítěti se rodič neúnavně snažil zajistit, aby mělo co nejlepší kvalitu života.

Láska k dítěti byla kdysi nesobecká a bezpodmínečná, dnes je tomu přesně naopak. Láska k sobě samému a k materiálnímu zisku je dnes tak velká, že zabití vlastního nenarozeného dítěte je nejen žádoucí, ale i společensky přijatelné. Každý přirozený pud byl obrácen naruby. Jedná se o další vítězství Id, protože okamžitý sobecký zisk má přednost před dlouhodobým blahobytem dítěte a odpovědností, kterou by člověk vůči němu měl mít.

Je zřejmé, že existují samozřejmě případy, kdy by žena měla zvážit potrat, ale ty jsou velmi vzácné. V případě početí v

důsledku znásilnění nebo incestu, kdy otec, bratr či strýc má pohlavní styk s členem rodiny, by potrat samozřejmě měl být oprávněný – totéž platí v případě vztahů s nezletilými nebo v situacích, kdy byla nezletilá osoba manipulována k sexuálním vztahům se starším mužem. Existují také případy dětí, které se narodí s vážnými vrozenými vadami nebo závažným postižením, které by drasticky snížily kvalitu nebo délku života dítěte. A konečně, pokud vývoj dítěte nějakým způsobem ohrožuje život matky a pokračování těhotenství nebo porod by pravděpodobně vedly ke smrti dítěte i matky, je nejlepší dítě potratit.

Nenechte se však mýlit: ukončit život zdravého dítěte ze sobecké touhy po materiálním zisku je v rozporu se všemi přirozenými instinkty, které by žena měla cítit. Potrat v podstatě bere přirozené a mateřské instinkty, které by žena měla cítit, a obrací je naruby. Navíc rozsáhlé provádění potratů na Západě v podstatě ukončuje budoucnost západního člověka. Jen v Anglii a Walesu se každoročně provádí přes 180 000 potratů; započítáme-li zbytek Spojeného království, dosáhneme pravděpodobně čísla kolem čtvrt milionu nenarozených dětí, které jsou každoročně zabity jen v Británii.

Ještě děsivější než samotný počet potratů je skutečnost, že drtivá většina z nich se provádí u západních žen a znamená smrt statisíců západních dětí – což nepochybně potěší nepřátele Západu.

Feministky budou tvrdit, že je to právo ženy si vybrat, že je to její tělo! To však není tak úplně pravda; tělo dítěte je samostatný člověk, který se skládá z DNA matky i otce – je to živé, dýchající dítě se srdcem a myslí. Navíc již od velmi raného stadia vývoje dítě cítí bolest a reaguje na své okolí.

Feminismus vnímá potrat jako triumf moci a kontroly žen. Potrat je považován za způsob, jak se žena může osvobodit z okovů „patriarchátu“ a vzbouřit se proti přírodě tím, že odhodí své přirozené poslání a skutečně postoupí na úroveň, kde ji nic nemůže zastavit v usilování o její nově objevenou touhu soutěžit se svými mužskými protějšky.

Potrat také představuje porážku osobní odpovědnosti. Jedná se o další škodlivý a falešný morální kodex pro mladé západní mysli, který učí příští generaci, že člověk nemusí nést odpovědnost za své činy a že volba snadnějšího řešení je morálně přijatelná. Snaha o to, aby byl potrat společensky přijatelný, zdůrazňuje, že si člověk může dělat, co se mu zlíbí, a usilovat o potěšení – v tomto případě sexuální – aniž by se musel starat o následky či povinnosti. Opět se krátkodobý zisk a individuální potěšení staví nad odpovědnost a dlouhodobý závazek.

Feminismus dále ovlivnil porodnost tím, že podnítil ženy k tomu, aby v mužích viděly konkurenci, nikoli partnery. Touha soutěžit s muži učinila z muže nepřítele ženy. Toto rozdělení mezi pohlavími vedlo k tomu, že ženy již nechtějí láskyplné vztahy, protože mužům nedůvěřují a vnímají je jako nepřátele. Nikdo si nepřeje sdílet domov a usilovat o partnerský vztah se svým přirozeným nepřítelem – ale právě v tom spočívá problém: muži a ženy nikdy neměli být nepřáteli a je zcela nepřirozené, aby jimi byli. Feministické smýšlení opět snižuje šanci žen stát se matkami nebo mít početné rodiny tím, že staví ženy proti mužům.

Konečná role feminismu je jasná – nejde jen o útok na ženskost a milující matku, nejde jen o útok na muže a na vytváření párů a manželství – jde o útok na samotnou

budoucnost Západu. Konečným cílem feminismu a nepřátel Západu, kteří jej prosazují, je snížení porodnosti na Západě. Zkreslováním myšlení západních žen prosazováním materialistických cílů, podporou konkurence s muži a nedůvěry k nim a rostoucím trendem potratů na požádání byla porodnost na Západě decimována.

Samotná budoucnost západního muže je v smrtelném ohrožení, protože západní lidé se již nerozmnožují a nemají dostatečně početné rodiny. Západní páry odkládají rodičovství na stále pozdější dobu a odkládají svou povinnost vůči společnosti ve prospěch krátkodobého materialistického potěšení, které si přejí prožívat až do svých třicátých a čtyřicátých let.

Je pravda, že budoucnost každého národa či kultury spočívá v lůně jeho žen. Žádný národ, kultura ani kmen, který kdy přežil a vzkvétal, toho nedosáhl při klesající porodnosti nebo stárnoucí populaci. Budoucnost národa spočívá v jeho schopnosti předat své geny a následně i morálku a hodnoty další generaci a zajistit, aby tato generace přežila, prosperovala a pokračovala po cestě vytyčené jejími předky. Pokud porodnost určité skupiny klesá a další generace je stále menší než ta předchozí, pak bez ohledu na cokoli jiného této skupině hrozí jisté vyhynutí.

Západní civilizace si tuto skutečnost uvědomila, a proto morální kodex předávaný z generace na generaci spočíval v ochraně a péči o ženy a děti. Naučený morální kodex a klíčová součást západního Superega, která se předávala z generace na generaci, spočívala v tom, že ženy a děti mají přednost, a pokud je to nutné, muž by měl obětovat svůj život, aby ochránil a poskytl útočiště další generaci a těm, kteří je vychovávají.

Muži vykonávali nejnebezpečnější práce; muži opouštěli domov, aby šli bojovat do válek, a muži tvrdě pracovali, aby nakrmili, oblékli a ochránili své rodiny. Součástí vyvinutého západního Superega – samotného kolektivního vědomí západního člověka – bylo zajistit přežití žen ve společnosti, aby se populace mohla vždy obnovit a bylo možné vychovat co nejvíce dětí, i kdyby počet mužů v důsledku války nebo těžkostí poklesl.

> **Vrátíme-li se k naší analogii s včelami, může zahynout mnoho dělnic i trubců, a kolonie se přesto dokáže vzpamatovat. Ztráta královny by však byla katastrofální, protože právě ona rodí další generaci – bez ní by žádná další generace nevznikla. Nezáleželo by na tom, jak tvrdě dělnice pracovaly, kolik pylu nasbíraly nebo jak dobře bránily úl – všechno by to bylo k ničemu, marná snaha, pokud by byly poslední svého druhu. Bez vyhlídky na budoucí generaci, která by pokračovala v jejich odkazu, by veškerá tvrdá práce a všechny oběti byly marné, protože jejich DNA a jejich kolonie by zmizely a odsoudily je k vyhynutí.**

Totéž platí i pro lidi, a právě proto byly ženy v západní společnosti vždy chráněny – protože ony, stejně jako včelí královny, jsou těmi, kdo v sobě doslova nesou budoucnost své komunity. Západní společnost si byla vědoma toho, že často dochází k velkým konfliktům, válkám a katastrofám, a že v takových dobách odvážní a stateční muži přinášejí tu nejvyšší oběť, protože dokud přežijí ženy v plodném věku a ti mladší, nebude tato oběť marná.

Zjednodušeně řečeno – pokud se společnost skládá ze sta žen a deseti mužů, za devět měsíců může být sto žen, deset

mužů a zhruba sto dětí. Pokud se společnost skládá ze sta mužů a deseti žen, za devět měsíců může být sto mužů, deset žen a kolem deseti dětí. Jedna společnost má šanci rychle růst a zvyšovat svůj počet, zatímco druhá se pravděpodobně zmenší a bude čelit demografickým problémům, které s největší pravděpodobností povedou k jejímu vyhynutí.

Právě proto byly ženy chráněny a drženy v bezpečí – ne kvůli zlému patriarchátu, který jim chtěl bránit v dosažení velikosti, ani proto, že byly otrokyněmi, ale proto, že budoucnost západního muže spočívala v jejich lůnech. Klíčovou otázkou je obnova populace; společnost může buď růst, nebo upadat v závislosti na počtu dětí, které se narodí ženám v plodném věku. Při diskusi o počtu narozených dětí v jakékoli společnosti je třeba mít na paměti klíčový údaj, známý jako míra reprodukce.

Míra reprodukce je definována jako počet dětí, které se musí narodit na jednu ženu v plodném věku, aby se populace udržela na současné úrovni. Číslo 2,1 je obecně považováno za „míru reprodukce“ – průměrný počet porodů na ženu, který udrží současnou úroveň populace dané skupiny. Mnohé porodnosti v západních zemích nyní klesly až na 1,3. Porodností v západních zemích máme na mysli porodnost lidí evropského původu – nikoli porodnost imigrantských populací.

Porodnost na úrovni 1,3 představuje kriticky nízkou hranici a pro demografy má toto číslo zvláštní matematický význam. Při porodnosti pouhých 1,3 by se počet obyvatel dané skupiny snížil na polovinu za méně než půl století, což by vyvolalo efekt „pádu z útesu“, ze kterého by bylo téměř nemožné se vzpamatovat. Za méně než padesát let by se počet obyvatel snížil na polovinu a sestupná spirála by byla tak

prudká, že by bylo téměř nemožné, aby se tato populace zotavila.

S poklesem porodnosti nejenže klesá počet obyvatel, ale dochází také k demografickému posunu od mladé populace ke stárnoucí populaci. Stárnoucí populace již není produktivní ani reprodukční a musí být podporována klesajícím počtem mladých lidí v dané společnosti. Tento demografický posun vyvíjí větší tlak na mladé lidi, protože místo toho, aby měli čas na plození a výchovu dětí, tráví stále více času péčí o starší osoby.

Tato snaha chránit a podporovat starší osoby vede k delší pracovní době, většímu množství povinností v domácnosti a omezení volného času, což vše brání nejen času strávenému setkáváním s potenciálními partnery a plozením dětí, ale také volnému času, který je k dispozici pro výchovu dětí.

Porodnost západních žen je však jen špičkou ledovce. Kdybychom žili v dokonale homogenní a monokulturní společnosti, jak jsme již zmínili, klesající porodnost by i tak představovala vážný důvod k obavám, neboť by byla známkou toho, že populaci sužují závažné problémy, které odrazují lidi od přirozeného nutkání rozmnožovat se a zakládat rodiny. Navzdory problému klesající populace by však tato skupina zůstala homogenní a měla by větší šanci zachovat si svou kulturu, a tím pádem i větší šanci na obtížné zotavení, které je nezbytné pro zvýšení porodnosti a oživení.

Monokulturní společnosti trpěly klesající porodností v dobách války, hladomoru a strádání – poté se však zotavily. Porodnost prudce klesla v obdobích války, kdy muži byli pryč z domova, bojovali v zahraničí a byli odděleni od svých

manželek. Po těchto obdobích vždy následoval „baby boom“, když byl konflikt ukončen, muži se vrátili domů a objevila se přirozená touha mít děti a obnovit populaci.

Bohužel nežijeme v dokonalé společnosti – žijeme ve společnosti nedokonalé. Západní země již nejsou monokulturní, ale multikulturní a multirasové. V rámci jedné širší společnosti žije mnoho různých skupin a jak jsme již zmínili v předchozích kapitolách, všechny tyto skupiny mají své vlastní kultury, tradice a morální hodnoty, díky nimž se odlišují a táhnou různými, někdy i protichůdnými směry oproti ostatním skupinám v rámci této širší společnosti.

Dříve bylo uvedeno, že pokud by jedna skupina v rámci širší multikulturní nebo multirasové společnosti začala upadat a zmenšovat se a ztratila své kulturní vazby, které spojovaly jednotlivce v této skupině, byla by pravděpodobně ovládnuta, zničena a pohlcena jinými silnějšími skupinami v rámci této širší společnosti, a tím by přestala existovat.

Západní člověk nyní bojuje s kriticky nízkou porodností a víme, že původní obyvatelstvo západních zemí upadá. Neustále se však uvádí, že západní národy mají rostoucí populaci – ve skutečnosti populace Spojeného království za posledních padesát let stabilně rostla z 50 milionů na více než 64 milionů. Stojí za zmínku, že 64 milionů je oficiální číslo, které vychází z údajů oficiálního sčítání lidu – tento údaj nezohledňuje osoby žijící ve Velké Británii nelegálně ani ty, které sčítání lidu nevyplnily přesně – pravděpodobná pravda je, že počet obyvatel Velké Británie se mnohem více blíží 70 milionům.

Pokud počet rodilých obyvatel Spojeného království klesá a jejich porodnost se snižuje, pak může být jen jeden důvod,

proč celková populace roste takovým tempem – a tím je imigrace a rychlý růst a explozivní porodnost imigrantských komunit, které se ve Spojeném království usadily. To je recept na katastrofu pro západní civilizaci a západní kulturu, protože vzhledem k demografickým problémům, které sužují západní národy, se zdá stále pravděpodobnější, že se západní člověk stane menšinou ve své vlastní zemi.

Západní národy čelí demografickému meči s dvojím ostřím – kriticky nízké porodnosti v kombinaci s explozivním růstem imigrantské populace, která je kulturně cizí a často usiluje o kulturní a sociální dominanci nad původním obyvatelstvem. Dominance je cíl, kterého lze mnohem snáze dosáhnout, když jsou počty a demografie na vaší straně – a tyto počty a demografie nejsou ve prospěch západního člověka.

Feminismus měl na západní společnost řadu dalekosáhlých dopadů – vrazil klín mezi přirozené partnerství muže a ženy a postavil je proti sobě, změnil myšlení žen a učinil je materialističtějšími a především způsobil odklon od rození dětí a reprodukce, což drasticky ovlivnilo porodnost v západním světě. Nepřátelé Západu a jednotlivci, kteří prosazují feministickou agendu, to vědí a jsou si vědomi toho, jaký dopad budou mít tyto trendy na dlouhodobou stabilitu západní společnosti a vyhlídky na přežití západního muže.

Feminismus je jen jedním z útoků na západní povědomí, který se snaží podkopat rodinu a snížit porodnost na Západě, ale lze říci, že je tím nejdůležitějším. Materialismus a sobectví obou pohlaví vedly k obrovskému nárůstu počtu jedinců, kteří se rozhodli nemít děti nebo mít méně dětí.

Charakteristickým rysem feminismu, který jej odlišuje od jiných útoků na západního muže, je to, že se feminismus snaží aktivně potlačit mateřský instinkt žen. Feminismus se snaží potlačit každý přirozený a mateřský instinkt, který žena může mít, a zajistit tak, aby ty, které nosí budoucnost západního muže ve svém lůně, již nebyly ochotny mít děti. Bez ohledu na počet mužů, kteří by si přáli dítě, je to prakticky irelevantní, pokud ženy v této skupině odmítají plnit svou roli a místo toho se rozhodnou otočit zády k ideálům rodiny a mateřství.

Západ nyní dosahuje klíčového bodu ve své historii, kdy se kriticky nízká porodnost spojuje s rozsáhlou, rostoucí a kulturně agresivní imigrantskou komunitou. Pokud to tak bude pokračovat, západní člověk pomalu zmizí spíše s tichým nářkem než s řevem a západní civilizace bude odsouzena k existenci pouze v historických knihách.

Západní žena musí znovu nabýt smysl pro obětavost a znovuobjevit své přirozené ženské touhy a mateřské povolání a spojit se se západním mužem, aby vytvořili rodinné vazby, které Západu tak dobře sloužily a pomohly položit základy západní civilizace. Pokud tak neučiní, západní člověk bude stát po boku dinosaurů jako kdysi velkolepá, ale dnes již vyhynulá forma života – ale to je samozřejmě přesně to, co by si přáli nepřátelé Západu a ti, kdo propagují feminismus.

Úpadek mužnosti a zženštilý muž

Zatímco feminismus zdeformoval západní ženu a proměnil ji z laskavé, starostlivé, ženské a mateřské bytosti v povrchní a sobeckou osobu, která se snaží napodobovat své mužské protějšky, prošel i západní muž svou vlastní proměnou. Západní muž, kdysi „alfa“, silná otcovská postava, která zajišťovala pořádek a disciplínu a byla symbolem autority, se stal slabým a zženštilým.

V odpudivém a naprosto nepřirozeném obratu rolí se západní muž zbavil svých dominantních, silných a mužných způsobů a stal se zženštilým, slabým a podřízeným. Silný lovec a sběrač, živitel, ochránce a strážce chřadne a stává se emocionálně ovládaným a nestabilním v důsledku směsice žalostných vzorů, oslabené role ve společnosti a stále bezúčelnější existence.

Ve své nové roli přijímá západní muž vše, čím by jeho předkové kdysi pohrdali. Stahuje se do ústraní před ostatními muži, obléká se a prezentuje způsobem, který se více podobá ženskému, a zjišťuje, že je stále méně schopen dostát své přirozené roli „alfa samce“. Existuje mnoho důvodů, proč západní muž takto upadl, a jsou přímým důsledkem trvalého útoku na západní Superego.

Nepřátelé Západu se snažili podkopat jak rodinu jako celek, tak její jednotlivé složky – muže a ženu. Nepřátelé Západu se snažili narušit přirozený řád života tím, že obrátili role muže a ženy – což Západ oslabilo.

Rozpad rodinné jednotky je první a nejzřetelnější příčinou oslabení mužské role v západní společnosti. Rodinná jednotka je základním kamenem západní společnosti a plně funkční

rodina se skládá z milující matky a silné otcovské postavy. Jak matka, tak otec hrají důležitou roli ve vývoji malého dítěte a oba slouží dítěti jako vzory, každý svým vlastním způsobem.

V raném dětství tráví obě děti téměř celý den, kdy jsou vzhůru, se svou matkou. Právě v této rané fázi lidského vývoje dochází k „vytvoření pouta“ a úzké pouto mezi matkou a dítětem urychluje duševní a tělesný vývoj dítěte. Děti, které mají díky svému ranému vývoji silnější pouto se svou matkou, jsou duševně vyspělejší.

Jak čas plyne a dítě roste, mění se množství času, které dítě tráví se svou matkou. Mladé dívky mají tendenci trávit více času se svými matkami, zatímco mladí chlapci obvykle tráví více času se svými otci. To pomáhá dítěti rozvíjet jeho přirozené pohlavní role.

Jako autoritativní postava a strážce kázně v rodině hraje otec klíčovou roli při formování Superega – naučené složky psychiky – u svého syna. Čestný a silný otec se stává pro svého syna důležitým vzorem a pomáhá mladému muži utvořit si představu o svém „ideálním já“, k němuž se mladý muž v průběhu svého růstu a vývoje snaží směřovat.

Západní rodina je opakovaně napadána feminismem, uvolněním společenských postojů k manželství i k rodinám s jedním rodičem a také uvolněním zákonů týkajících se rozvodu. Stále častěji se setkáváme s rodinami s jedním rodičem, kde v domácnosti chybí otcovská postava. Tím se z domova vytrácí ten, kdo udržuje disciplínu, a mladí muži zůstávají bez silné otcovské postavy, která by jim sloužila jako primární mužský vzor a zdroj inspirace pro jejich ideální já.

Mladý muž by přirozeně trávil čím dál více času se svým otcem, jak by vyrůstal, rozvíjel svou mužnost a učil se, jak se stát mužem. Ve světě, kde je stále více rozpadlých rodin, což vede k rostoucímu počtu dětí, kterým chybí kontakt s otcem, mnoho mladých mužů nyní vyrůstá bez vlivu svého otce. V podstatě to mladého muže zbavuje jeho primárního mužského vzoru.

To vede k tomu, že mladí muži vnímají svou matku jako hlavní vzor v rodině, což má za následek jejich feminizaci a zbavení mužnosti. Ačkoli existují dobré matky, které se ze všech sil snaží samy vychovávat rodinu, nic nemůže nahradit disciplínu a pořádek, které přináší silná otcovská postava – stejně jako v kojeneckém věku nic nemůže nahradit milující matku, ke které se dítě upíná. Stejně jako zbavení malého dítěte matky způsobuje u malého dítěte zakrnělý duševní vývoj a dokonce i depresi, může mít zbavení mladých mužů otcovské postavy během jejich vývoje podobné psychické účinky.

Mladý muž, kterému v domácnosti chybí otec, bude s rostoucí pravděpodobností zakládat svou vizi ideálního já na své matce, a tudíž bude s větší pravděpodobností přejímat ženské rysy. Zatímco je zjevně dobré, že mladé ženy zakládají své ideální já na své matce, pro mladého muže to není ideální, protože mu to brání v rozvoji jeho přirozené pohlavní role. Zatímco se mladý muž naučí soucit a empatii od své matky, jeho Superego se plně nevyvine tak, jak by se u muže mělo, a je nepravděpodobné, že se naučí mužské vlastnosti, a proto v pozdějším životě pravděpodobně nepřijme roli disciplináře a autority.

Bohužel problém rodin s jedním rodičem není v jinak zdravé a morální společnosti ojedinělým jevem. Společnost

kdysi disponovala určitými zárukami – komunitními vůdci a vzory, kteří mohli převzít roli otcovské postavy pro mladé muže pocházející z rozvrácených rodin. V moderním světě je tomu však stále méně a méně tak.

Nedostatek otce v domácnosti je nyní umocněn nedostatkem silných mužských vzorů v komunitě a úbytkem mužských aktivit venku, kterým by se mladí muži mohli věnovat. Jak již bylo zmíněno, skautské hnutí, kadeti a další silné skupiny s převahou mužů, které braly mladé muže do přírody a učily je, jak být muži, byly postupně oslabovány a odsunuty do pozadí. Místo toho, aby pracovali a soutěžili po boku jiných mužů a učili se od starších, silnějších mužů v komunitě, jsou mladí muži stále více uzavřeni doma, kde tráví dlouhé období v izolaci hraním počítačových her, sledováním televize a čtením komiksů.

Jako společenská stvoření jsou lidé zvyklí pracovat ve skupinách a učit se z osobních vzájemných interakcí. Pro mladé muže představují důležité sociální interakce pobyt venku ve skupině obklopené dalšími mladými muži, dovádění, rvačky a vzájemné soupeření – stejně jako společná práce, vzájemné učení se a navazování přátelských vazeb. Mladý muž se z této skupinové dynamiky učí, jak se různí muži snaží stát se vůdcem, a každý z nich si tak najde své místo ve skupině.

Tento skupinový vývoj je nesmírně důležitý a dochází k jeho ztrátě, když jsou mladí lidé uzavřeni ve svých pokojích a věnují se osamělým činnostem. Je třeba poznamenat, že v dnešním propojeném světě nejsou mladí lidé skutečně sami, protože jsou navzájem propojeni prostřednictvím mobilních zařízení, počítačů, herních konzolí a tabletů. Toto virtuální propojení však není totéž jako skutečná lidská interakce,

protože postrádá důležité charakteristiky přítomné v interakcích tváří v tvář, jako je oční kontakt a schopnost číst výrazy obličeje druhé osoby. Při těchto osamělých činnostech se skupinová dynamika málokdy plně rozvíjí a mladí lidé se stahují do ústraní od skutečného světa a nejsou schopni komunikovat tak, jak by měli, když se ocitnou ve skutečné sociální interakci tváří v tvář.

Nelze dost zdůraznit, jak důležité je pro mladé muže pobyt v přírodě. Příroda je krásná, ale také drsná a často nemilosrdná. Pobyt venku a účast na fyzických aktivitách zoceluje muže a umožňuje mu být v kontaktu se svou přirozenou stránkou, učit se vyrovnávat se s živly, prostředím a výzvami, které mu toto prostředí přináší. To je v přímém kontrastu s příliš hýčkaným prostředím, kde rozmazlená a přehnaně hýčkaná mládež tráví čas v teple a pohodlí, zatímco je ponořena do fantazijního světa na obrazovce před sebou.

Když mladí muži vyjdou ven, rozmazlování je pronásleduje. Každá forma fyzické aktivity byla pozměněna a nějakým způsobem zklidněna ve jménu zdraví a bezpečnosti. Kdysi bylo stavění lanových houpaček, lezení na stromy a skákání do řek normou pro každého zdravého mladého chlapce. Nyní jsou tyto aktivity zakázány ze strachu z odřeného kolena nebo pohmožděné paže. Dokonce i hraní si s kaštany je nyní doprovázeno ochrannými brýlemi!

Silná a extrovertní povaha, která bývala u mladých chlapců běžná, je nyní aktivně potlačována, ale právě tato povaha z chlapců dělala silné a čestné muže. Odvážný mladý chlapec, který jako první vyzkoušel lanovou houpačku, byl mezi svými kamarády hrdinou, ale dnes by byl napomenut. Právě toto vysílá signál slabosti – feminizovaný signál, který mladé muže okrádá o jejich přirozené touhy a povolání.

Kdysi se chlapci snažili stát se muži. Snem každého mladého chlapce bylo, aby ho starší uznali a přijali jako muže. Tento prastarý přechodový rituál se vyskytuje téměř v každé kultuře. Když předkové západního člověka zakládali své první kmeny na zamrzlých pláních severní Evropy, vytvářeli lovecké skupiny a statečně čelili živlům, aby přinesli potravu do svých obydlí. Když mladí muži dosáhli plnoletosti, vzali je starší, zkušenější muži s sebou a učili je zvyklostem kmene. Mladší muži se učili lovit jako součást skupiny a jejich dovednosti zdokonalovali starší, zkušenější muži.

Mladší muži vzhlíželi k starším mužům a obdivovali je a jejich první lov se skupinou byl přechodovým rituálem – důležitým momentem, kdy se z chlapce stal muž. Toto předávání mužnosti pomohlo mladému muži rozvinout jeho Superego tím, že mu představilo vzory, ke kterým vzhlížel a na nichž založil své ideální já.

Mladý muž pociťoval obrovskou hrdost a pocit sounáležitosti, když byl přijat do skupiny dospělých a stal se jedním z dospělých mužů kmene. Tento pocit sounáležitosti a přijetí mu dodával obrovský pocit vlastní hodnoty a sebeúcty a dával mu pocit, že někam patří. Tento pocit hrdosti a sebeúcty posílil jeho pouto ke kmeni a svému lidu, a tak mu pomohl vyvinout se v muže, který chtěl chránit a sloužit svému lidu a nakonec se stát otcem a předat dál dovednosti a morální hodnoty, které kdysi byly předány jemu.

Tento trend, kdy syn následoval otce a procházel přechodovým rituálem, byl něčím, co pokračovalo v průběhu celé historie až do doby, kdy Západ prošel deindustrializací. Když mladí muži opustili školu, často šli pracovat do tradičního odvětví, které v jejich městě nebo obci převládalo, a obvykle šli

pracovat se svým otcem. Jednalo se o silná a mužská řemesla, která posilovala mužského ducha a prověřovala jeho tělo – těžba, rybolov, těžký průmysl a výroba. Byla to také řemesla, která mladým mužům vštěpovala dovednosti nebo řemeslo, na které mohl být mladý muž hrdý.

Mladý muž vzhlížel ke svému otci a toužil jít v jeho stopách. A když dokončil školu a nastoupil do otcova podniku v oboru, který živí jeho rodinu již po generace, z chlapce se stal muž. Mladý učeň byl hrdý na to, že se učí řemeslu. Měl pocit, že přispívá k blahu své komunity a finančně podporuje svou rodinu. To mu nakonec umožnilo posunout se dál a založit vlastní rodinu.

Mladí muži byli obklopeni staršími muži, kteří je učili dovednostem, které potřebovali zdokonalit, aby uspěli v pracovním životě. Tito zkušení muži se v podstatě nelišili od zkušených lovců, kteří vedli lovecké výpravy, do nichž byli mladí muži z kmene přijímáni, když dosáhli plnoletosti. Starší muži předávali mladým mužům dovednosti a pomáhali jim budovat Superego prostřednictvím rozvoje ideálního já. Stejně jako před tisíci lety, kdy se mladí muži stali dospělými a učili budoucí generace lovit, tak i v průběhu času se mladí muži stali dospělými a učili budoucí generace dovednostem, které potřebovaly k úspěchu v oboru, ve kterém pracovaly.

Až si mladík v práci vybudoval pevné postavení, byl přijat do místní hospody, kde mohl odpočívat a dát si zasloužený drink s muži, ke kterým kdysi vzhlížel a s nimiž nyní pracoval bok po boku. Mezi otcem a synem neexistovala žádná rozdělující generační propast; syn chtěl být jako jeho otec a pokračovat v rodinných tradicích. Tento způsob předávání rodinné linie z otce na syna byl ústředním prvkem západního

Superega a spojoval současnou generaci s minulostí, čímž vytvářel silné mužné muže.

S úpadkem průmyslu a uzavřením západních výrobních závodů upadla do ruin řada měst a obcí, které byly kolem těchto průmyslových odvětví vybudovány. Kdysi hrdí muži buď chřadli na sociálních dávkách a seděli doma, pili a kouřili, nebo byli nuceni „rekvalifikovat se“ na práce, které by považovali za ponižující a degradující – oba tyto výsledky způsobily, že se mnoho mužů cítilo okradeno o svou hrdost. Jak staré průmyslové odvětví upadalo a dělnické čtvrti se stávaly chudinskými sídlišti, místní hospody zavíraly a komunity zůstávaly rozbité.

Mladí muži už nechodili se svými otci do práce, neprocházeli obřadem přechodu do dospělosti a nestávali se muži. Vznikla obrovská generační propast, v níž se otec nedokázal vcítit do svého syna a syn se v očích svého otce nikdy nestal mužem. Silný muž byl jedinec s cílem a hrdostí, muž, který se stal silným otcem a vštěpoval svým dětem disciplínu a pořádek. Když však byl muž o tento cíl a hrdost připraven, stal se slabým.

Mladí muži sledovali, jak jejich otcové chřadnou na gauči, stíny svých bývalých já. Mladí muži si pak místo svých otců a jiných silných mužů, kteří by je formovali na pracovišti, osvojili jedovaté vzory. Špatné mužské vzory, které se mladým mužům nabízejí, jsou velmi často slabí, neúčinní a vysoce zženštilí muži. Jak již bylo zmíněno, tyto špatné vzory vštěpují mladému muži, který hledá obraz ideálního já, k němuž by směřoval, vadné Superego.

Zkažené vzory, které nám předkládají nepřátelé Západu, jsou ukázkou všeho, co je ve společnosti špatné. Tyto takzvané vzory kladou důraz na honbu za sobeckým hédonistickým potěšením, propagují myšlenky vzpoury proti starším generacím ve společnosti a vysmívají se tradicím a kultuře. Vzory, které se mladým mužům předkládají, již nejsou válečníci, průzkumníci, průmysloví vůdci ani vynálezci – jsou to zmatení metrosexuálové, kteří stírají hranice mezi mužským a ženským.

Metrosexuální muži, kteří vlastní žehličky na vlasy, nosí make-up, oblékají se do úzkých džín a tráví hodiny před zrcadlem přípravou, nevytvářejí silné národy. To neznamená, že by muži neměli být upravení a dobře se prezentovat. Dobře oblečený, upravený a pohledný muž byl ztělesněním západního muže. Být hladce oholený, mít upravené vlasy a nosit elegantní oblek bylo něco, co se obdivovalo. Ale když muži začnou nosit make-up, kabelky a oblékat se do oblečení, které se hodí spíše pro ženy, byla překročena hranice a západní muž se nyní stále častěji ocitá na špatné straně této hranice.

Stejně jako nepřátelé Západu postavili hédonisty a feministky před mladé ženy, aby je odvrátili od jejich přirozeného mateřského poslání, nepřátelé Západu postavili zženštilé muže před mladé muže, aby zlomili silného západního muže.

Už jsme hovořili o tom, proč jsou silní muži pro západní společnost důležití – jsou to dobří otcové, budují silné komunity a vštěpují pořádek a disciplínu, což umožňuje předat silné Superego další generaci. Silné sdílené Superego pomáhá skupině předávat morální hodnoty a tradice z generace na generaci – což přispívá k soudržnosti společnosti, neboť pocit

sdíleného dědictví a tradic spojuje komunity a buduje silnou kulturu.

Silný muž je také důležitý pro přirozenou a zdravou ženu. Zdravá žena si vybírá za partnera „nejzdatnějšího“ muže. Nejschopnější muž není definován moderním významem slova „zdatný“, které se vztahuje výhradně k fyzické přitažlivosti. Nejzdatnější muž je ten nejlepší živitel; je silný a dominantní a je to muž, s nímž si žena dokáže představit mít děti. Žena si vybírá nejzdatnějšího muže na základě jeho schopnosti zajistit ji a její děti a na základě jeho schopnosti jednat jako ochránce, strážce, milenec, živitel a silný otec.

Když si žena vybírá partnera, kterému se odevzdá, volí muže, s nímž chce navázat trvalý vztah a vychovávat děti. Žena by si nevybrala slabého, nemocného nebo postiženého muže, protože by jí pravděpodobně nedokázal poskytnout vše, co potřebuje. Důležité je, že žena nehledá muže pouze proto, aby zajistil její vlastní potřeby, ale hledá muže, který se postará o její budoucí děti. Západní žena věděla, že v drsných zimách a v dobách nedostatku je zapotřebí silný muž, aby zajistil přežití jejích dětí. Bylo součástí mateřského instinktu západní ženy vybrat si silného muže jako způsob ochrany svých dětí.

Žena také posuzovala potenciálního partnera a hodnotila, zda jsou jeho vlastnosti takové, jaké by ráda viděla u svých dětí. Zdravý a silný muž by pravděpodobně zplodil zdravé a silné děti. Tento selekční proces, při kterém si žena vybírá nejsilnějšího partnera, je zcela přirozený a lze jej pozorovat v celém živočišném království. Přirozená a zdravá žena si nikdy nevybere vadného nebo slabého muže, aby s ním zplodila děti.

Tyto základní biologické skutečnosti a evoluční tlaky nyní působí proti západnímu muži. Vzhledem k tomu, že západní muži slábnou a feminizují se a již nepředstavují symbol síly a mužnosti, hledají si zdravě uvažující západní ženy partnera jinde. Nepřátelé Západu to vědí a neváhají západním ženám nabídnout „lepší alternativu“ než západního muže. Budoucnost západního člověka leží v lůně západních žen, ale západní muž nemá budoucnost, pokud jsou lůna západních žen obsazena semenem cizího lidu.

Západní ženy, které hledají silného a dominantního muže, se stále častěji obracejí k jiným kulturám a jiným rasovým skupinám, aby takového silného muže našly. Jiné kultury, které neopustily své tradice a způsob života, se stávají falešným majákem naděje pro tyto ztracené západní ženy, které hledají silného alfa samce, který je bude živit a chránit jejich děti. To samozřejmě vede pouze k dalšímu poklesu porodnosti na Západě a k dalšímu zpečetění osudu západního člověka.

Navíc, jak muži z jiných kultur sledují úpadek západního muže, stále častěji si vybírají západní ženy jako snadnou kořist. Tito muži vědí, že západní ženu neuspokojí slabý, zbavený mužnosti západní muž, a že ji naopak přitahuje síla dominantnějšího muže, který je součástí zdravé a silné kultury. Zatímco tedy feministky se kvůli své mylné nenávisti k mužům odvrací od západních mužů, i ty západní ženy, které jsou stále v souladu se svým přirozeným instinktem najít si nejschopnějšího muže, se od západních mužů odvrací a rozhodují se přijmout cizí kultury, aby si našly partnera.

S nedostatkem silného otce, nedostatkem silných mužských vzorů v komunitě a tendencí schovávat se doma a vyhýbat se sociálním interakcím s ostatními mladými lidmi se

mladí západní muži stali slabými. Místo toho, aby byli venku v přirozeném a zdravém prostředí, učili se pravidlům života a vytvářeli pouta jak s přírodou, tak se svými vrstevníky, se stále více mladých chlapců schovává ve svých ložnicích a prožívá fantazie v rozmazleném a přehnaně sterilním prostředí.

Feminizace západního muže dnes začíná již v raném věku a úpadek smysluplného a naplňujícího zaměstnání spolu s vymizením tradičních přechodových rituálů vedly k tomu, že se z chlapce málokdy stane muž. Nevhodné vzory a média, která se snaží prosazovat obraz metrosexuálního muže, tento proces feminizace ještě více upevňují a vštěpují mladým mužům pokřivenou představu o ideálním já, v důsledku čehož se stále častěji věnují tradičně ženským zájmům a volí stále ženský způsob prezentace i oblékání.

Důvody feminizace mužů jsou až příliš jasné. Feminizovaný muž nikdy nebude silnou autoritou ani představitelem disciplíny a mužům z jiných kultur předkládá oslabený obraz Západu. Západní ženy, které si stále zachovaly své přirozené instinkty, se od těchto slabých západních mužů odvrací. Místo toho hledají útěchu v náručí silných mužů z jiných, dominantnějších kultur, což dále urychluje pokles porodnosti na Západě.

Nepřátelé Západu se bojí silného západního muže; proto se tak zuřivě snaží napadat struktury a způsoby života, které západního muže silným činí. Feminizovaný západní muž není tím samým mužem, který vytvořil západní civilizaci. Silní muži vytvářejí civilizace a k jejich obraně jsou zapotřebí silní muži.

Zničení láskyplných vztahů

Dva nejpřirozenější instinkty, které má každé živé stvoření, jsou vůle přežít a touha rozmnožovat se. Lidé se často ptají: „Jaký je smysl života?“ V zásadě je smyslem života život sám – a tato pravda se projevuje v touze jedince přežít i rozmnožovat se. Zjednodušeně řečeno, úspěšný organismus se snaží co nejdéle prodloužit svůj život a během něj se snaží rozmnožovat a zajistit, aby jeho potomci přežili až do dospělosti.

V celé historii této planety žili déle ti nejsilnější, ti, kteří se nejlépe přizpůsobili k přežití, a ti, kteří měli oproti ostatním přirozenou výhodu. Čím déle organismus žije, tím větší má šanci se rozmnožit a předat své geny další generaci, čímž je zajištěno, že tento organismus nakonec přežije i po své smrti prostřednictvím budoucích generací svých potomků.

To vedlo k přirozené selekci a postupnému zlepšování genofondu v průběhu času. Slabší jedinci v jakékoli skupině umírali častěji a v mladším věku, a proto bylo méně pravděpodobné, že předají svůj genetický kód a slabosti v něm obsažené. Silní přežívali déle a bylo pravděpodobnější, že předají svůj genetický materiál. V průběhu času se tak slabé rysy a vlastnosti vytratily ze skupiny a silné rysy a vlastnosti se v ní staly převládajícími; postupem času se tyto rysy dále zlepšovaly a stávaly se stále silnějšími.

Během desítek tisíc let vedl tento pomalý a namáhavý proces k mnoha postupným změnám a zlepšením a západní člověk se změnil a vyvinul do podoby, jakou má dnes. Dvěma nejvýraznějšími rysy západního člověka jsou jeho schopnost uvažovat a jeho vynalézavost. Tyto rysy jsou jistě důsledkem

života v tak drsných podmínkách během raného vývoje západního člověka v severní Evropě.

Kdyby raný západní člověk nebyl pracovitý, vytrvalý a vynalézavý, zahynul by v drsných zimách, protože by buď zmrzl, nebo mu došla potrava a zemřel by hlady. Tyto podmínky znamenaly, že přežili jen ti nejlepší, kteří pak předali své geny dál, čímž se zlepšil genofond – to byl samotný počátek západní civilizace. Právě tato vynalézavost a kreativita přinesly světu elektřinu, spalovací motor, velkolepá architektonická díla i umělecká a kulturní mistrovská díla.

Aby se však toto vše mohlo uskutečnit, byl nezbytný sex. Sex je přirozený pud řízený Id. Jako takový je sex něčím, z čeho hledáme okamžité zvířecí uspokojení. Skutečnost, že sex je příjemný a tak zábavný, je samozřejmě evoluční výhodou. Přežití každého organismu závisí na jeho schopnosti rozmnožovat se, a pokud by byl akt kopulace bolestivý, odpudivý nebo nežádoucí, byla by to velká evoluční vada, protože daný organismus by se pravděpodobně rozmnožoval méně. To, že je sex příjemný, je evoluční výhodou, protože nás to nutí k tomu, abychom to dělali; svádí nás to k tomu, abychom předávali své geny a vytvářeli další generaci – a tím zajišťovali naše další přežití.

Západní člověk se již v raném období naučil, že se nesmí nechat řídit pouze sexuální touhou. Jelikož je sexuální touha produktem Id, je třeba ji omezovat a ovládat pomocí vyvinutého Superega. Toto Superego a mentální kontrola nad sexuálními pudy se začaly vyvíjet již v nejranějších fázích vývoje západního člověka.

Již jsme hovořili o tlacích, kterým byli raní západní lidé vystaveni a které pomohly vytvořit základy nukleární rodiny. Západní muži měli touhu po sexuálním uspokojení, ale kvůli krutým zimám a obtížným podmínkám v severních domovinách západních lidí bylo nepravděpodobné, že by muž, který opustil svou partnerku, viděl své potomky přežít. Západní muži museli stát po boku svých ženských společnic a museli spolupracovat, aby ochránili a vychovali své děti a zajistili jejich přežití.

Ti, kdo podlehli svým primitivním pudům a oddávali se sexu s mnoha různými partnery, přičemž se rozhodli opustit své děti, brzy viděli, jak jejich rodová linie vymírá. Ti, kdo zůstali věrní jednomu partnerovi a ovládali své touhy, omezili se na sexuální aktivitu pouze s tímto partnerem a viděli, jak jejich potomci přežívají, protože byli po ruce, aby je chránili a vychovávali v rámci rodiny s oběma rodiči. To byl počátek trendu směřujícího k monogamii a trvalým životním partnerstvím.

V tomto bodě je dobré si připomenout, že lidé, ačkoli jsou stále součástí živočišné říše, jsou mentálně mnohem vyspělejší než ostatní tvorové. Vazby, které vytváříme se svými životními partnery, jsou proto založeny na více než jen na pouhé přitažlivosti, sexuální chemii a touze po plození potomků. Lidé vyvinuli silnou emoci, která sloužila k navázání celoživotního pouta mezi dvěma jedinci – touto emocí je láska.

Láska je hlubší cit, který vede člověka k tomu, aby se zcela a výlučně odevzdal jedinému partnerovi. Láska nás váže k partnerovi na celý život a vyvolává v nás silnou touhu ho za každou cenu milovat a chránit. Láska je klíčovou součástí Superega a tvoří součást našeho svědomí; je to něco, co nám umožňuje navázat s ostatními vztah na vyšší úrovni, a co je

nejdůležitější, převažuje nad Id – vzdáváme se sexuálních radostí s ostatními, abychom ochránili city toho, koho milujeme. Skutečnost, že se rozhodneme zůstat věrní jedné osobě, svědčí o zdrženlivosti a svědomí, což je známkou vyvinutého Superega.

Láska je emoce, která v očích partnera staví jednu osobu nad všechny ostatní. Je to emoce, která brání jedinci v tom, aby se odchýlil a prostě odešel a hledal nekonečné sexuální vztahy s náhodnými partnery. Láska zásadním způsobem proměňuje sex z živočišného aktu založeného pouze na sebeuspokojení a potěšení v milující akt, který uspokojuje ducha stejně jako tělo. Láska povyšuje sex na vyšší úroveň a tím podporuje monogamii a trvalé lidské vztahy. Láska buduje jádro rodiny a je tak zodpovědná za pomoc při budování západní civilizace.

S rozvojem západní společnosti se láska stala nedílnou součástí manželského svazku. Důkazem toho jsou moderní manželské sliby: „…abych tě od tohoto dne miloval a ctil, v dobrém i ve zlém, v bohatství i v chudobě, ve zdraví i v nemoci; od tohoto dne až do smrti, dokud nás smrt nerozdělí“. Slova „milovat“, „ctil“ a „dokud nás smrt nerozdělí“ jsou základem každého manželství. Nejedná se o sociální nebo náboženský konstrukt, ale odrážejí přirozenou touhu, kterou se náboženství snažila zakotvit v zákoně pro dobro společnosti.

Toto je další příklad toho, jak náboženství a stát přijímaly zákony týkající se přirozených západních povolání a snažily se dále posilovat a ratifikovat struktury, které západní člověk vyvinul za účelem posílení západní společnosti. V tom nejskutečnějším smyslu je manželství ratifikací přirozeného volání – rodiny se dvěma rodiči spojené láskou na celý život.

Manželství učinilo společensky nepřijatelným odklon od svého partnera. Manželství zakotvilo milující pár a samotný koncept duchovního svázání s jediným partnerem na celý život se stal součástí západního Superega. Kolektivní vědomí západního člověka, a tedy i společnost jako celek, odsuzovalo ty, kteří podlehli svým tělesným touhám, a vzhlíželo k těm, kteří prosperovali jako čistě žijící monogamní páry, a chválilo je.

Ti, kdo se rozhodli porušit manželský kodex, ti, kdo si zvolili promiskuitní život a podlehli svým pudům, byli společností opovrhováni. Na muže a ženy, kteří měli mnoho sexuálních partnerů, se pohlíželo s opovržením a byli považováni za nečisté; v důsledku toho byli společností ostrakizováni. Ale nejen společnost trestala sexuálně promiskuitní lidi – udělala to i příroda. Ti, kteří měli mnoho partnerů a spali s kýmkoli, byli náchylnější k pohlavně přenosným chorobám, které snižovaly jejich schopnost rozmnožování a dokonce zkracovaly jejich život. Jak společnost, tak příroda vyvíjely tlak na západního člověka, aby podporovaly monogamní životní styl; ti, kteří nedokázali žít monogamně, byli potrestáni buď kolektivním vědomím, nebo samotnou přírodou.

Představte si, jaký dopad by mělo na západní společnost, kdyby byly podkopávány přirozené a láskyplné monogamní vztahy. Představte si, že by se sex stal pouhou tělesnou touhou a byl odtržen od lásky a citů. Představte si, že by bylo v západní společnosti vše sexualizováno s cílem svést jednotlivce k tomu, aby podlehli svému Id, zatímco by bylo zároveň oslabováno Superego ve snaze vytvořit společnost, v níž by divoký promiskuitní sex byl přijatelnou normou. To by podkopalo

manželství, sociální soudržnost a především trvalé monogamní vztahy a jádro západní společnosti – nukleární rodinu.

Ale tento scénář si nemusíte představovat – nepřátelé Západu právě to dělají. Prostřednictvím neustálé sexualizace doslova všeho, na co se díváme a s čím přicházíme do styku, a neúnavného prosazování pornografie, nahoty a sexuálně explicitního materiálu podkopali nepřátelé Západu lásku a milostné vztahy ve snaze redukovat západního člověka na pouhou sexuální stvůru, která touží uspokojit zvířecí touhy Id. Ústředním bodem tohoto útoku na společnost a jedním z největších negativních vlivů jak na společnost, tak na jednotlivce je pornografie.

Pornografie je jedním z nejničivějších vlivů na západní Superego. Pornografie je prostě sex pro sex samotný, uspokojování čistě tělesných tužeb bezduchým a často ponižujícím a zvráceným způsobem. Pornografie nemá žádné svědomí, pokud jde o monogamii; je ze své podstaty promiskuitní a čím více partnerů, a často čím více lidí se na sexuálním aktu podílí, tím lépe. Pornografie podněcuje Id a podkopává Superego; jako taková je vysoce návyková.

Sexuální akty prováděné v pornografických filmech nejsou přirozené a láskyplné sexuální akty mezi monogamními partnery – ale jsou často brutální a nepřirozené. Ženy zaměstnané v pornoprůmyslu jsou ve většině případů mimořádně krásné a akty, kterých se účastní, jsou extrémně ponižující, hanebné a v mnoha případech nepřirozené. Pornografie není jen útokem na Superego a základy milujícího vztahu, ale je také způsobem, jakým se nepřátelé Západu mohou vyžívat v ponižování, objektivizaci a hanobení krásných západních žen.

První věc, která na pornografii upoutá pozornost, je počet sexuálních partnerů, které má každý jednotlivec. Sexuální akty zobrazené v pornografii se neodehrávají mezi monogamními partnery, ale muži i ženy mají během své „kariéry“ desítky, ne-li stovky sexuálních partnerů. Tato sexuální rozmanitost je pak těmi, kdo sledují pornografii, vnímána jako žádoucí. Myšlenka, že je žádoucí mít jednoho sexuálního partnera, který uspokojí všechny potřeby svého milence, je nahrazena představou, že uspokojení přináší mnoho různých partnerů, kteří všichni naplňují odlišné potřeby a plní odlišné sexuální role.

Další velmi škodlivý vliv spojený s pornografií pramení ze způsobu, jakým muži a ženy souloží před kamerou. Sex se vyvinul jako milostný akt, nikoli jako akt násilí nebo ponížení. V pornografii je však sex častěji než ne ponižující a násilný. Ženy jsou vláčeny, sodomizovány a ponižovány způsobem, který by ženě nedal pocit, že je milována, ale naopak by ji přiměl cítit se využitou a bezcennou. Často se na těchto aktech podílí více než jen dvě osoby – což z těchto sexuálních aktů dělá pravý opak milujícího objetí. Důsledkem toho je, že muži nevnímají ženy jako milující partnerky a sex jako milující akt, ale vnímají ženy jako objekty k ponižování a zhanobení a sex jako násilný a zvrácený.

Není také pochyb o tom, že nepřátelé Západu, kteří tuto špínu propagují, čerpají zvrácené uspokojení z toho, jak sledují, jak jsou krásné západní ženy ponižovány a zneuctívány při násilných sexuálních aktech, při nichž s nimi zacházejí jako s kusy masa. Ženy, které v těchto filmech hrají hlavní role, nejsou milovány, nejsou si váženy a nakonec jsou vykreslovány jako pouhé bezduché sexuální objekty.

A konečně, sex jen pro sex sám o sobě není naplňující. Západní muž se vyvinul tak, že ho uspokojuje přirozený a láskyplný sex, v němž mezi zúčastněným párem existuje silnější pouto než pouhá fyzická přitažlivost. Pornografie odstraňuje tuto přirozenou složku sexuálního prožitku, a proto není skutečně uspokojující. Pornografie se stává jako droga; je návyková a „rauš“ trvá jen krátkou chvíli, ale nikdy nevede k trvalému uspokojení, takže je třeba se jí oddávat stále častěji a povaha sledovaného materiálu se často stává stále extrémnější, jak divák hledá nové zážitky.

Stejně jako si drogově závislý zvykne na drogu, menší a méně účinné dávky mají s postupem času menší účinek, což vede závislého k hledání větších dávek nebo silnějších stimulantů. Totéž se děje u závislého na pornografii – s postupem času mají mírnější a umírněnější snímky a scény menší účinek a závislý hledá materiál, který posouvá hranice zvrácenosti ještě dále.

Tato nadměrná expozice sexuálním materiálům vede k perverzi a vznikají zvrácené fetiše, které ještě více deformují mysl těch, kdo se těmto materiálům oddávají. Problémem však je, že se tomu oddává každý, ať už chce, nebo ne, protože západní člověk je dnes obklopen pornografií a sexuálně explicitním materiálem. Pornografie již není omezena na špinavé obchůdky v zadních uličkách a zapocená odpočívadla pro kamionisty; bohužel je dnes pornografie součástí hlavního proudu. „Pornohvězdy“ jsou dnes vnímány jako celebrity a vyzdvihovány jako zvrácené vzory a to, co by se kdysi považovalo za sexuálně explicitní materiál, se dnes vysílá v hlavním vysílacím čase.

To vše podněcuje Id a zvyšuje touhu západního člověka po sexu a sexuálním uvolnění. Kolektivní vědomí a Superego západního člověka jsou dále poškozeny, protože lidé v západní společnosti se snaží uspokojit své tělesné touhy co nejčastěji s co největším počtem partnerů, místo aby vytvářeli milostné vazby s jediným partnerem. Největší obětí této snahy o sexualizaci západní společnosti je nukleární rodina; opět je pod útokem základní kámen západní civilizace.

Ale kde jsou feministky, ptáte se? Feministky by přece měly proti pornografii bouřlivě protestovat a demonstrovat proti těm, kdo ji produkují! Pornografie je sexuálně ponižující a objektivizuje ženy, když je prezentuje jako pouhé kusy masa, které slouží výhradně k uspokojení mužských sexuálních tužeb. Feministky však podezřele mlčí. Ty samé feministky, které útočí na soutěže krásy a pořádají proti nim demonstrace, nikde nejsou k vidění, když jde o odpor proti pornografii.

Soutěže krásy však nejsou sexuální. Soutěže krásy se snaží prosazovat západní krásu jako ideál; jsou součástí zbožšťování západní ženy. Soutěže krásy vyzdvihují přirozený a vysoký ideál krásné a feminní ženy jako vzor a ideální já pro mladé ženy. Feminismus nenávidí ženskost a krásu, protože to jsou ženské ctnosti, ctnosti, které se feministky snaží nahradit, když tlačí na to, aby se ženy stávaly stále více maskulinními.

Zatímco tedy feministky útočí na soutěže krásy a pohrdají ušlechtilou praxí vyzdvihování přirozené krásy a uctívání skutečné ženskosti, mlčí o ponižujících praktikách a sexuálním násilí v pornoprůmyslu. Důvod je prostý: feminismus i pornografie jsou zbraněmi používanými k ničení Západu a útoku na západní nukleární rodinu. Ti, kdo stojí za feminismem a pornografií, jsou jedni a ti samí.

Míra sexualizace ve společnosti a dostupnost sexuálně explicitního materiálu a pornografie je děsivá – je to jasný znak naprostého morálního úpadku západní společnosti. Sexualizované obrazy, sexuální témata a stále více odhalující způsob oblékání podněcují a vzbuzují zvířecí pudy Id. Vysoce sexualizovaná společnost by byla dost špatná, i kdyby jí byli vystaveni pouze dospělí. Dospělí s zdravým a vyvinutým Superegem by mohli odolat velké části bombardování sexualizovaným materiálem, protože morální hodnoty, které vyznávají, by udržovaly jejich Id pod kontrolou.

Sexualizace společnosti se však rozšiřuje i na mladé lidi a dokonce i na děti. Stále více dětí je vystaveno sexualizovaným tématům, sexualizovaným vzorům, sexuálním aktům zobrazovaným v televizi a ve filmech a dokonce i tvrdé pornografii, která je nyní snadno dostupná a přístupná pro kohokoli s nejzákladnějšími technologickými dovednostmi. To vede ke zničení dětské nevinnosti a k sexualizaci dětí. To má nesmírně škodlivý vliv na vyvíjející se Superego a vštěpuje pokřivené morální hodnoty, podle nichž je promiskuitní a nepřirozený sex zdravý, normální a žádoucí.

Jako příklad obsahu se sexuálním podtextem, kterému jsou děti vystaveny, si vezměme následující text písně – pochází z hitu Rihanny, která je idolem milionů mladých dívek a světovou megahvězdou s více než 200 miliony prodaných alb a singlů. Její píseň „S&M“ byla celosvětovým megahitem a těšila se obrovské popularitě v rádiích i masivnímu vysílání v televizi. Text zní takto:

Cause I may be bad (Možná jsem zlá)

But I'm perfectly good at it (ale v tomhle jsem fakt dobrá)

Sex in the air (vzduch je plný sexu)

I don't care (je mi to jedno)

I love the smell of it (miluju tu vůni)

Sticks and stones (kameny a klacky)

May break my bones (mi možná zlomí kosti)

But chains and whips (ale řetězy a biče)

Excite me (mě vzrušují)

Rihanna je vzorem pro mladé dívky a píseň „S&M“ si jistě poslechly a zpívaly miliony těchto vnímavých a často ještě předpubertálních dívek. Píseň je silně sexualizovaná a jejími tématy jsou bondáž, sex a sadomasochismus, přesto se jedná o popovou píseň určenou pro mládež.

Sexualizace dětí učí mladé chlapce, že ženy jsou kusy masa, které lze objektivizovat, a že mít co nejvíce partnerů je ušlechtilý a zdravý cíl – nutí muže k myšlence, že ženy nejsou k milování a vážení si, ale jsou tu prostě jako sexuální objekty. Sexualizace mladých dívek je učí, že by se měly prezentovat sexualizovaným způsobem pro potěšení mladých mužů a že sexuální pozornost na zvířecí úrovni by měla být žádoucí a vyhledávaná.

To vede k naprosto pokřivenému souboru morálních hodnot, který, je-li předkládán dětem, poškozuje formování jejich Superega. Bez dobře vyvinutého Superega jsou mladí lidé ponecháni na milost a nemilost svému Id, což je vede k cestě sobeckého a destruktivního potěšení. Ještě škodlivější je to, že

snaha o sexualizaci dětí nevzniká ve společnosti, kde existují zdravé vzory, rodičovské postavy a ochranná opatření, která by děti nasměrovala zpět správným směrem.

Mladé dívky se dnes oblékají jako malé striptérky a mladí chlapci fantazírují o sexu v čím dál mladším věku. Stalo se normou, že sexuální vztahy začínají v čím dál mladším věku, kdy účastníci těchto vztahů nejsou psychicky dostatečně vyspělí, aby buď skutečně pochopili důsledky svého jednání, nebo aby se s těmito důsledky vypořádali, pokud k nim dojde.

Západní civilizace byla vybudována na zdravé rodině s oběma rodiči, kde silní a zralí dospělí vychovávali děti a vštěpovali jim zdravé Superego. Když se však děti ještě učí, vyvíjejí se a teprve jim je vštěpováno Superego, nejsou připraveny mít vlastní děti. To, že se děti stávají rodiči a pokoušejí se vychovávat své vlastní děti, když samy nejsou plně duševně vyspělé, je recept na katastrofu. Dítě není způsobilé dohlížet na duševní a sociální vývoj jiného člověka a to, že jsou děti stavěny do pozic rodičovské odpovědnosti, je dalším znakem upadající společnosti.

Duchovně nevyzrálé děti dnes vyhledávají nepřirozené sexuální vztahy, k čemuž je podněcuje vystavení pornografii a sexualizovaným obrazům prezentovaným médii. Tito mladí lidé touží po pokřivených, nepřirozených a často ponižujících sexuálních setkáních, která se odehrávají bez lásky a jakékoli citové hodnoty. Tyto děti se nestarají o důsledky svého jednání a nejsou schopny se s těmito důsledky vypořádat, pokud k nim dojde. Sexualizace západní mládeže je jedním z nejgrotesknějších a nejškodlivějších útoků na západního člověka a západní civilizaci.

Zdravé sexuální vztahy byly kdysi omezeny na ložnici a odehrávaly se mezi dvěma souhlasícími a milujícími dospělými, kteří se zavázali být spolu. Sex se nyní uvolnil způsobem, jaký jsme dosud nezažili, a již nepodléhá žádným společenským omezením – je to bez zábran, vše je povoleno, volná zábava, která ovlivňuje každý aspekt našeho každodenního života, protože západní společnost se stala hypersexualizovanou.

Zdravé, láskyplné a přirozené sexuální vztahy, které se v západní společnosti vyvinuly a rozvíjely, jsou dnes odsunuty stranou a nahrazeny nepřirozeným sexem, jehož jediným cílem je uspokojit tělo, aniž by se jakkoli staral o srdce, mysl či duši. Superego, které vštěpovalo morální hodnotu, že sex by měl probíhat mezi dvěma lidmi v láskyplném a stabilním vztahu, bylo oslabeno a nyní vládne Id, zatímco lidé volají po stále větším sexuálním uspokojení s co největším počtem partnerů.

To nejen podkopává rodinu a ohrožuje morální pevnost příští generace, ale také podkopává naše vlastní sexuální a duševní zdraví, protože hledáme stále zvrácenější činy, abychom uspokojili Id, které není nikdy skutečně uspokojeno.

Největšími oběťmi této „sexuální revoluce“ jsou však mladí lidé. Mladí lidé trpí nejen tím, že stoupá rozvodovost a vzniká stále více neúplných rodin v důsledku divokých sexuálních styků mezi jednotlivci, kteří málokdy přemýšlejí o důsledcích svých činů, ale trpí také tím, že jejich mysl je deformována vystavením vysoce sexualizovanému obsahu v médiích, rostoucí dostupností pornografie a dalšími vlivy, které nepřátelé Západu vnutili západní společnosti.

Ničení láskyplného a zdravého sexuálního vztahu podkopává samotný základ západní společnosti. Člověk je vyšší formou života a sex se vyvinul z pouhého živočišného sexuálního aktu v duchovní a láskyplné spojení dvou vzájemně se doplňujících jedinců. Jakmile je láska ze sexuálního vztahu odstraněna, klesáme zpět na úroveň zvířat – a co víc by si nepřátelé Západu mohli přát, než vidět západního člověka sníženého na úroveň degradovaného dobytka?

Ztráta západní mysli

Nepřátelé Západu se snaží podkopat západní civilizaci tím, že útočí na její samotné základy. Tito stejní prohnaní jedinci se rovněž snaží oslabit struktury a ochranná opatření, která byla zavedena za účelem ochrany a posílení západní společnosti. Cílem tohoto zlovolného plánu je zničit západní Superego – vysoce rozvinuté společné mentální vědomí západního člověka.

Rozbitím západního Superega se nepřátelé Západu snaží vymazat západní kulturu, tradice a morální hodnoty, které se v západní společnosti předávají z generace na generaci. Jakmile zanikne kultura, která spojuje západního člověka jako skupinu a umožňuje členům západní společnosti navzájem komunikovat, západní civilizace ji brzy následuje a západnímu člověku hrozí vyhynutí.

Západní člověk čelí ztrátě své mysli, těla, duše a svého kdysi mocného západního srdce. Každá z těchto čtyř složek je důležitou součástí toho, co ze západního člověka udělalo nezdolného titána, jakým kdysi byl. Aby rozbili tyto čtyři složky, které ze západního člověka udělaly takového titána, museli nepřátelé Západu vymyslet způsob, jak zkroutit mysl západního člověka, aby byl náchylný k myšlenkám, které by se jinak zdály šílené.

Přesvědčit lidi, aby opustili své partnery a rodiny, přesvědčit lidi, aby opustili své komunity a kulturu, a přesvědčit ženy, aby se vzbouřily proti svým mužským protějškům, by podkopalo jakoukoli společnost. Tyto útoky na Západ jsou v konečném důsledku pokusem zlomit západní Superego, ale taková série koordinovaných útoků musela být pečlivě

naplánována a pečlivě provedena. Rozhodující bylo, že tyto útoky musely někde začít – ale kde?

Útok na západní společnost začal útokem na západní myšlení. Prvním logickým místem, kam udeřit, je psychika, protože jakmile je mysl omezena ve své schopnosti uvažovat a zocelená duševní síla národa se promění v rosol, lze tyto lidi přesvědčit o čemkoli. Zotročit lidi a manipulovat s nimi silou, zatímco je držíte v řetězech, je obtížné a vyžaduje obrovské množství lidských sil a zdrojů. Zotročit západního člověka tím, že ho fyzicky podmaníte a dáte mu řetězy, by bylo nemyslitelné.

Západního člověka nemohla v konvenčním a fyzickém smyslu zkrotit ani porazit žádná jiná rasa nebo kultura na planetě. Ale představte si situaci, kdy by byla mysl západního člověka postupem času pomalu rozložena a řetězy, které by mu byly nasazeny, by nebyly fyzické, ale mentální – kdy by klec, která by ho držela, nebyla vyrobena ze železa nebo oceli, ale byla by neviditelnou a nehmotnou formou mentálního otroctví, které by ovládalo jeho mysl.

Co by mohlo být ideálnější formou otroctví než ta, která nevyžaduje řetězy, stráže ani neustálý dohled, ale otroka drží na místě jeho vlastní poddajný duševní stav? Ještě působivější by však tento rafinovaný trik byl, kdyby si otrok ani neuvědomoval, že je otrokem, a naopak se považoval za svobodného. Kdyby člověk věřil, že je svobodný, zatímco ve skutečnosti je zotročen, byl by to největší trik, jaký kdy byl proveden. Nejmocnější klecí, kterou lze kolem člověka postavit, je iluze, že je ve skutečnosti svobodný – neboť když člověk věří, že je svobodný, nikdy se nebude snažit z klece uniknout ani se vzbouřit proti svému věznitele.

Navíc, jakmile je mysl zotročena a má omezenou schopnost uvažovat, lze do ní snadno vštípit myšlenky, nápady a představy bez ohledu na jejich hodnotu. Jakmile je mysl ztracena, ostatní součásti západního člověka – tělo, duše a srdce – mohou být snadno napadeny pouhým vštěpováním dalších negativních myšlenek do zotročené a ovlivnitelné mysli.

Západní člověk neztratil rozum ze dne na den; nebyl podmaněn za pár dní, týdnů ani let. Trvalo desítky let pečlivé manipulace a vymývání mozků, než byl podmaněn do té míry, v jaké se nachází dnes. Zpočátku nebyla mysl západního člověka bombardována škodlivým materiálem – zpočátku mu byl duševní jed podáván po kapkách a postupem času se z těchto kapek stal proud a v delším časovém horizontu se tento proud proměnil v příval. Jedem, kterým byl západní člověk krmen, byla vysoce toxická zpráva o falešných morálních hodnotách, kterou mu podávala masmédia. Po desetiletí nepřátelé Západu, kteří ovládají média, manipulovali se vším, co západní člověk viděl, četl a slyšel. Proces vymývání mozků byl pomalý, ale byl ohromně účinný.

Vymývání mozků, kterému byl západní člověk podroben, nebylo prováděno otevřeným způsobem. Lidé nebyli v noci vyvlečeni ze svých domovů a nuceni do gulagů, kde byli proti své vůli vystaveni duševnímu mučení. Západní člověk nebyl přikován ke zdi nebo přivázán ke stolu a nekřičel v agónii, zatímco mu jeho věznitelé vtloukali do hlavy nové myšlenky. Západní člověk byl podroben vymývání mozků v pohodlí svého vlastního domova; ve skutečnosti se sám rozhodl zapnout zařízení, které mu toto vymývání mozků vštěpovalo, a dobrovolně se kolem něj shromáždil se svou ženou a rodinou.

Západní člověk nebyl nucen; nebyl šikanován ani bit a do převýchovných kurzů chodil dobrovolně.

Hromadné sdělovací prostředky jsou pevně v rukou nepřátel Západu. Filmový průmysl, hudební průmysl, rozhlasové a televizní stanice i tisk jsou pod kontrolou těch, kteří touží po pádu Západu. Tyto různé složky médií využívají své kanály k otravování myslí západního obyvatelstva a neustále chrlí záplavu škodlivého materiálu, jehož cílem je otrávit západní mysl.

Nejedná se o nový jev; nejde o něco, co by se objevilo v posledních pěti či deseti letech, ale o dlouhodobý a propracovaný útok, který probíhá již desítky let. Navíc se tento útok zrychlil s tím, jak se díky technologickému pokroku a stále propojenější povaze světa zvýšila moc médií.

Úplně první úspěšné filmy, které chrlily zvrácené mysli v Hollywoodu, prosazovaly destruktivní agendu. Nejprve se vraťme do roku 1955 a podívejme se na jeden z prvních filmů, který zamotal hlavu západnímu muži a představil západní mládeži vzor rebelství s výslovným záměrem podpořit rozkol mezi otcem a synem a vytvořit generační propast. Tímto filmem byl Rebel Without a Cause.

Film vyprávěl o problémovém mladém adolescentovi, který si nerozuměl se svým otcem ani matkou a nechtěl jít v jejich stopách – místo toho se rozhodl vzbouřit proti společnosti, jejím autoritám a zavedenému způsobu života. Zásadní však bylo, že tento rebel neměl žádný důvod; nebojoval za ušlechtilé či záslužné cíle, šlo prostě o vzpouru jen pro vzpouru samotnou. Rebel nebojoval proti tyranii ani proti

utlačovatelskému a krutému pánovi – bojoval proti spravedlivé, čestné a slušné vizi společnosti.

Film se odehrával v době, kdy silná a soudržná komunita, stabilní domácnost s oběma rodiči a hladce fungující společnost byly stále víceméně normou. Film Rebel Without a Cause šel proti všem těmto zdravým západním pilířům síly tím, že vykreslil svou hlavní postavu (titulního rebela) Jima Starka jako nezletilého opilce, který se choval neuctivě k autoritám a svým rodičům. Jim Stark kouřil cigarety, závodil s auty, zaplétal se do nožových soubojů a kdykoli se mu zachtělo, vyběhl z domu svých rodičů.

Takové chování bylo v té době neslýchané – zejména v prostředí střední třídy, kde se film odehrával. Jim Stark nebyl typickým adolescentem; byl to smyšlený charakter, který si vymysleli prohnaní muži, kteří chtěli vyvolat rozkol v západní společnosti. Všechny vlastnosti, které Jim Stark projevoval, byly v rozporu se všemi tehdejšími zavedenými ideály – v podstatě tak ukazovaly, jak by se adolescent neměl chovat. Dorost v té době se nechoval tak, jak se choval Jim Stark, a tato postava nebyla ztvárněním ideálního nebo normálního adolescenta. Proč tedy natočit film, který ukazuje, jak se nechovat, jak se nemají chovat, a který představuje negativní vzor pro miliony lidí?

Film se stal senzací a hlavní postava Jim Stark se stal vzorem pro miliony vnímavých mladých lidí, kteří chtěli následovat jeho stopy. Toto je jen jeden z raných příkladů toho, jak média ovlivňují mladé lidi a vytvářejí napětí ve společnosti tím, že podporují rozkoly, které dříve neexistovaly.

Jak jsme již podrobně rozebírali, západní společnost přikládá velký význam roli rodiny jako celku a otci jako přísnému vychovateli a vzoru. Avšak již v roce 1955 Hollywood šířil jedovaté myšlenky a podkopával rodinné pouto tím, že stavěl děti proti rodičům a vytvářel generační propast. Účelem této generační propasti bylo zajistit, aby se různé generace západní společnosti navzájem nepropojovaly.

Generační propast nepřispívá k dobře fungující společnosti. Soudržná společnost předává své morální hodnoty a tradice z generace na generaci – vytvoření propasti mezi těmito generacemi tedy ohrožuje předávání těchto zásadních informací. Generační propast ohrozila pokračování západní kultury a poškodila západní Superego, které se předávalo po nespočetná staletí.

O čtyřicet let později se tyto škodlivé filmy stále natáčely. Psal se rok 1995 a do kin přišel film Kids. Kids je dalším filmem o rebelii mládeže. Film se soustředil na skupinu adolescentů vedenou dvěma přáteli, Tellym a Casperem. Členové skupiny jsou ve věku od dvanácti let výše, jsou sexuálně aktivní, kradou v obchodech, zneužívají drogy a zajdou tak daleko, že v parku ubijí muže k smrti.

Ačkoli film Kids vyšel čtyřicet let poté, co Jim Stark způsobil v kinech rozruch, poselství, které Kids předává, je překvapivě podobné poselství filmu Rebel Without a Cause – jde o vzpouru mládeže. Velký rozdíl mezi těmito dvěma filmy nespočívá v jejich hlavním poselství, ale v jejich tónu a grafické povaze; film Kids dramaticky ukazuje, jak daleko dokázali nepřátelé Západu posunout hranice toho, co je v západní společnosti přijatelné. Kdyby byl film Kids natočen a uveden do kin v roce 1955, došlo by k nepokojům, ale v roce 1995

vyvolalo uvedení filmu pouze mírnou kontroverzi, která pravděpodobně jen přispěla k větší publicitě filmu.

Film Rebel Without a Cause nebyl jediný, který prosazoval poselství rebelie, a doprovázely ho další podobné filmy. Film Rebel Without a Cause doprovázel také rock ‚n' roll – hudební revoluce, která prosazovala podobná a stejně destruktivní témata jako ta, která chrlilo Hollywood.

Dříve jsme hovořili o destruktivních textech, které prosazují vzory v hudebním průmyslu, a o poselství, které tyto vzory předávají mladým, ovlivnitelným fanouškům. Diskutovali jsme o textech několika velmi populárních písní a o tom, jaké poselství tyto texty předávaly mladým, ovlivnitelným posluchačům. Ale opět, tento trend není nic nového; začal také v 50. letech se skupinami jako Bill Haley and the Comets, kteří měli hit s písní „Rock Around the Clock".

Z dnešního pohledu působí skladba „Rock Around the Clock" poměrně nevinně – po bližším prozkoumání jejího poselství je však zřejmé, že její morální ponaučení spočívá v tom, že je třeba pařit celou noc bez ohledu na následky. Je jasné, odkud se moderní hudba vyvinula a kde leží kořeny moderních textů. Zatímco „Rock Around the Clock" se zdá být nicotné ve srovnání s obscénnostmi, které propaguje Lady Gaga, obě skladby je třeba vnímat v kontextu. Zatímco Bill Haley zpíval jednoduše o „rockování po celý den", Lady Gaga posouvá toto poselství na další úroveň a zpívá o tom, jak je tak opilá, že ztratila telefon, klíče a ani neví, kde se nachází – ale její závěr zní: „prostě tancuj".

Lady Gaga skutečně jde mnohem dál, než kdy šli Bill Haley a The Comets, ale jádrem obou písní je stejné poselství –

nekonečně se bavit a následovat hédonismus. Velký rozdíl mezi těmito dvěma písněmi spočívá jednoduše v tom, jak daleko byla posunuta hranice vkusu a jak explicitní se poselství stalo. To, co dnes posouvá hranice vkusu a morálky, by před čtyřiceti nebo padesáti lety bylo zcela tabu nebo dokonce nemyslitelné. Stejně tak to, co posouvalo hranice v 50. letech, by dnes bylo považováno za nevinné nebo dokonce směšné.

Ti, kdo útočili na mysl západního člověka, tak činili pomalu a metodicky. Abychom to přirovnali k jednoduché analogii, vařili mysl západního člověka tak, jako by někdo vařil žábu. Kdybyste žábu hodili do hrnce s vroucí vodou, vyskočila by ven ve snaze uniknout svému osudu; pokud byste ji však do hrnce vložili a pomalu zvyšovali teplotu, seděla by tam s úsměvem, dokud by se neuvařila k smrti.

Kdyby útok na mysl západního člověka začal přívalem zjevné a pobuřující zvrácenosti, lidé by pravděpodobně méně přijímali to, co jim bylo vnucováno, a tak útok na slušnost začal pomalu a postupem času se stupňoval. Pokud však potřebujete tento bod ještě více zdůraznit, představte si, že byste vzali nahrávku Lady Gaga a jejích výstředností do 50. let minulého století a snažili se lidem, kteří tehdy žili, vysvětlit, že Lady Gaga bude přijatelným standardem na počátku 21. století.

Ti, kdo touží po rozpadu západní civilizace, by vám však řekli, že proces, o kterém právě čtete, je pouhým „pokrokem“; je pravda, že prosazované poselství se vyvíjí, avšak tento vývoj není ani v nejmenším pozitivní. Existuje však jedna oblast, v níž se západní společnost zdá být na vzestupu – a tou je sféra technologie. Je však smutné, že nepřátelé Západu tuto technologii obrátili proti západnímu člověku a jeho vlastní pracovitost a vynalézavost se obrátily proti němu samému.

Jeden z nejvlivnějších vynálezů 20. století, který změnil svět, urychlil úpadek Západu exponenciálně. Tím vynálezem byla televize. Špína produkovaná za účelem zkreslení západního myšlení již nebyla omezena na velké plátno nebo rádio – jed se nyní vysílal do domácností a hypnotizoval rodiny, které se shromáždily kolem tohoto nového technologického zázraku. Ze všech vysílaných pořadů nebyl žádný návykovější ani destruktivnější než telenovela – každodenní příběhy ze života „obyčejných" lidí, které vždy zdánlivě ukazovaly ty nejhorší a nejzvrácenější aspekty společnosti a prezentovaly je, jako by byly normou.

Mezi hlavní charakteristiky, které definují telenovely, patří důraz na rodinný život, osobní vztahy, milostná dramata a emocionální či morální konflikty – ale co je důležité, telenovely se zabývají také společenskými problémy, které se ve společnosti vyskytují. Týden co týden patří telenovely k nejsledovanějším televizním pořadům a uchvacují obrovské publikum, které se stále více vžívá do dějů a postav, jako by byly skutečné.

Představte si nyní, že by pořad, který klade důraz na rodinný život, vždy ukazoval to nejhorší z rodinného života – namísto toho, aby představoval soudržné rodiny, které spolu vycházejí, by se pořad soustředil na rodiny, které se hádají, rodiny, kde matka a otec mají mimomanželské aféry, rodiny, které se navzájem okrádají, a rodiny, kde se děti snaží podkopat autoritu svých rodičů. Přesně to dělá telenovela; je to série propletených příběhů, které ukazují negativní dramata, která by byla nežádoucí v jakékoli fungující rodině.

Televizní seriály se postupem času snaží normalizovat negativní chování a vštípit divákovi pocit falešné reality. Cílem

těchto seriálů je přesvědčit diváka, že rodiny zobrazené na obrazovce jsou normální a že jejich chování je přijatelné. Tyto opakované poselství se pomalu vkrádají do kolektivního vědomí těch, kteří jsou přilepení k televizním obrazovkám, s úmyslem ovlivnit jednání a chování diváka. Postupem času si divák zvykne na to, že rodiny se hádají, páry se navzájem podvádějí a mezi jednotlivci v rámci komunity dochází k třenicím. Divák nakonec takové chování vnímá jako normální a v důsledku toho začne toto negativní chování napodobovat ve svém každodenním životě.

Televizní seriály rovněž prezentují další společenská témata způsobem, který nahrává agendě nepřátel Západu. Ať už jde o přijetí potratů, rozvodů, homosexuality nebo normalizaci multikulturní společnosti – seriály jsou vždy první, kdo se těchto témat dotýká. Stejně jako filmy i seriály nejprve prosazují své poselství umírněným způsobem a poté posouvají hranice stále dál a dál. V 60. letech se v seriálu Coronation Street (známá britská telenovela) objevil první rozvod a byl to první pořad vysílaný v hlavním vysílacím čase ve Velké Británii, který zobrazil sebevraždu, a v roce 1998 představil Coronation Street svou první transsexuální postavu. Scenáristé těchto telenovel posouvají hranice stále dál a dál, stejně jako to dělají scenáristé ve filmovém a hudebním průmyslu.

Televizní seriály jsou koncipovány tak, aby zdůrazňovaly a oslavovaly sociální neshody v rámci rodiny a komunity – téměř vždy se zaměřují na negativní stránky společnosti a podporují pomluvy a nečestnost. Televizní seriály mají také další úlohu, a to vnucovat negativní sociální problémy nevědomému publiku, podobně jako to dělají filmy – dělají to však pravidelněji a dlouhodoběji. Co však činí televizní seriály

ještě nebezpečnějšími, je to, že se v průběhu času hranice mezi realitou a fantazií v myslích diváků stále více stírají.

Když byla postava Deirdre Barlowová ze seriálu Coronation Street v rámci děje neprávem uvězněna, vyvolalo to bouřlivou reakci veřejnosti. Tisíce lidí podepsaly petice za její propuštění; lidé si nechali potisknout trička s nápisy požadujícími její propuštění a jeden naprostý idiot dokonce daroval 5 000 liber do fondu bojujícího za její svobodu. Nejvíce šokující moment však nastal, když se do debaty vložil tehdejší premiér Tony Blair a požadoval vyšetření jejího odsouzení – to pak zopakovaly celostátní deníky, které se brzy připojily ke kampani za její svobodu.

To jen ukazuje devastující psychický vliv, který má televize a film na západní mysl. Stále více lidí nedokáže ani rozlišit, co je realita a co je fikce, a tito lidé skutečně vnímají postavy ztvárněné herci a herečkami jako skutečné lidi, kteří čelí reálným problémům a otázkám.

Když lidé vnímají fantazii jako realitu a fantazie, kterou sledují, neustále šíří negativní poselství neshod, rozkolu a jednání, které nepřispívá ke stabilní společnosti, je pak divu, že západní společnost upadla tak hluboko? Stojí za zmínku, že více než sedmnáct milionů lidí se naladilo na Coronation Street, aby vidělo, jak se výše zmíněný příběh vyvine – lidé, na které tento nesmysl působí, nejsou jen izolovanou menšinou.

Ne všichni lidé však sledují telenovely a mnozí si stále uvědomují, že jde o fikci. Nejsou to však jen televizní a filmová díla, která se snaží ovlivnit myšlení západního člověka – ke stejnému účelu se využívají i zpravodajské a publicistické pořady. Právě ty pořady, které mají informovat o aktuálním

dění, vkládají do svých komentářů politická a společenská poselství, která jsou bez výjimky na škodu zdravému západnímu myšlení a dalšímu přežití západního člověka.

Zprávy jsou vždy podávány z úzkého úhlu pohledu a publicistika je vždy prezentována v rámci úzkého politického spektra, které se vždy přiklání k levici. Politici komentátoři téměř vždy souhlasí s poselstvím, které chtějí prosadit nepřátelé Západu, a v ojedinělých případech, kdy je odlišnému hlasu dovoleno zpochybnit převládající dogma, je tento hlas rychle umlčen a zesměšněn. Publicistické pořady a debaty jdou dokonce tak daleko, že mají speciálně vybrané publikum, které na povel tleská a bučí, aby se zdálo, že veřejnost podporuje tuto frašku, která se odehrává.

Tyto řízené debaty a úzce zaměřené diskuse o aktuálním dění a stavu národa mají vyvolat iluzi volby. Západní člověk opět věří, že je svobodný; věří, že má na výběr, a věří, že mezi lidmi s odlišnými názory probíhá skutečná diskuse. Tato diskuse se však neliší od sledování předem připraveného souboje, jehož výsledek je daný. V debatách o aktuálním dění vedou všechny cesty nakonec ke stejnému cíli – a přitom vyvolávají iluzi svobody a volby.

Západní mysl byla zlomena soustavným útokem médií. Nejenže poselství prezentované médii bylo negativní a destruktivní, ale toto poselství se v průběhu času stávalo stále negativnějším a destruktivnějším.

Nepřátelé Západu jsou při překračování hranic stále drzejší a neustále posouvají hranice vkusu, přičemž s každým rokem klesají na nové dno. Přestože je produkce médií stále

zvráceněji, základní poselství zůstává stejné – vždy bylo navrženo tak, aby podkopalo a zlomilo západní Superego.

Skutečně šokující odhalení týkající se vlivu médií na mysl západního člověka dokládá skutečnost, že obrovské množství lidí na Západě již nedokáže rozlišit fantazii od reality. Veřejnost sedí přilepená k televizním obrazovkám a věří, že to, co herci na obrazovce předvádějí, je skutečně opravdové. Do takové míry byl západní člověk podroben vymývání mozků a jeho mysl byla zdeformována. Západní člověk nikdy nebude sedět v železných řetězech a okovech, protože to není nutné. Západní člověk již sedí v kleci, která byla vybudována v jeho vlastní mysli – západní člověk je vězněm médií.

Pokud se západní člověk má někdy osvobodit a znovu povstat, jeho prvním krokem musí být rozbití mentálních řetězů, které mu byly nasazeny. Západní člověk musí osvobodit svou mysl a rozptýlit mlhavý opar, který zakrývá jeho úsudek. Aby porazil nepřátele Západu, musí být západní člověk nejprve schopen prohlédnout lži, které mu byly vyprávěny, a pochopit nástrahy, které mu byly nastraženy. První věcí, kterou musí západní člověk udělat, je vymanit se ze železných spárů médií.

Ztráta západního těla

Zdraví jakékoli skupiny, společnosti nebo národa závisí jak na fyzickém, tak na duševním zdraví lidí, kteří tuto skupinu, společnost nebo národ tvoří. Velké civilizace, které se rozvíjely a vzkvétaly, tak činily díky kvalitám lidí, kteří je vybudovali. Silní a fyzicky zdraví lidé budují velké civilizace – slabí, nemocní a chabí lidé nevybudují nic.

Jakmile vznikne velká civilizace, jsou k její obraně zapotřebí stejně silní lidé. S tím, jak civilizace vzkvétá a její úspěchy se stávají stále většími, nepřátelé této civilizace jsou stále dychtivější ji zničit. Z toho vyplývá, že pokud lidé, kteří budují velké civilizace, zeslábnou, onemocní a ztratí sílu, je jen otázkou času, než se tyto civilizace stanou kořistí svých nepřátel.

Síla a ocel západního těla byly vykovány v raných dobách západního člověka. Když nejstarší předkové západního člověka žili v drsných zamrzlých zemích severní Evropy, byly vytvořeny podmínky, v nichž přežili pouze ti nejsilnější a nejpracovitější. Ti, kteří nedokázali přežít kousavý chlad, kopat do zamrzlé země nebo lovit v drsných podmínkách, byli odsouzeni k zániku a jejich rodové linie byly vymazány, protože nepřežili nebo nebyli schopni zajistit přežití svých potomků.

Tento nelítostný proces přirozené selekce vedl k rozvoji několika vlastností – vynalézavosti západního ducha, touze po vytvoření nukleární rodiny a samozřejmě k rozvoji velké fyzické síly a kondice, které západnímu člověku umožnily vyrovnat se s prostředím, v němž žil. Jak se západní člověk naučil být vynalézavý a pracovitý a jak se naučil vytvářet

celoživotní pouta se svými partnery a chránit své potomky, naučil se také být fyzicky silný.

Jak čas plynul, silné a zdravé západní tělo, které bylo zocelené drsnými podmínkami severní Evropy, proměnilo západního člověka v mocného válečníka, který dominoval na bojišti. Západní člověk nejen vybudoval velké civilizace a vedl velké války se svými sousedy, ale také dobyl a kolonizoval zbytek světa. Jakmile těchto velkých úspěchů dosáhl, musel západní člověk bránit své rozšířené území – často proti přesile. Žádný z těchto úspěchů by nebyl možný, kdyby západní tělo bylo slabé, nemocné nebo křehké.

Úspěchy západního člověka se neomezovaly pouze na bojiště. Západní člověk byl také velkým objevitelem – nespokojil se s bezprostředním obzorem a snažil se tyto obzory rozšiřovat, dokud nebyl objeven každý kout světa. Od Vasco da Gamy, který objevil námořní cestu do Indie, přes Kryštofa Kolumba, který objevil Ameriku, až po Roberta Falcona Scotta, který vedl expedice do Antarktidy, a Edmunda Hillaryho, který jako první vystoupil na Mount Everest, západní člověk objevoval svět a dobýval jeho nejdrsnější prostředí.

Tyto neuvěřitelné úspěchy nebyly výkony slabých mužů, ale dosáhli jich ti, kteří měli velkou fyzickou a duševní sílu. Navíc byly tyto velké výkony dosaženy bez pokročilé technologie moderní doby. Cesta po moři byla zrádná a lodě obsluhovaly posádky, které byly tlačeny na hranici svých fyzických možností, hranice, které byly ještě více prověřovány, když dorazily do svých cílů a podnikaly odvážné a smělé výpravy neprozkoumanými územími.

Nepřátelé každého národa vědí, že oslabení těl lidí, kteří tento národ tvoří, podkopává samotný národ. Tím, že se lidé oslabí, zbaví se schopnosti bránit se a tím, že se jim otráví nebo zničí těla, se společenství, v němž tito lidé žijí, vystavuje riziku a stává se stále lákavější kořistí pro potenciální predátory. Jak ale mohou nepřátelé Západu účinně oslabit fyzickou kondici západního člověka?

Jak již bylo zmíněno, prvním logickým místem, na které je třeba zaútočit, je mysl, protože jakmile je mysl zbavena své schopnosti uvažovat a pevná duševní síla lidí se promění v rosol, lze tyto lidi přesvědčit o čemkoli. Útok na západní tělo se zintenzivnil, jakmile byla západní mysl poražena.

Oslabený duševní stav umožňuje mnohem snazší manipulaci s jedincem. Jakmile je mysl podmaněna, lze do ní snadno vštípit nezdravé myšlenky a teorie, které by kdysi schopná mysl ignorovala, a které pak mohou být vnímány jako zdravé. Zatímco zdravá mysl odmítne představy, které by vedly k poškození jedince a zničení jeho těla, nezdravou mysl lze snadno přesvědčit, že tyto destruktivní představy jsou ve skutečnosti správné.

Staré rčení „zdravá mysl, zdravé tělo“ je pravdivé. Je-li mysl zdravá, bude zdravé i tělo, neboť vnějším odrazem vnitřního duševního zdraví a síly je silné a zdravé tělo. Nepřátelé Západu to vědí; vědí také, že pokud porazí jak mysl, tak tělo západního člověka, bude tento člověk zcela vydán na milost a nemilost svým nepřátelům a stane se pouhým stínem svého dřívějšího já.

Přesvědčit rozumného člověka, aby spolkl jed, a přimět ho k šíleným a sebezničujícím činům by bylo obtížné, ne-li téměř

nemožné. Přesvědčit však šíleného člověka, aby spolkl jed a ublížil si sebezničujícími činy, by bylo jako tlačit do otevřených dveří. Nepřátelé Západu to vědí, a proto se nejprve a především pustili do ničení mysli západního člověka, protože se zlomenou myslí by pak bylo mnohem snazší zničit kdysi zdravé tělo západního člověka.

Stejně jako byl západní člověk zotročen rafinovanými a lstivými prostředky a držen v otroctví neviditelnými řetězy a klecemi, které existují pouze v jeho mysli, ani tělo západního člověka není otráveno násilím. Nikdo není odvlečen do zdravotnických zařízení a připoután k posteli, aby mu byl jed podán násilím; nikomu není držen nos a jed naléván do krku proti jeho vůli. Ve skutečnosti je tomu právě naopak, západní člověk si bere svůj vlastní jed bez nutnosti násilí, protože dobrovolně ničí své vlastní tělo činy, které nejsou ničím jiným než sebepoškozováním.

Kdysi hrdý, silný a zdravý západní válečník a průzkumník je dnes obézním a nezdravým lenochem, upoutaným na gauč, zatímco ti, kdo ovládají masmédia, mu do hlavy pumpují stále více braku a on si do úst cpe stále více braku. V důsledku toho se úroveň fyzické kondice západní populace za posledních několik desetiletí dramaticky zhoršila a obvod pasu západního muže se značně zvětšil.

Měnící se postavu a přístup k ní lze nejlépe ilustrovat pohledem na zajímavou relikvii naší minulosti – výstavy zrůd na karnevalech. Na počátku 20. století tyto výstavy zrůd putovaly po západních zemích a předváděly podivné a zvrácené úkazy. Nebylo neobvyklé, že na těchto výstavách vystupoval „tlustý muž“, kterého návštěvníci karnevalu považovali za neuvěřitelného.

„Tlustý muž“ byl považován za zrůdu a neuvěřitelně velkého a lidé průměrné velikosti si dokonce platili za to, že se na něj mohli podívat. Přesto by se podle dnešních měřítek „tlustý muž“ jevil jako normální a nikdo by nemusel platit za to, aby ho viděl. Ve skutečnosti by stačilo zajít do jakéhokoli supermarketu, kde lze pozorovat desítky extrémně obézních mužů a žen, jak plní své vozíky horami sladkých a tučných pochutin, které mají malou nutriční hodnotu a působí jako pomalu působící jed na kdysi zdravé tělo daného jedince.

Nepřátelé Západu posunuli hranice v oblasti zdraví stejně, jako posunuli hranice s jedy, jimiž zaplavili západní mysl. Stejně jako se stalo přijatelným prosazovat v hudbě i ve filmu stále zvrácenější nesmysly, stává se čím dál tím více přijatelné být stále nezdravější. Tato tolerance k obezitě a nezdravému životnímu stylu vyvrcholila dokonce v hnutí, které se nazývá „body acceptance“ (smíření s vlastním tělem).

Epidemie obezity na Západě nejenže snižuje schopnost západního člověka jako bojovníka, průkopníka a objevitele, ale přináší s sebou také nesčetné zdravotní problémy. Obezita doslova ničí lidské tělo a klade obrovskou zátěž na vnitřní struktury a orgány, což vede k srdečním onemocněním, dýchacím potížím, cukrovce a oslabení imunitního systému. V extrémních případech může obezita vést dokonce k problémům ještě většího rozsahu, které člověka doslova upoutají na lůžko, čímž se stane bezmocným jako novorozeně a vyžaduje nepřetržitou péči.

Tento druh obžerství představuje další vítězství Id nad Superegem. Jídlo je přirozený pud a jako takový je řízen Id; je to touha, kterou chceme uspokojit, a když je tato touha uspokojena, cítíme se dobře. Nicméně vyvinuté Superego by

touhu po jídle kontrolovalo a omezovalo nadměrné požitkářství. Jakmile je Superego oslabeno a Id může převzít kontrolu, hledáme neustálé uspokojení a v důsledku toho jedinec prostě jí jako formu potěšení, aniž by přemýšlel o důsledcích.

Id se samozřejmě zajímá pouze o krátkodobé okamžité uspokojení – a jako takové musí být omezováno. Id je sobecké a chamtivé a nezajímá se o dlouhodobé cíle a vyhlídky. Málokterá činnost to ilustruje tak dobře jako obžerství – krátkodobá touha uspokojit nutkání jíst a získat nekonečné potěšení z přejídání je v naprostém rozporu s dlouhodobým blahobytem, zdravím a přežitím jedince.

Rozvinuté Superego představuje naši morálku, a proto drží Id na uzdě a připomíná nám, abychom nebyli chamtiví a nenasytní. Rozvinuté Superego také obsahuje naši vizi ideálního já, o jehož dosažení usilujeme – a co by mohlo být méně ideálním já než nafouklý, chamtivý, fyzicky nezdatný jedinec, který trpí zdravotními problémy? Přesto je západní člověk stále častěji právě tímto nafouklým jedincem, což představuje triumf jak pro Id, tak pro nepřátele Západu.

Chamtivost však často jde ruku v ruce s leností, a pokud jde o jídlo, nic nemůže být zjevnější. Lidé nejenže jedí mnohem více – to, co jedí, je pro ně mnohem horší. Touha po rychlém a snadném uspokojení z jídla vedla k rostoucí dostupnosti nezdravého „fast foodu“ plného chemických konzervantů, umělých příchutí, obrovského množství cukru a soli a s velmi malou skutečnou nutriční hodnotou.

Tyto průmyslově zpracované potraviny se velmi podobají drogám – vyvolávají okamžitý cukrový a chemický rauš, který

roznítí receptory potěšení v mozku. Tento pocit však brzy vyprchá a na rozdíl od zdravého jídla, které člověka nasytí na většinu dne, nezdravé pamlsky poskytují pouze krátkodobé uspokojení a brzy vyvolají touhu po dalších a dalších. Stejně jako uživatel drog touží i člověk závislý na jídle po stále větších porcích nezdravého jídla v zoufalé snaze uspokojit své chutě.

Samozřejmě jsou tyto nezdravé možnosti neustále propagovány nepřáteli Západu prostřednictvím televize a médií. Západní mysl je bombardována reklamami – z nichž mnohé jsou zaměřeny na malé děti, aby zkazily jejich mladé mysli a brzy je učinily závislými na jedovatém nezdravém jídle a nezdravých svačinách.

Nestačí, že jsou západní lidé otravováni a mění se ze zdravých lidí v obézní a nezdravou skupinu závislých na jídle – ale nyní nám ti samí lidé, kteří nám dali špatné vzory, mediální jed a feminismus, říkají, že tloušťka je „krásná“ a zdraví může mít jakoukoli velikost. Stejně jako je západní krása a ženskost napadána prostřednictvím ponižujících sexuálních praktik v pornografii, je napadána také prostřednictvím propagace nezdravého životního stylu a obezity.

Západní žena byla pro svou krásu a ženskost doslova zbožňována; inspirovala celé generace západní společnosti a stala se námětem západní poezie, písní, literatury i umění. Ačkoli měla přirozené křivky, nebyla pokryta nevzhlednými tukovými záhyby. Pohled na nafouklou a oteklou ženu je zvráceným pojetím krásy, pokřivenou představou toho, jak by ženy měly vypadat a s kým by muži měli toužit být.

Nyní nám však feministky a ti, kdo stojí za negativními vzory vnucovanými naší mládeži, přinášejí modelky „plus

size“, „aktivistky za obezitu“ a zmíněné hnutí za smíření se s vlastním tělem. Modelka „plus size“ je sama o sobě oxymóron – modelka je podle samotné definice „něco, co slouží jako příklad k následování nebo napodobování“. Jak je možné, že by nadváhou trpící, nenasytný, sobecký a nezdravý jedinec mohl být „příkladem k následování nebo napodobování“? Odpověď je jednoduchá – není, ale nejsou jimi ani ostatní vzory, které jsou vnucovány vnímavým mladým myslím.

Feministka vám okamžitě řekne, že problémem není obezita, ale že moderní ženy trápí ve skutečnosti anorexie a bulimie, a že příčinou těchto problémů je bezohledný módní průmysl ovládaný muži. Toto tvrzení lze snadno vyvrátit, protože těmito formami poruch příjmu potravy trpí méně než jedno procento populace, zatímco 67 procent mužů a 57 procent žen má nadváhu nebo je obézních. Anorexie a bulimie jsou strašné duševní problémy, ale nejsou pro společnost takovou pohromou jako obezita.

Obezita a nezdravé tělo neovlivňují západního člověka pouze na individuální úrovni, ale ovlivňují západní společnost jako celek. Epidemie obezity nejviditelněji zbavuje západního člověka schopnosti bránit svou komunitu před potenciálními hrozbami, protože jeho kdysi válečnické tělo již není v kondici a není schopno jít do války. Epidemie obezity má však i hlubší dopad, který ovlivňuje soudržnost komunity.

Lidé jsou společenská stvoření a navazují mezi sebou vztahy – tyto vazby a opakované sociální interakce vedou k vytváření komunit. Lidé trpící obezitou však méně často vycházejí ven, méně se stýkají s ostatními a častěji tráví čas o samotě sedavými a osamělými činnostmi, které jednotlivce od jeho komunity ještě více izolují. Není to však právě to, co si

přejí nepřátelé Západu? Kdysi velkolepý západní muž sedí izolován ve svém vlastním domě, oddělen od své komunity, zatímco se válí na pohovce, pojídá něco, co se rovná jedu, a upřeně zírá na blikající obrazovku, která mu předává destruktivní poselství, která byla vytvořena za účelem deformace západní mysli.

Když děti vyrůstají v rozvrácených rodinách, většinou jim chybí disciplína, autorita a silný mužský vzor; tyto faktory mají zásadní vliv na vývoj dětského Superega. Dnes je stále častější, že děti vyrůstají v rodinách, kde je obezita vnímána jako normální – i to má zásadní vliv na duševní vývoj dítěte. Děti zakládají svou představu o ideálním já na svých rodičích – takže poselství, které je předáváno dětem vyrůstajícím s obézními rodiči, je, že obezita je normální; obezita se pak stává součástí ideálního já daného dítěte. Co by mohlo být škodlivější pro budoucí fyzické a duševní zdraví dítěte než normalizace sebezničujícího chování, jakým je přejídání?

Epidemie obezity nejenže zbavuje západního člověka schopnosti bojovat a podkopává soudržnost společenství, ale také ho zbavuje schopnosti rozmnožovat se. Je známo, že obezita souvisí se sníženou plodností – a nízká porodnost je již nyní kritickým problémem, kterému západní člověk čelí. Tím, že doslova otravují svá těla nezdravým jídlem, západní muži a ženy snížili svou schopnost mít děti. Nejenže je západní mysl zkreslena tak, že vnímá výchovu dětí jako nežádoucí, ale západní člověk je také stále více fyzicky neschopný se rozmnožovat.

Chamtivost, obezita a rychlé občerstvení však nejsou jedinou hrozbou pro tělo západního člověka. Rychlý nárůst tělesné hmotnosti je sice možná největší a nejviditelnější

změnou, kterou tělo západního člověka prošlo, avšak negativní vzory vnucované mladším generacím rychle propagují i další neřesti, které mohou zničit tělo a rozvrátit společenství mnohem rychleji než nezdravé jídlo a nadváha.

Zneužívání alkoholu i drog v západní společnosti dramaticky vzrostlo a uchvátilo mladší generace, protože negativní vzory oslavují zneužívání návykových látek, nadměrné pití alkoholu a hédonistický „party“ životní styl. Jak již bylo zmíněno, vzory propagované ve filmech i hudbě vždy prosazovaly témata rebelie a života pro daný okamžik bez ohledu na následky.

Často se jedná o fiktivní postavy, jako je Jim Stark ve filmu Rebel Without a Cause nebo Telly a Casper ve filmu Kids. Postavy, které se objevují ve filmech a v televizi, propagují negativní chování v rámci fiktivního prostředí – jak již bylo zmíněno, hranice mezi fantazií a realitou se v mysli západního člověka stále více stírají. Navzdory tomu však tyto fiktivní vzory přímo nekomunikují s veřejností. Vzory jako filmové a popové hvězdy se však od fiktivních postav liší, protože existují ve skutečnosti a mohou přímo komunikovat se svými fanoušky.

Vzory jako Lady Gaga, Katy Perry a Rihanna (nebo jejich mužské protějšky) mohou mít se svými fanoušky silnější, trvalejší a vlivnější vztah než fiktivní postavy. Jelikož se jedná o skutečné osoby, existují mimo rámec jediného filmu, série knih nebo televizního programu, a mohou tak mít přímější vztah s těmi, kteří k nim vzhlížejí. Všechny aspekty života těchto skutečných vzorů se odehrávají v médiích – díky čemuž se každá vnímavá mladá mysl dozví o každém jejich zvráceném a zkaženém činu.

Podívejme se na jednu konkrétní zpěvačku – Amy Winehouseovou. Amy Winehouseová byla drogově závislá a alkoholička. Svou pěveckou kariéru si zničila a nakonec zemřela kvůli rozhodnutím, která učinila. Zemřela žalostnou smrtí a v posledních měsících jejího života bylo její tělo poznamenáno následky zneužívání drog a alkoholu. Zdravá společnost by Amy Winehouseovou nevydávala za vzor a rozhodně by nevystavovala mladé lidi sebedestruktivnímu životnímu stylu, který si zvolila.

Vzhledem k tomu, že nepřátelé Západu se snaží vnutit západní mládeži negativní vzory, je Amy Winehouseová nyní vyzdvihována jako národní hrdinka. Je miláčkem národa a v severním Londýně byla na její památku vztyčena socha. Sochy by měly být vyhrazeny pro ty, kteří společnosti poskytli něco velmi cenného a jednali nesobecky a příkladně. Amy Winehouseová nic z toho neudělala; řídila se svým Id a jednala sobeckým způsobem, hledala pouze své okamžité potěšení, aniž by se zamýšlela nad důsledky svých činů.

Navíc Amy Winehouseová nebyla žádná „chudinka“, která se narodila do těžkých životních podmínek a k drogám se uchýlila jako k úniku. Narodila se v zámožné rodině a měla v životě všechny možnosti; navíc se díky své hudební kariéře stala milionářkou. Amy Winehouseová neměla žádné výmluvy a nikdo by je za ni neměl vymýšlet. Jaký signál to vysílá mladým lidem, když vidí, že Amy Winehouseová byla poctěna sochou? Amy Winehouseová měla všechno, nic jí nechybělo a měla také dar, o který se mohla podělit – ale místo toho, aby se chopila svých příležitostí, promarnila je všechny kvůli krátkodobému požitku spojenému s alkoholem, drogami a večírky.

Vzhledem k tomu, že budoucí generace jsou stále více sužovány zneužíváním alkoholu a návykových látek, často se klade otázka, proč si mladí lidé stále častěji volí tak destruktivní cestu. Ti, kdo hledají odpověď, nemusí hledat dál než socha Amy Winehouseové v severním Londýně. Zeptejte se sami sebe: pokud by dnešní mládež měla na výběr mezi sochou Horatia Nelsona a sochou Amy Winehouseové, která z nich by pro ni byla lepším zdrojem inspirace?

Zdravé tělo bylo pro západního člověka nezbytné k vybudování tak mocných civilizací – ale zdravé tělo bylo nezbytné i k úspěšné obraně těchto civilizací. Zdravé tělo umožnilo západnímu člověku naplnit svůj potenciál a následovat své sny – zdravé tělo umožnilo západnímu člověku prozkoumávat svět a porážet své protivníky. Žádná jiná kultura ani rasa se nemohla postavit proti západnímu člověku, a proto západní civilizace nikdy nebyla vnímána jako snadný cíl pro ty, kteří závistivě sledovali, co západní člověk vytvořil.

Ale stejně jako byl vynalézavý a inteligentní rozum západního člověka znečištěn a otráven těmi, kteří se snaží zničit západní civilizaci, tak bylo znečištěno a otráveno i tělo západního člověka. Toho nebylo dosaženo silou, ale lstí; západní člověk byl nenápadně donucen k tomu, aby se sám otrávil. Bez morálních hodnot a silného Superega podlehl západní člověk své nízké touze po krátkodobém potěšení. Západní společnost je nyní sužována obezitou a západní mládež se stále častěji uchyluje k drogám a alkoholu.

Kdysi mocný západní válečník sedí osamoceně ve svém křesle, sleduje obrazy blikající na elektronické obrazovce a přitom do sebe láduje stále více sladkého a tučného jedu. Je snad divu, že ostatní kultury a národy nyní pohlížejí na

západního člověka s opovržením? Lidé, kteří kdysi závistivě vzhlíželi k západní civilizaci, se nyní na západního člověka dívají s pohrdáním a posměšným úšklebkem.

Západní člověk musí znovu objevit své kořeny a navázat spojení s přirozenou stravou a přirozenými zdravými aktivitami a znovu se pustit do boje o sebezdokonalování, aby se stal lepším člověkem. Pokud někdy nastane čas, kdy budete nuceni bránit sebe a své blízké, ujistěte se, že to dokážete co nejlépe. Je lepší zemřít na nohou s mečem v ruce při obraně svých blízkých, než sedět v křesle jako bezmocný a nafouklý lenoch, zatímco vaše rodina a komunita zahynou!

Ztráta západní duše

O existenci duše se již dlouho vedou debaty mezi teology, filozofy a vědci. Existuje duše a co její existence znamená? V tom nejhlubším smyslu je duše hlubší úrovní vědomí, která leží v samém jádru našeho bytí. Je to právě to zvláštní „něco“, co nás odlišuje od ostatních tvorů v živočišné říši. Duše je duchovní, či nehmotná část člověka.

Duše je často vnímána jako nesmrtelná, jako něco, co přesahuje život a smrt a žije věčně. Myšlenka duše nás provází od počátku zaznamenané historie a pravděpodobně existovala již dlouho předtím. Ačkoli lze duši v mnoha ohledech považovat za nehmotnou, je často vnímána jako „dech života“, který oživuje tělo – v podstatě jako samotná podstata lidské bytosti.

Duše je oddělená a odlišná od těla i mysli. Tělo můžete nasytit a uspokojit jídlem a fyzickou aktivitou. Mysl můžete uspokojit poznáním a objevováním. Uspokojit duši je však hlubší a celkově složitější záležitost. Uspokojení duše je v mnoha ohledech důležitější než uspokojení tělesné či mentální, protože spokojená duše vede k tomu, že člověk je v míru sám se sebou i se světem kolem sebe.

Jakmile je duše v klidu a spokojená, ostatní stresy a bolesti se zdají méně významné. Důležitost dosažení duchovního uspokojení je v mnoha ohledech důležitější než pouhé uspokojení mysli a těla. Člověk, který neustále hledá duchovní uspokojení, ale nikdy ho nenajde, nakonec pociťuje duchovní neklid, což může vést k mučivé existenci. Člověk, pro kterého je hledání vnitřního klidu nedosažitelné, by žil skutečně prokletou existenci.

Pokud má člověk neklidnou duši a neustále hledá vnitřní klid, bude mu toto hledání bránit v dosahování jiných cílů. Člověk totiž nemůže být v pohodě ve svém okolí, ve společnosti svých vrstevníků a – co je nejdůležitější – nemůže být v pohodě ani sám se sebou, pokud v sobě chová neklidnou duši. Je logické, že pokud člověk není v pohodě sám se sebou, nemůže být nikdy skutečně svobodný ani šťastný. Navíc, když duše člověka není v klidu, zdají se všechny ostatní problémy, kterým čelí, ještě větší.

Duše je vyšší formou vědomí, a proto není přímo pozorovatelná, což ztěžuje její vědecké studium. Duše není něco, co můžeme vidět, měřit, přímo kvantifikovat nebo katalogizovat – v tomto ohledu se duše velmi podobá Superegu. Jelikož víme, co způsobuje vývoj Superega, můžeme posoudit vlivy, které živí duši a poskytují jí duchovní výživu.

Obecně řečeno existují tři různé duchovní vazby, které slouží k vyživování duše a uspokojování duchovních potřeb. Čím více jsou tyto vazby posíleny a čím více je duše uspokojena, tím více se člověk cítí v pohodě sám se sebou i se světem kolem sebe. Šťastný a duchovně naplněný jedinec má základy pro úspěch v životě, protože pozitivní mentální a fyzický růst se mnohem častěji vyskytuje u jedinců, kteří jsou v míru sami se sebou.

Prvním a nejzákladnějším duchovním poutem, které živí duši, je pouto, které jedinec sdílí se svou nejbližší rodinou, blízkými a členy komunity, v níž žije. Toto pouto vychází z mezilidských vztahů s blízkými, s lidmi, kteří jsou vám nejdražší a s nimiž se nejvíce ztotožňujete. Tato nejzákladnější duchovní potřeba pramení z nukleární rodiny a její kořeny

spočívají ve vývoji rodinných vazeb, které západní člověk začal utvářet a rozvíjet již v nejranějších dobách západní společnosti.

Jelikož muži a ženy tvoří komplementární páry, které se nakonec stanou více než součtem svých jednotlivých částí, velká část duchovního naplnění pochází z nalezení životního partnera. Jak již bylo řečeno, pouta, která vytváříme se svými životními partnery, jsou založena na více než pouhé přitažlivosti, sexuální chemii a touze po plození potomků. Lidé rozvíjejí silnou emoci, která působí jako pouto na celý život mezi dvěma milujícími se partnery – tou emocí je láska.

Láska je jedním ze základních duchovních pout, která vyživují duši. Cítíme lásku také k našim rodičům a časem, když se sami staneme rodiči, cítíme lásku k našim dětem. Tato silná emoce je tím, co uklidňuje naši duši a dává nám pocit sounáležitosti, když jsme v blízkosti svých blízkých. Když jsme s těmi, které milujeme, a s těmi, kteří milují nás, cítíme se jako doma. Staré rčení „domov je tam, kde je srdce“ by se dalo přesněji vyjádřit jako „domov je tam, kde se duše cítí nejlépe“.

Lidé touží být se svými rodinami a blízkými a když jsou od nich odděleni, táhne je to zpět k nim. Proto má smrt tak velký dopad na každou blízkou rodinu, protože ztráta milované osoby navždy se jeví jako ztráta nejen jiného člověka, ale také části sebe sama – něco, co se podepisuje na duši. Tyto přirozené vazby se rozšiřují i na členy úzké a soudržné komunity – přátele, příbuzné a ty, ke kterým se v komunitě vzhlíží a kteří jsou respektováni.

Jak dospíváme, hledáme si partnera a přirozenou touhou je mít děti a předat své geny další generaci. Výchova dětí přináší obrovské duchovní naplnění. Vidět výsledek své lásky k jinému

člověku v podobě dítěte – svého syna či dcery – je ohromující zážitek. Držet v náručí malé a bezmocné dítě, které je zcela závislé na vaší lásce a péči a které v sobě nese vaši krev, je zážitek, který člověka změní a naplní způsobem, který se nedá srovnat s žádnými jinými úspěchy.

Silná rodina a silní rodiče pomáhají dítěti v rozvoji a učí ho způsobům života. Existuje jen málo věcí, které jsou duchovně naplňující více než vidět, jak vaše vlastní dítě roste a vyvíjí se pod vaším vedením – a nakonec se stává silným a čestným dospělým, který pokračuje v rodinné linii. Tyto zážitky a pouta, která rodič sdílí s dítětem, jsou skutečně duchovními zážitky a uspokojují a živí duši.

Chybějící rodinné a společenské vazby, život samotáře či člověka mimo společenství, nikdy nezažít lásku ani předat dál svou krev – to vše musí být pro duši strašlivým břemenem a vést k pocitům izolace a hluboké deprese – k něčemu, co by duši přimělo k bolestnému volání.

Druhou širokou skupinu duchovních vazeb, které duši živí, tvoří naše spojení s okolním prostředím a přírodou kolem nás. Vyvinuli jsme se v přírodním světě a v jeho okolí, a proto jsme produktem přírody a náš vývoj je neoddělitelně spjat s přírodním světem. Stejně jako je důležitá vazba na naši rodinu a komunitu, je důležitá i vazba na svět kolem nás, který nás živí. Pokud se na Zemi díváte jako na matku – matku Zemi –, je matkou západního člověka a živí nás ve všech směrech.

Jsme výsledkem svého prostředí; o tom jsme již podrobně hovořili a zabývali jsme se tím, jak jedinečné prostředí severní Evropy formovalo západního člověka do podoby, jakou nabyl, a obdařilo ho vlastnostmi, které mu umožnily vybudovat tak

vyspělé civilizace. Boj západního člověka s prostředím, v němž žil, byl náročný, avšak v průběhu času z něj západní člověk vyšel s hlubokým porozuměním jak sobě samému, tak světu, v němž žil.

Příroda západnímu člověku poskytovala vše, co potřeboval – dřevo na oheň, který ho zahříval, rostliny jako potravu, zvířata, která mu byla společníky i hospodářskými zvířaty, a vodu, která uhasila jeho žízeň. Vše, co západní člověk měl a vše, co západní člověk vybudoval, pocházelo tak či onak z přírody. Dřevo, kámen i kov pocházely ze země a západní člověk tyto přírodní zdroje využil k vybudování západní společnosti a k vybudování velkých civilizací, které stojí dodnes.

Vazby, které západní člověk sdílel se svým okolím a přírodou, se postupně oslabovaly s tím, jak se západní civilizace stávala technologicky vyspělejší. Jak jsme se odcizili přírodě a uzavřeli se do umělého a nepřirozeného prostředí, došlo k obrovskému nárůstu depresí – deprese samozřejmě pramení z duše, která není duchovně naplněna. Když jsme zavření doma a zíráme na obrazovku, nedosahujeme stejné úrovně přirozené spokojenosti a duchovního naplnění jako venku v přírodě.

Tyto vazby s přírodou vždy zdůrazňovali předkové západního člověka a až donedávna existovala silná snaha dostat mladé lidi ven do přírody. Skautské oddíly pravidelně braly děti na táboření, lov a rybaření, aby je spojily s přírodním prostředím a podpořily jejich duchovní rozvoj.

O přirozeném poutu, které západní člověk má k životnímu prostředí, svědčí také skutečnost, že mnoho tradičních západních zálib – činností, kterým se lidé věnovali ve volném

čase, aby si dočerpali duchovní síly a získali pocit sounáležitosti – se odehrávalo venku. Lov, rybaření, turistika, objevování přírody a spaní pod širým nebem spojovaly západního člověka nejen s přírodou, ale také se zvyky jeho předků a jejich přirozenějším způsobem života.

Existuje jen málo věcí, které jsou duchovně povznášející více než procházka lesem, když slunce prosvítá mezi stromy a osvětluje květiny, které se shlukují na lesní půdě, zatímco ptáci zpívají v korunách stromů a vzduchem se nese svěží vůně letního rána. Samotná myšlenka na něco takového je povznášející a uklidňující pro duši.

Poslední ze tří širokých skupin duchovních pout, která živí duši, je náboženství a hlubší duchovní víra v boha nebo posmrtný život. Náboženství může být sporné a velmi rozdělující, ale náboženství je také něco, co hrálo obrovskou roli ve vývoji západního světa, když se západní člověk snažil pochopit věci, jako je existence duše a koloběh života a smrti.

Již pravěký člověk vyznával náboženské víry – ať už šlo o uctívání slunce, měsíce a ročních období, nebo o uctívání bohů spojených s různými aspekty přírodního světa, jako je země, moře a vzduch. Existovala náboženství starověkého Řecka, Egypta, Říma a Skandinávie, stejně jako pohanské víry kmenů původních obyvatel Britských ostrovů. Tyto víry se v průběhu času měnily a vyvíjely, některé zanikly a byly nahrazeny křesťanstvím, které se šířilo po Západě.

Účelem tohoto textu není podrobně zkoumat různá náboženství ani říkat, které náboženství je správné nebo které je špatné – ale pouze konstatovat, že náboženství vždy hrálo ústřední roli v nasycování duše a poskytování duchovní potravy

západnímu člověku. Náboženství se snažilo vysvětlit duši a dát západnímu člověku víru v myšlenku nesmrtelnosti duše – víru, kterou sdíleli i starověcí filozofové, jako byli Sokrates a Platón.

Náboženství spojovalo společenství a snažilo se jim poskytovat morální i duchovní vedení. Dodávalo lidem vnitřní sílu a pomáhalo jim vyrovnat se se smrtí blízkých i s dalšími osobními ztrátami. Zásadní je, že náboženství se snažilo odstranit strach ze smrti a dát lidem víru, že život je víc než pouhé přežívání – že život má vyšší duchovní smysl a že neexistujeme pouze v přítomnosti a nebudeme smeteni jako zrnka písku na pláži.

Význam duchovních snah a víry je zřejmý, stejně jako význam duchovních pout, která existují, aby živila západní duši. Duchovní pouta vážou západního člověka k jeho nejbližší rodině, k lidem v jeho komunitě a k přírodnímu světu kolem něj. Stejně jako nepřátelé Západu zaútočili na tělo a mysl západního člověka, chtějí také zaútočit na západní duchovno a zaútočit na západní duši. Nepřátelé Západu zotročili západní mysl a otrávili tělo západního člověka, ale také oslabili duchovní pouta, která živí západní duši.

Rodina jako celek i společenství, jehož je součástí, vztah západního člověka k přírodnímu prostředí, západní náboženské instituce i duchovní přesvědčení – to vše je terčem neustálých útoků, je podkopáváno a oslabováno. Nepřátelé Západu však mají vždy v rukávu ještě něco dalšího – kdykoli vytvoří vakuum odstraněním něčeho pozitivního, vždy se snaží toto vakuum zaplnit něčím nepřirozeným a nezdravým, co slouží pouze k dalšímu zotročování západního člověka.

Jak byly vlivy v našich životech, které nám přinášejí duchovní naplnění, pomalu rozebírány a odstraňovány, byla nám předložena duchovně bezcenná alternativa, kterou neúnavně prosazují nepřátelé Západu – touto bankrotující alternativou je materialismus. Novým „duchovním“ úsilím Západu je utrácet peníze a pořizovat si hmotné věci – a čím více utrácíme a čím více získáváme, tím lépe se máme cítit. Materialismus je víra, že získávání fyzických předmětů je cestou k trvalému štěstí; ale nic nemůže být dále od pravdy.

Hmotné věci nám mohou přinášet radost a krátkodobé potěšení – nikdy však nemohou poskytnout hluboké a trvalé štěstí, které pramení ze skutečného duchovního naplnění. Hmotné věci jsou prostředkem k dosažení cíle; plní určitý účel a funkci – samozřejmě můžeme být na tyto věci hrdí a některé z nich nám mohou přinášet potěšení, ale tato hrdost a potěšení nikdy nenahradí skutečné duchovní naplnění.

Například si člověk může koupit jídelní stůl, židle a nejlepší jídelní servis, jaký si za peníze může dovolit. Ale nakonec jsou tyto věci omezené – talíře mohou být esteticky dokonalé a nože a vidličky skvěle zpracované, ale pokud je jídlo, které se z nich jí, podprůměrné, kvalita talířů a příborů nemá velký význam. Stejně tak můžou být nádherný stůl a dobře zpracované židle pohodlné a příjemné na pohled, ale bez přátel, kteří by na židlích seděli, a rodiny, která by se kolem stolu shromáždila, je jejich hodnota výrazně snížena.

Člověk si může pořídit drahé luxusní auto a jistě mu jízda v něm přinese potěšení, ale pokud je jeho cesta osamělá a směřuje na místo, kde ho nikdo nemiluje ani nechce, pak by jistě byl šťastnější, kdyby šel bos v dešti do teplého domova plného lidí, které miluje a kteří netrpělivě očekávají jeho

příchod. Tyto příklady jsou jednoduché, ale ilustrují důležitý bod – že nás nečiní šťastnými pouze hmotné statky, ale že je důležité, s kým je sdílíme. To nás vede zpět ke skutečné cestě k duchovnímu naplnění – k našemu spojení s lidmi, které milujeme, a k našemu poutu k rodné zemi našich předků, avšak bohužel tato spojení byla oslabena a v některých případech zcela přerušena.

Místo toho, aby se lidé věnovali duchovním záležitostem, žijí dnes pro hromadění hmotných statků a každý týden se miliony z nich hrnou do obchodních domů, supermarketů a nákupních center, aby utratili peníze za věci, o nichž se domnívají, že jim zlepší život a přinesou štěstí. Tyto chrámy konzumu nejsou ani útulné, ani přirozené, ani v žádném smyslu duchovní – přesto se staly novými místy uctívání pro západního člověka. Zatímco pokladní zaznamenávají nekonečné množství transakcí, spotřebitelé se dožadují nákupu věcí v marné snaze zaplnit prázdnotu, kterou cítí v hloubi své duše, prázdnotu vytvořenou jejich zanedbáváním skutečných duchovních cílů.

V krátkodobém horizontu nám tyto zakoupené věci sice přinášejí vzrušení, radost a malý pocit euforie – ten však brzy vyprchá. V dnešním světě je vše snadno dostupné, a proto jsou lidé zvyklí na nadbytek a na to, že dostanou přesně to, po čem touží. Právě tato absence nedostatku vede k tomu, že si člověk neváží věcí, které kupuje, tak jako by si vážil rodinného dědictví předávaného z generace na generaci. Všechno je na jedno použití a to se odráží v tom, jak zacházíme se svým majetkem. Klíčovou součástí problému, kterému čelíme, je to, že to, co kupujeme, málokdy potřebujeme. Kupujeme věci, protože je chceme, ne protože je potřebujeme; naše touhy nejsou poháněny nutností, ale materialistickou chamtivostí.

Jelikož věci, které kupujeme, pro nás již nic neznamenají a produkty, po kterých toužíme, nepřinášejí trvalé štěstí, stále častěji se svého majetku zbavujeme a chováme se k němu bez úcty. Brzy lidé nebudou kupovat věci proto, že je potřebují, ani proto, že je chtějí – budou nakupovat jen pro samotný akt nakupování. Zvykli jsme si o víkendech chodit po nákupních centrech a utrácet peníze za cokoli, co upoutá naši pozornost, protože toužíme po okamžitém uspokojení, které nám přináší impulzivní nákup.

Ale právě v tom je ten problém – začali jsme čerpat potěšení ze samotného aktu nakupování – a čím více utrácíme a čím vyšší je účet, tím více máme pocit, že se povyšujeme nad ostatní kolem nás. Lidé dnes mezi sebou soutěží na základě toho, co si koupili a kolik peněz utratili. Západní člověk se stal otrokem konzumu – nakupuje jen pro nakupování, aby upoutal pozornost a získal převahu nad svými vrstevníky.

Tento groteskní materialismus je podporován špatnými vzory a posilován prázdnou kulturou celebrit, která ovlivňuje mysl západního člověka. Vznikají bizarní společenská pravidla; ženám se říká, že by nikdy neměly nosit stejné šaty dvakrát, mužům se říká, že výše jejich účtu v baru je symbolem společenského postavení a je mnohem důležitější než chuť pití, které konzumují, a nám všem se říká, že počet tašek, které si odnášíme domů, je přímo úměrný naší míře štěstí. Tato pokřivená morálka ovlivňuje naše vnímání a způsob, jakým hodnotíme vše v našem životě: materialismus se stal novým bohem západního člověka!

Zatímco se západní člověk žene do chrámu materialismu, utrácí, utrácí a utrácí dál, až mu nic nezůstane. A pak utrácí ještě víc – proč by totiž šetřil na něco, co může mít zítra, když si

může půjčit chybějící částku a mít to, po čem touží, už dnes? To je přesně to, co naplánovali nepřátelé Západu, a v západním člověku, který spěchá, aby vlastnil všechno a držel krok se svými sousedy, žádá o kreditní karty, půjčky do výplaty a půjčuje si, kde se dá. Západní člověk je pak redukován na pouhého finančního otroka, navždy zadluženého u pochybných lichvářů a podvodníků.

Jak se západní člověk stále více oddává materialismu, jeho dluhy rostou. Západní člověk má k dispozici stále méně disponibilního příjmu a tento finanční tlak začíná ovlivňovat jeho osobní vztahy, což ho často nutí k sebevražednému závěru, že si nemůže dovolit mít děti. Co by mohlo být větší finanční závazek než dítě? Západní člověk nejen nahradil skutečnou duchovnost honbou za materialismem, ale také dovolil, aby se materialismus stal překážkou nejpřirozenějších životních poslání – založení rodiny a mít děti.

Materialismus nás ovládá a formuje naše myšlení, mění nás v chamtivé a povrchní jedince posedlé hmotnými statky; tato posedlost nás pohlcuje a brání nám věnovat se skutečně naplňujícím činnostem. Západní člověk vkládá do honby za materialismem stále větší sumy peněz a často se kvůli tomu zadlužuje v marné a zbytečné snaze vzbudit závist svých sousedů.

Materialismus je však prázdné a bezduché úsilí – bez ohledu na to, kolik peněz do toho hrnce nalijete, nikdy nebude plný. Nakonec, když už nejsou žádné peníze a dluhy se začínají hromadit, zboží získané během šílených nákupních horeček je jen malou nebo žádnou útěchou a tlak dluhů a z toho vyplývající deprese si vybírají svou daň. V našem závodě o zaplnění duchovní prázdnoty, kterou zanechala ztráta rodinných vazeb,

našeho spojení s přírodou a našich náboženských a duchovních přesvědčení, jsme nakonec uctívali falešného boha.

Opět vidíme triumf Id – okamžité potěšení z utrácení peněz, které nemáme, je upřednostněno před naší vlastní dlouhodobou finanční stabilitou. Superego nám dává kontrolu, svědomí a umožňuje nám uvažovat na morální úrovni. Jakmile je Superego poškozeno a vládne Id, podléháme impulzivním pudům a myslíme jen na krátkodobé potěšení.

Nepřátelé Západu si jistě radostně mnou ruce. Kdysi tak velkolepý západní člověk je dnes duševně zotročený, fyzicky oslabený a duchovně ochuzený – a navíc finančně spoutaný a zadlužený právě u těch, kteří touží po pádu Západu.

Západní člověk musí znovu objevit to, co ho činí celistvým – věci, které ho duchovně živí a naplňují jeho duši, díky čemuž se cítí v pohodě sám se sebou i se svým okolím. Západní člověk se musí zbavit okovů materialismu a usilovat o skutečnou spiritualitu – prostřednictvím vazeb se svou rodinou, svým okolím a prostřednictvím svých náboženských přesvědčení.

Prázdnotu, kterou cítíme v samém středu našeho bytí, nelze zaplnit hmotnými statky; proto musíme přerušit svou oddanost materialismu. Materialismus není prostředkem k dosažení cíle; je prostředkem k zotročení západního člověka prostřednictvím lichvy a dluhů.

Ztráta západního srdce

Západní srdce není jen láskou západního člověka k jeho rodině a lidu, ale zahrnuje něco mnohem důležitějšího. Západní srdce vychází z lásky západního člověka k jeho lidu a je to právě ono, co ho pohání k tomu, aby tento lid chránil za každou cenu. Západní srdce lze shrnout jednoduše jako odvahu a statečnost západního člověka, což jsou vlastnosti, které mu umožňují jít o krok dál, když je to nutné k obraně jeho krve a půdy. Západní srdce bylo významným faktorem, který přispěl k rozvoji západní civilizace.

Knihy o historii jsou plné příběhů o západním duchu, statečnosti a odvaze. Právě tato statečnost a odvaha umožnily západnímu člověku stát pevně na nohou i tváří v tvář zdrcující přesile; umožnily mu čelit velkým výzvám i tehdy, když bylo riziko neúspěchu či smrti vysoké, a zajistily, že západní člověk chránil své blízké a svou komunitu za každou cenu. Západní srdce bylo srdcem válečníka, průzkumníka a průkopníka. Západní srdce pohánělo západní civilizaci vpřed a chránilo ji před těmi, kteří ji chtěli zničit.

V celé slavné historii západní civilizace najdeme mnoho příkladů západního srdce a tyto činy odvahy lze spatřit již v nejranějších záznamech historie – bitva u Thermopyl je toho dokonalým příkladem. Tři sta statečných spartských válečníků a malá skupina spojenců byla perskou armádou výrazně převyšována počtem, ale navzdory tomu, že šance byly silně proti nim, odvaha a statečnost Sparťanů se zapsaly do historie, když zlomili ducha perských útočníků. Přestože Sparťané nakonec zahynuli, jejich činy poskytly řeckým národům dostatek času na to, aby se sjednotily a nakonec porazily Perskou říši.

Bitva u Vídně je dalším skvělým příkladem západní statečnosti a odvahy. Západní muži se opět ocitli v poměru sil pět ku jedné proti obrovským armádám Osmanské říše. Tato bitva byla rozhodující a znamenala zlom v osmansko-habsburských válkách, třísetletém boji mezi Svatou říší římskou a Osmanskou říší. Toto velkolepé vítězství vedlo ke zhroucení turecké okupace východní Evropy a umožnilo západním mužům znovu získat kontrolu nad svou vlastí.

Další skvělý příklad západního ducha byl k vidění v bitvě u Rorke's Drift. Něco přes sto padesát britských a koloniálních vojáků úspěšně ubránilo posádku misijní stanice v Rorke's Drift proti intenzivnímu útoku tří až čtyř tisíc zulských válečníků. Západní člověk byl opět v obrovské početní nevýhodě, přesto však pevně stál tváří v tvář drtivé přesile a tomu, co by se mohlo jevit jako jistá smrt.

Tyto statečné činy – a mnoho dalších podobných – formovaly Západ a vzbuzovaly v ostatním světě úctu k statečnosti a odvaze západního člověka. Společným jmenovatelem těchto statečných činů bylo to, že muži, kteří se postavili na odpor, čelili téměř jisté smrti z rukou svých nepřátel. Šance byly tak silně proti nim, že porážka vypadala téměř jistá, ale i tváří v tvář porážce a smrti západní člověk zůstal silný, díval se nepříteli do očí a bojoval dál bez ohledu na okolnosti.

Tyto hrdinské činy jsou ztělesněním západního ducha a jejich motivace pramení z lásky západního člověka k těm, které chrání, a z jeho povinnosti vůči své komunitě. Oddanost západního člověka své komunitě a bližním byla tak silná, že otočit se a utéct, opustit bojiště, by bylo nemyslitelné – západní člověk by raději zůstal a bojoval až do smrti, než aby zklamal

své kamarády a svou komunitu. Západní srdce je opět produktem vyvinutého Superega. V tomto případě je Superego tak silné, že převažuje nejen nad Id, ale ve skutečnosti i nad Egem, čímž vystavuje jedince smrtelnému nebezpečí. To ilustruje sílu Superega a sílu oddanosti, kterou západní člověk kdysi choval ke své komunitě.

Západní srdce je něco, co vždy stálo v cestě nepřátelům Západu. Západní srdce povzbudilo západního člověka a zajistilo, že bude vždy stát a bojovat za to, co je správné – za obranu svých blízkých, své komunity a svého národa. Nepřátelé Západu vědí, že zlomit západní srdce, zbavit ho té statečnosti a odvahy, díky nimž Západ přečkal tolik invazí a hrozeb, by znamenalo zlomit vnitřní ocel západního člověka a připravit ho o schopnost chránit svůj lid.

Nepřátelé Západu vymysleli ten nejprohnanější plán, jak zlomit západnímu světu srdce. Stejně jako mnoho jejich jiných spiknutí, i tento plán začíná pečlivým využíváním médií a propagací špatných vzorů, které mají za cíl pokřivit západní myšlení. Jakmile je západní myšlení zlomeno, mohou nepřátelé Západu manipulovat se všemi aspekty západního člověka. Přesně tak se nepřátelé Západu snaží podkopat srdce Západu a tento útok lze shrnout do dvou slov – bílá vina.

Donutit rasu nebo kulturu, aby se nenáviděla, by byl nejúčinnější způsob, jak zajistit zničení této rasy nebo kultury, protože by to zbavilo její schopnost bránit se a dokonce by to vedlo k tomu, že by si tato rasa nebo kultura přála vlastní zničení. Tento pocit sebenenávisti byl západnímu člověku vštěpován dlouhodobou a soustavnou kampaní lží a polopravd, jejichž cílem bylo přimět západního člověka, aby se cítil vinen

za vše, čeho dosáhl, za vše, čím je, a nakonec i za pouhou existenci.

Ti, kdo ovládají média, a ti, kdo podkopali a zneužili vzdělávací systém, postupně vštípili tento pocit viny a sebenenávisti téměř do všech vrstev západního povědomí. Dosáhli toho prostřednictvím několika mimořádně účinných útoků, jejichž základem byly zkreslené interpretace otroctví, koloniální minulosti Západu a samozřejmě svatého grálu viny a sebenenávisti – holocaustu.

Přepisováním historie nebo prezentováním historických okamžiků způsobem, který již neumožňuje jejich vnímání ve správném kontextu nebo ze správné perspektivy, se nepřátelům Západu podařilo zajistit, že generace západní mládeže aktivně pohrdají svými vlastními předky. Jedná se samozřejmě o útok na Superego, protože Superego je způsob, jak zachovat morálku, hodnoty a tradice a zajistit jejich předávání z generace na generaci. Tím, že mladí lidé nedůvěřují svým vlastním předkům nebo jimi pohrdají, je zajištěna smrt tradic a dědictví, protože kdo by chtěl následovat ve stopách těch, které nenáviděl?

Otroctví je prvním a nejzřetelnějším útokem na srdce Západu a je to něco, za co se každé západní dítě musí cítit provinile. Než se pustíme do jakýchkoli historických detailů, z čistě logického hlediska, proč by se měl jakýkoli západní člověk cítit vinen za otroctví? Neexistuje žádný živý západní člověk, který by vlastnil afrického otroka – stejně tak neexistuje žádný živý Afričan, který by byl nebo kdy byl vlastnictvím západního člověka. Proč by se tedy západní člověk měl cítit vinen za něco, na čem se osobně nepodílel – nebo by měl syn platit za hříchy svého otce?

Je dost podivné, že ti, kdo trvají na tom, že by západní člověk měl platit za hříchy svých předků, a to jak prostřednictvím finančních reparací, tak břemenem věčné viny, jsou ti samí lidé, kteří západnímu člověku říkají, že být hrdý na pozitivní úspěchy svých předků je zbytečné a nelogické! Takže zatímco západní člověk nemůže projevit žádnou hrdost na úspěchy svých předků, rozhodně může cítit vinu a hanbu za jejich údajné zločiny.

Právě o údajné zločiny však jde, neboť činy, z nichž je západní člověk obviňován, jsou často naprosto zkreslené nebo vytržené z kontextu do takové míry, že jejich vykreslení hraničí s fikcí. Jasným příkladem je otroctví. Uznávaný příběh o otroctví zní tak, že zlý západní člověk přišel na mírumilovný africký kontinent, shromáždil všechny šťastné a mírumilovné Afričany, které dokázal najít, a přinutil je k životu v brutálním otroctví.

Je sice pravda, že nepatrná menšina západní společnosti držela africké otroky – vytrhnout to však z historického kontextu znamená začít šířit nebezpečnou lež, která vede pouze k pocitu viny bělochů a západní sebenenávisti. Ve skutečnosti ve Spojených státech na vrcholu obchodu s otroky vlastnilo otroky pouhých 1,6 procenta populace. Otroctví existovalo od počátku zaznamenané historie a každá rasová nebo etnická skupina buď v té či oné době vlastnila otroky, nebo byla sama zotročena. Otroctví existovalo v biblických dobách, ve starověké Mezopotámii, ve starověkém Egyptě, v Římě a po celou dobu středověku.

Otroci i obchodníci s otroky byli všech barev pleti a otroci byli často výsledkem války – poražený kmen byl často zotročen těmi, kdo jej porazili, čímž se otroci v podstatě stali válečnou

kořistí. Znamená to snad, že otroctví bylo správné? Samozřejmě že ne. Uvádí to však otroctví do správného a historicky přesného kontextu jako společenský jev, který existoval v celosvětovém měřítku, a nikoli tak, jak ho chtějí vykreslovat nepřátelé Západu. Evropané, Afričané, Asiaté, Arabové i Východoasiaté měli všichni v té či oné době otroky, přesto jsou to právě Evropané, kdo je bičován pocitem viny za svou účast na obchodu s otroky.

Ještě větší rozpor v ustálené pravdě o otroctví a obchodu s otroky spočívá v tom, že to byl právě William Wilberforce, anglický politik a filantrop, kdo vedl hnutí za zrušení otroctví. Byl to západní člověk, kdo otroctví zrušil, a byl to západní člověk, kdo vynaložil peníze, zdroje a vojáky, aby zajistil, že bude proti otroctví bojováno v globálním měřítku.

Navzdory ušlechtilému činu západního člověka, který se postavil proti otroctví a osvobodil otroky vlastněné obyvateli západních zemí, otroctví existuje dodnes. Moderní otroctví je průmysl v hodnotě několika miliard dolarů a odborníci odhadují, že tento obchod generuje až 35 miliard dolarů ročně. Organizace spojených národů odhaduje, že v současnosti je do moderního obchodu s otroky zapojeno zhruba 27 až 30 milionů mužů, žen a dětí. Tito otroci se nacházejí převážně v rozvojových zemích nebo v zemích třetího světa, nikoli v západních zemích – nepřátelé Západu nám však říkají, že to je západní člověk, kdo by se měl za otroctví cítit vinen.

Toto téma se dále rozšiřuje a zahrnuje vinu za koloniální minulost západního člověka. Vzhledem k povaze západního člověka a skutečnosti, že byl jak průkopníkem, tak objevitelem, bylo přirozené, že během svých objevitelských cest zakládal kolonie po celém světě. Západní člověk kolonizoval Afriku,

Asii a Ameriku a přinesl na tyto kontinenty vyspělou civilizaci. Jak západní člověk kolonizoval cizí země, obdělával jejich pláně, lovil v jejich vodách a těžil jejich zdroje.

Historie kolonialismu byla zkreslena a vytržena z kontextu podobně jako výklad otroctví, což vede k vytvoření „černobílého“ příběhu o tom, jak západní člověk plenil cizí země a kradl zdroje i osud domorodých obyvatel, kteří byli neprávem připraveni o své přirozené právo. Takový obraz by však byl nečestný a zavádějící, neboť západní člověk při kolonizaci jiných zemí dal mnohem více, než si vzal.

Západní člověk sdílel svou skvělou technologii s každým národem, který kolonizoval, a tuto technologii využil ke zlepšení života domorodého obyvatelstva. Západní člověk stavěl školy, nemocnice a infrastrukturu. Západní člověk poskytl těmto zemím lékařskou péči, čistou tekoucí vodu a hygienická zařízení. Západní člověk zavedl písemný jazyk, automobil a zemědělské metody, které výrazně zvýšily výnosy plodin domorodců. Všechny tyto technologické zázraky zlepšily život domorodého obyvatelstva a pomohly rozvíjet jejich země. Západní člověk sice bral zdroje z míst, která kolonizoval, ale vrátil stejně tolik, kolik si kdy vzal – ne-li více.

Když však nepřátelé Západu hovoří o kolonizaci, nemluví o pokroku a vynálezech, které západní člověk dal světu – neboť to by dnešní západní mládež naplňovalo hrdostí na její předky; nepřátelé Západu hovoří pouze o tom, co západní člověk vzal. Mladší generace se učí, že jejich předkové nebyli o nic lepší než tyrani a obyčejní zloději, kteří okrádali mírumilovné národy, které se nedokázaly ubránit proti západní koloniální moci. To opět učí západního člověka cítit vinu a hanbu za činy svých předků a nakonec pohrdat svým vlastním rodem.

Pokud jde o pojem „bílá vina“, nic není v myslích západních lidí prosazováno silněji ani zdůrazňováno více než holocaust. Holocaust je údajné vyvraždění šesti milionů Židů rukou německého národa během druhé světové války. Úroveň hysterie, která holocaust obklopuje, je tak velká, že v mnoha zemích je dokonce nezákonné zpochybňovat jakýkoli aspekt jeho autenticity.

Holocaust se ve školách vyučuje a v médiích se prezentuje jako největší jednotlivý čin zla, jaký se kdy odehrál – a samozřejmě jako něco, co způsobili západní lidé a jejich nacionalistické smýšlení. Holocaust byl povýšen na tak významnou úroveň, že má svůj vlastní celosvětový den památky a existuje kolem něj multimilionový průmysl, který prosazuje zavedený narativ. Průmysl holocaustu pravidelně chrlí filmy, knihy a televizní pořady, aby zajistil, že holocaust zůstane neustále v kolektivním povědomí západního člověka.

Holocaust je obzvláště důležitý, protože je nejen prezentován jako nejhorší zločin, jaký se kdy stal – ale motivem tohoto činu nebyla pouhá chamtivost, nýbrž touha západního člověka po nacionalismu. V podstatě je tedy mottem tohoto příběhu to, že západní člověk svou láskou k vlastnímu národu a kultuře a svou vůlí k sebeurčení přímo vedl k největšímu zločinu, jaký se kdy v dějinách lidstva odehrál. Poselství předávané budoucím generacím je jasné – západní člověk by se měl nejen cítit vinen za zločiny svých předků, ale jeho brutalita a krutost jsou nejhorší, když se vydává cestou nacionalismu.

Zásadní otázka, kterou si musíme položit, je jasná: ve světě, kde lze zpochybňovat, diskutovat a zkoumat každý jednotlivý detail historie, proč by právě jedna jediná historická otázka měla být tabu pro jakoukoli debatu či vyšetřování, a proč

jsou ti, kdo se snaží o této otázce diskutovat nebo ji zkoumat, vystaveni hrozbě plné síly zákona a ztráty svých svobod?

Často se říká, že pravda se nebojí vyšetřování. Holocaust však byl povýšen na zvláštní úroveň důležitosti a stal se téměř nezpochybnitelnou pravdou, jako by se jednalo o svaté učení, které je ústředním bodem náboženského kultu. Stejně jako náboženský kult je i průmysl kolem holocaustu tak horlivý, že kdokoli, kdo se odváží vyslovit i tu nejmenší pochybnost o pravosti jakéhokoli detailu zavedeného holocaustového příběhu, je pronásledován a napadán, dokud se z něj nestane vyvrhel a není ostatními členy společnosti zavržen.

Holocaust, otroctví a kolonialismus byly použity jako hole, jimiž se bije západní člověk a vštěpuje se mu pocit viny a sebenenávisti. Tato sebenenávist a vina se nejlépe vyjadřují jediným slovem, slovem tak mocným, že dokáže umlčet každého člověka, ukončit jakoukoli debatu a jakmile je proti někomu vysloveno, může z něj doslova udělat vyvrhele – tím slovem je „rasista“. Slovo „rasista“ je tak mocné, že dospělí muži se krčí, když je použito jako zbraň proti nim.

Slovo „rasista“ je dnešním ekvivalentem slova „čarodějnice“. Stejně jako obvinění z čarodějnictví mohlo člověku vynést trest smrti, tak dnes může obvinění z „rasismu“ způsobit, že člověk přijde o práci, skončí ve vězení a nakonec bude izolován a vyhnán ze společnosti. Ale stejně jako v případě obvinění z čarodějnictví existuje jen velmi málo obran, které lze použít, když je člověk obviněn z rasismu, kromě toho, že se plazí, podlézá a žebrá tím nejzbabělejším způsobem.

Slovo „rasista“ proměnilo západního člověka v stvoření, které lze přirovnat pouze ke zbitému psovi. Na výkřik tohoto

jediného slova se západní člověk převalí na záda a žebrá o milost – stejně jako by to udělalo týrané zvíře. Bílá vina, sebenenávist a slovo „rasista“ byly použity ke zlomení západního srdce a potlačení západní statečnosti a odvahy, aby se zabránilo západnímu člověku postavit se na obranu svého vlastního lidu. Západní člověk je nyní tak zastrašený, že se neodváží vystoupit proti žádnému cizímu nepříteli nebo hrozbě pro svůj lid ze strachu, že bude označen za „rasistu“.

Není lepšího příkladu než severní město Rotherham. Více než 1400 západních dívek bylo systematicky lákáno, sexuálně zneužíváno a znásilňováno muslimskými muži, z nichž drtivá většina byla cizineckého původu. Podívejme se na tuto hrůznou sérii činů a prozkoumejme je podrobněji – a zeptejme se, co bylo na těchto strašlivých zločinech skutečně šokující.

Bylo skutečně šokující, že se gangy muslimských mužů snažily zneužívat západní ženy? Odpověď zní ne. Když se podíváme na zacházení se ženami v islámských zemích – zejména na zacházení s nevěřícími ženami – je sexuální zneužívání často běžné. Navíc o zneužívání západních dívek muslimskými muži se vědělo již zhruba deset let předtím, než se zneužívání západních dívek v Rotherhamu dostalo na titulní stránky celostátních novin. Činy těchto mužů, ačkoli jsou odporné, by pro nikoho neměly být šokem.

Bylo skutečně šokující, že tyto činy byly utajovány místními úřady – politiky a policií? Odpověď zní opět ne. Není žádným překvapením, že ti, kdo jsou poháněni chamtivostí – ať už jde o touhu po politické moci, nebo o finanční zisk – by utajovali ohavné činy, aby z toho měli osobní prospěch. V průběhu dějin mocní jednotlivci i skupiny utajovali trestnou činnost a protiprávní jednání kvůli osobnímu prospěchu.

Policisté a politici, kteří se podíleli na utajování zneužívání mladých dívek v Rotherhamu, jsou opovrženíhodní a všichni by měli být souzeni za spoluvinu na těchto zločinech. Skutečnost, že policie a politické kruhy byly spoluviníky těchto zločinů, by však nikoho neměla šokovat.

Skutečně šokující je, že místní komunita, jejíž dcery se staly obětí, neudělala nic. Skutečně ohromující skutečností, která leží v pozadí celého tohoto smutného příběhu, je to, že místní komunita nečinně přihlížela a nechala toto odporné zneužívání pokračovat. Dospělí muži se rozhodli mlčky přihlížet, jak jsou jejich dcery odváděny k sexuálnímu zneužívání, raději než riskovat, že budou označeni za „rasisty“ za to, že se ozvou nebo budou bojovat a bránit své blízké.

Nenechte se mýlit – nejodpornějším aspektem skandálu v Rotherhamu bylo to, že se nikdo nepostavil proti tomu, co se dělo. Místní komunita se nikdy nespojila, aby bránila své dcery. Otcové nikdy nekladli odpor mužům, kteří po setmění přicházeli k nim domů s úmyslem zneužít jejich děti. Navíc se obyvatelé Rotherhamu neobrátili proti policii ani nepověsili politiky, kteří se podíleli na zakrývání těchto zločinů – ve skutečnosti je znovu zvolili do úřadu.

Potomci mužů, kteří padli u Thermopyl, bránili Vídeňské brány a statečně odolávali u Rorke's Drift, prostě jen stáli a přihlíželi, jak jejich dcery odvážejí cizí muži, aby je sexuálně zneužívali; Západní muž se rozhodl nechat své dcery znásilnit, než aby riskoval, že bude označen za rasistu. To je zlomení západního srdce a zničení západní statečnosti a odvahy; západní muž je nyní zbitým psem, sužovaným pocitem viny a sebenenávistí, a lze ho srazit na kolena pouhými slovy.

Statečnost a odvaha, jimiž se západní člověk proslavil a které budily ve světě úctu, jsou dnes minulostí. Lidé na Západě byli podmíněni k tomu, aby nenáviděli sami sebe, a to prostřednictvím záplavy materiálů vytvořených za účelem vyvolání pocitu viny u těch, kdo je sledují. Prostřednictvím překrucování a manipulace s historií byli západní mladí lidé naučeni nenávidět a pohrdat svými vlastními předky a odmítat svou vlastní kulturu a dědictví.

Západní člověk nyní chodí se skloněnou hlavou. Bojí se říkat, co si myslí, a je udržován v poslušnosti nikoli bičem nebo holí, ale slovy jako „rasista“ a pocity falešné viny, které mu byly vnuceny. Stejně jako byl západní člověk zotročen ideály vštěpenými do jeho vlastní mysli, stejně jako západní člověk dobrovolně otravuje své vlastní tělo – západní člověk je v podstatě také svým vlastním strážcem, regulujícím svou řeč a činy, aby zajistil, že neporuší pravidla, která mu byla uložena jeho smrtelnými nepřáteli.

Vzhledem k tomu, že se Evropa stává stále více multikulturní a různé kultury soupeří o moc a postavení v západních městech a obcích, přirozeně vzniknou konflikty. Západní člověk bude v těchto konfliktech stále častěji poraženým, protože nyní postrádá schopnost bránit sebe, své blízké a svou komunitu. Západní člověk je nyní natolik podmíněný, že by se raději převalil na bok a zemřel, než aby se bránil a riskoval, že bude označen za „rasistu“.

Západní člověk je pouhým stínem svého dřívějšího já: jeho mysl je zotročena, tělo oslabené, duše zkažená a odvaha a statečnost, jimiž se kdysi vyznačoval, radikálně ochably. Nepřátelé Západu vyrvali západnímu člověku samotné srdce a

vydali ho na milost a nemilost každému cizímu nepříteli, který se rozhodne považovat jeho i jeho rodinu za vhodnou kořist.

Vzestup kultu individualismu

Západní člověk je titán a jeho velkolepé úspěchy i civilizace, kterou vytvořil, kdysi budily ve světě úctu. Žádný z těchto úspěchů ani velká civilizace, kterou západní člověk vybudoval, by však nebyly možné, kdyby západní člověk nespolupracoval se svými bratry a sestrami a nevytvářel společenství, kmeny a národy, které táhly za jeden provaz ve jménu vyššího dobra a staly se tak něčím větším než pouhým součtem jednotlivých částí.

Západní člověk změnil svět a prakticky každý vynález či objev, který změnil svět, vzešel z jeho plodné mysli a byl vyvinut, industrializován a uveden do praxe jeho vlastními rukama. Nic z toho by nebylo možné, kdyby západní společnost nespojila síly a nepracovala jako jeden celek s cílem proměnit velkolepé myšlenky a plány ve velkolepou realitu.

Vezměme si jako příklad velkolepá architektonická díla, která zaplňují západní města. Některé z těchto divů, jako například Koloseum v Římě, byly postaveny před tisíci lety – a přesto jsou i dnes zdrojem inspirace a úžasu. Je pravda, že plány těchto velkolepých staveb byly často vizemi a návrhy jednotlivého architekta nebo malé skupiny talentovaných projektantů. Důvodem, proč architekti a projektanti své plány realizovali, však bylo to, že soudržná společnost, která je obklopovala, spojila síly, aby jejich plány proměnila v nádhernou realitu.

Stejně jako u včelího roje: když se lidé spojí a vytvoří společenství, které lze přirovnat k jedinému živému a dýchajícímu celku s vlastním sdíleným vědomím, pak je to, čeho lze dosáhnout, téměř neomezené a nekonečně větší než to,

čeho mohou dosáhnout pouhé jednotlivci. Nepřátelé Západu to vědí – a proto udělali vše, co bylo v jejich silách, aby podkopali západní společnost mnoha způsoby, které byly podrobně vysvětleny v průběhu této knihy.

Nepřátelé západního člověka použili všechny lstivé triky, které je napadly, aby zdůraznili význam individuality. Prosazují myšlenku, že individualismus by měl být vyzdvihován jako nejvyšší a nejvznešenější ctnost. Tito lidé pohrdají myšlenkou, že je zapotřebí soubor společenských norem, které lidem umožňují identifikovat se jeden s druhým a spojit se v soudržnou komunitu. Individualismus se ve skutečnosti stal v západní společnosti téměř kultem. Západní člověk nyní soutěží se svými bratry a sestrami, aby zdůraznil svou vlastní individualitu a dokázal, jak se liší od těch kolem sebe.

Kult individualismu ovlivňuje všechny aspekty západního života – od způsobu, jakým se lidé oblékají, až po to, jak si upravují vlasy a jak se prezentují. V průběhu času podnikají lidé stále extrémnější kroky, aby se ujistili, že jsou skutečně jedineční. Lidé si nyní upravují svá těla stále bizarnějšími způsoby ve snaze vyniknout z davu. Přijetí individualismu má však na západní společnost enormně negativní dopad, protože ji činí méně homogenní – namísto soudržné komunity se západní společnost stává volným seskupením jednotlivců, kteří již mezi sebou nevytvářejí vztahy.

Vraťme se nyní k analogii s včelami.

Včelí úl funguje proto, že včely, které v něm žijí, tvoří homogenní skupinu a kolonii. Včely se nejen podobají, ale i uvažují stejně. Mají společné vědomí a harmonicky spolupracují ve prospěch kolonie. Včely

neupřednostňují blaho jednotlivce před blaho kolonie, neboť v zásadě platí, že když je blaho kolonie na prvním místě, stává se kolonie silnou a zdravou, a právě silná a zdravá kolonie poskytuje útočiště a ochranu jednotlivým včelám. Jednotlivá včela neuvažuje jako člověk, ale na instinktivní a primitivní úrovni ví, že její individuální blaho je svázáno s blahobytem kolonie. Nyní si představte, co by se stalo s kolonií, kdyby se každá včela rozhodla jít svou vlastní cestou, prosazovat svou individualitu a osobní svobody a upřednostňovat je před blaho kolonie. Včely by již nechtěly tančit stejným způsobem; již by nebyly schopny mezi sebou efektivně komunikovat a staly by se čím dál více izolované jedna od druhé. Jak by se kolonie nevyhnutelně rozpadla, úl by se sám rozpadl a vše, co včely vybudovaly a o co usilovaly, by bylo ztraceno.

I tato analogie se může jevit jako zjednodušující, ale ilustruje důležitý bod, který lze přímo vztáhnout na západní národy. Západ byl nejsilnější v době, kdy byla jeho společnost nejvíce soudržná – a nepřátelé západního člověka to vědí. Proto jakmile byly oslabeny struktury a záruky, které držely Západ pohromadě, nepřátelé Západu uvedli do chodu poslední a nejničivější část svého plánu; zajistit nejen rozpad západní společnosti, ale také to, aby západní společnost již nikdy nemohla být znovu sjednocena.

Jedna věc je rozbít společenství – ale tento proces lze často zvrátit. Období bojů a útrap může skupinu lidí sblížit a přimět je, aby opět pracovali jako jeden celek, což je donutí znovuobjevit společné vazby a sjednotit se jako společenství.

Pokud se však jednotlivci, kteří kdysi tvořili toto společenství, stali natolik odlišnými a nesourodými, že již nedokážou navázat vzájemný vztah, pak ani v dobách útrap nebudou schopni se sjednotit a pracovat jako soudržná skupina.

Situaci by ještě zhoršilo, kdyby lidé, kteří tvořili tuto komunitu, přestali mezi sebou komunikovat nebo trávit čas společně – a místo toho se věnovali osamělým činnostem, které by jejich pocit izolace ještě prohloubily. Představte si, že by lidé jen seděli před televizí nebo počítačem a trávili hodiny sledováním programů, hraním her a procházením sociálních sítí. Lidé, kteří tvořili kdysi silnou komunitu, by nejenže nebyli schopni navázat vzájemné vztahy kvůli svému individualismu, ale kvůli svému stále osamělejšímu a izolovanějšímu životnímu stylu by již neměli ani sociální dovednosti nezbytné pro vzájemnou interakci.

Vzpomeňte si na dobu před padesáti či šedesáti lety, kdy rodiny znaly všechny, kdo bydleli v jejich ulici. Znali jména svých sousedů, jména jejich dětí a věděli, kde pracují. Navíc se se sousedy setkávali v místní hospodě, v kostele a na společenských akcích. Lidé se navzájem znali – vypadali stejně, chodili do stejného kostela, do stejné hospody a jejich děti chodily do stejných škol. Kolik lidí dnes vůbec zná jména svých nejbližších sousedů, kteří bydlí hned vedle?

Jedním ze způsobů, jakým vznikl kult individualismu, je zavádění různých subkultur do společnosti. Tyto subkultury jsou prosazovány prostřednictvím týchž kanálů jako většina ostatních vysoce škodlivých materiálů, jejichž cílem je zničit západní společnost. Jedním z klíčových faktorů při formování subkultur je hudba. Subkultury nejsou jen koníčkem nebo zábavou – to je důležitý rozdíl. Subkultury nejsou jen něčím,

čemu se člověk oddává ve svém volném čase, ale spíše něčím, co se více podobá způsobu života.

Subkultury ovlivňují způsob, jakým se lidé oblékají, jak mluví, jakou hudbu poslouchají, s jakými symboly se ztotožňují, a dokonce i samotný životní styl, který vedou. To není totéž jako koníček nebo zábava. Pokud se někdo rozhodne o víkendu vyrazit na ryby, může si obléct speciální oblečení – ale toto oblečení nosí pouze po dobu rybaření. Rybář se nerozhodne nosit toto speciální oblečení i jindy, aby světu ukázal, že tráví volný čas lovem ryb, nebo aby se s ním mohli ztotožnit ostatní rybáři.

Představa, že by rybář procházel hlavním trhovým náměstím v holínkách a rybářské čepici, aby ho ostatní rybáři poznali, je komická. Přesto přesně to dělají členové subkultur – členové určité subkultury dbají na to, aby se všichni oblékali podobným způsobem a používali stejné symboly a nášivky, aby vypadali stejně. Na druhou stranu však přijetí těchto vizuálních znaků zajišťuje, že členové subkultury nevypadají jako ti, kteří nejsou součástí jejich konkrétní subkultury, ani se s nimi neztotožňují.

Představte si společnost plnou různých subkultur – každá s vlastním způsobem oblékání, mluvení, vlastními symboly a vlastní mikrokulturou. Společnost by již nebyla soudržným celkem; místo toho by se skládala z volného seskupení různých subkultur, které by se daly přirovnat ke kmenům. Tyto kmeny by se často navzájem vnímaly nejen jako odlišné, ale také s jistou mírou pohrdání nebo dokonce nelibosti, a proto by existence různých subkultur vedla k rozkolu ve společnosti.

Ale tento scénář si nemusíte představovat – je to další realita, s níž se Západ potýká. Stačí se podívat na různé hudební subkultury, které ve společnosti existují: gothici, rockeři, punkeři, headbangeři, raveři a mods, abychom jmenovali jen některé. Člověk by mohl strávit celý den výčtem různých hudebních subkultur a různých způsobů, jakými se každá skupina „odlišuje“ od davu. Lidé, kteří prosazují tento rozdělující nesmysl, jsou nepřátelé Západu a opět můžete tento útok vysledovat až k jeho kořenům a zjistit, kdy začal. Podívejme se na mody a rockery.

Mods a rockers byly dvě protichůdné hudební subkultury, které se dostaly do popředí v 60. a 70. letech. Subkultura rockerů se soustředila na motocyklismus a jejich vzhled to odrážel. Rockers obvykle nosili oblečení v motocyklovém stylu, jako jsou černé kožené bundy a boty. Subkultura mods se soustředila na skútry a mods nosili obleky a jiné elegantní oblečení.

Nestačilo, že přijetí těchto subkultur vedlo k viditelnému rozkolu ve společnosti, který rozdělil západní mládež – přijetí těchto subkultur vedlo také k násilí. Mods a rockers se pravidelně rvali. Tyto rvačky se nevedly kvůli národní suverenitě nebo přežití vlastního národa, ve skutečnosti se nevedly kvůli žádné vznešené věci. Bitvy mezi mody a rockery se odehrávaly z jediného důvodu, a to že mods a rockeři byli odlišní. Mezi mody a rockery docházelo k nepokojům v různých přímořských letoviscích a násilí eskalovalo až k použití nožů a jiných zbraní.

V podstatě se vytvořily dvě odlišné frakce západní mládeže a obě se navzájem nenáviděly bez jakéhokoli oprávněného důvodu. Tyto frakce vedly hořké a násilné boje –

opět bezdůvodně. Toto rozdělení společnosti nebylo přirozeným jevem, ale bylo vyvoláno nepřáteli Západu ve snaze rozdělit a ovládnout západního člověka. Vytvoření těchto subkultur je dalším útokem na západní civilizaci. Stejně jako u jiných útoků na západního člověka byl i tento útok prosazován prostřednictvím médií, hudebního průmyslu a špatných vzorů, které jsou vnucovány mladým a ovlivnitelným západním myslím.

Dnes už mods a rockers nejsou dominantními subkulturami – existuje tolik různých subkultur, že by bylo nemožné vybrat jednu jako dominantní. Místo toho, aby tvořila jednu velkou a soudržnou komunitu, je západní mládež rozdělena do stovek různých skupin, z nichž každá má své vlastní zvyky. Každá subkultura je natolik odlišná, že se její členové, byť jich je jen málo, ztotožňují spíše se svou vlastní malou skupinou než se zbytkem společnosti.

Rockerové se nyní dělí na samostatné menší subkultury, které poslouchají punk, heavy metal, rock, thrash metal, black metal a řadu dalších hudebních odnoží původního žánru. Jak se tyto subkultury zmenšují a stávají se rozmanitějšími, roste tlak na větší individualitu. Jak se objevují nové subkultury, přitahují mladé lidi, kteří se chtějí odlišit od davu a prosadit svou vlastní individualitu. V rámci těchto subkultur se často upřednostňuje určitý druh anarchie, aby se zajistilo, že každý jedinec ve skupině je odlišný od svých společníků.

Místo toho, aby se subkultury v průběhu času rozšiřovaly a stávaly se soudržnějšími, je trend přesně opačný. Větší subkultury se postupem času rozpadají a vzniká stále více menších subkultur, z nichž každá se pak snaží odlišit od ostatních a prosadit svou jedinečnost. To má zřejmý dopad na

rozdělování společnosti a vytváření rozdílů tam, kde dříve panovala jednota.

Nyní si představte, že by byl tento trend doveden do logického extrému – k nejvyšší formě odlišení, ke gangu jednoho člověka, k jedinci, který je zcela jedinečný a naprosto odlišný od všech ostatních ve společnosti a stojí jako ostrov sám pro sebe. To je zjevně konečný cíl tohoto zákeřného plánu a lze to vidět na tom, jak se lidé oblékají, jak se prezentují, na barvě jejich vlasů a samozřejmě i na tělesných úpravách, jako jsou tetování, piercing a mnohem bizarnější a zvrácenější proměny, kterým se jednotlivci nyní oddávají.

Lidé dnes dělají vše, co je v jejich silách, aby se odlišili od davu. Stačí se projít po hlavní ulici a uvidíte tisíce různých stylů oblékání, účesů a tělesných úprav. Neexistují dva lidé, kteří by vypadali stejně, a dokonce i ti, kteří patří do stejné subkultury, dělají vše pro to, aby se odlišili od své vlastní skupiny. S postupem času se úpravy, kterým se lidé podstupují, aby se odlišili, stávají stále více zvrácenými a bizarními – roztažené uši, dermální implantáty, tetování po celé tváři, rozštěpené jazyky, tetované oční bulvy a nyní dokonce i umělé rohy implantované do lebky!

Ale co je hlavní příčinou toho, že lidé přijímají tyto šílené módní trendy, účesy a tělesné úpravy? Jádrem této touhy po individualitě je dětinská forma touhy po pozornosti. Lidé, kteří se snaží vyniknout z davu tím, že se věnují těmto způsobům života a přijímají tyto výstřelky, v podstatě křičí „podívejte se na mě“. Proč zlobivé dítě dělá scény nebo hází jídlo přes stůl na své rodiče? Odpověď je jednoduchá; zlobivé dítě „vystupuje“, aby upoutalo pozornost svých rodičů a cítilo se jako středobod dění.

Tato základní touha po pozornosti je nám vrozená a jako kojencům nám velmi dobře slouží. Když jsme malými miminky, jedním z nejzákladnějších a nejpřirozenějších vzorců chování, které máme v sobě, je křičet a plakat, když potřebujeme pozornost – protože právě pozornost přivede rodičovskou postavu (obvykle matku), aby se postarala o to, co právě potřebujeme. Například když dítě chce jíst, nemůže o jídlo jednoduše klidně požádat, ani si jídlo samo připravit, takže pláčem upoutá pozornost rodičovské postavy, která pak uspokojí potřebu dítěte.

To je jedna z prvních a nejdůležitějších lekcí, kterou se dítě učí – tím, že dělá scénu, vynikne a získá pozornost, což mu přináší uspokojení. Jak však dítě roste a vyvíjí se a rodiče mu předávají morální hodnoty a naučené chování, dítě se učí nekřičet, neřvát a nedělat scény, ale požádat o to, co si přeje, a pokud je vychováno správně, naučí se také přijmout, když nemůže mít to, co si přeje, okamžitě.

Proces formování zdravého Superega spočívá v tom, že se člověk vymaní z dětského chování; vyvinuté Superego pohrdá snahou upoutat pozornost na dětské úrovni. Když vidíme dítě, jak na veřejném místě křičí, pláče a dělá scény, hledá tím pozornost a je zjevně výsledkem špatné výchovy. Je zásadní pochopit, že když dítě na veřejnosti dělá scény, je to známka toho, že se dítě duševně nevyvíjí tak, jak by mělo; jeho psychiku stále ovládá Id a Id hledá okamžité uspokojení prostřednictvím hledání pozornosti na nevyvinuté úrovni, jako by to dělalo novorozené dítě.

Když bezmocné miminko pláče, aby upoutalo pozornost, pozornost, která se mu dostane, mu dělá dobře a miminko si vytvoří spojení mezi získáním pozornosti a pocitem uspokojení.

Pokud se tato touha po pozornosti s přibývajícím věkem dítěte neodstraní – pokud si dítě nevyvine funkční Superego – bude dospělý stále hledat pozornost dětským způsobem. Zatímco dospělí lidé zřídka hledají pozornost tím, že dělají scény, nyní přijímají individualitu, aby mohli vyniknout z davu a zajistit si, že se na ně všichni dívají a věnují jim pozornost, po které touží.

Tím, že si barví vlasy do zářivě růžové barvy, oholí si polovinu hlavy, nosí směšné nebo odhalující oblečení, chlubí se velkými a nápadnými tetováními nebo si upravují tělo nějakým primitivním kmenovým způsobem – daný jedinec křičí: „Podívejte se na mě.“ Jedinec hledá pozornost ostatních lidí, aby uspokojil své Id, stejně jako se dítě snaží uspokojit své Id, když uprostřed supermarketu nebo nákupního centra dostane záchvat vzteku.

Problém, kterému čelí západní člověk, spočívá nejen v tom, že stále více lidí hledá tuto pozornost prostřednictvím kultu individualismu, ale také v tom, že kult individualismu je jevem, který se sám udržuje a zrychluje. Stejně jako nepřátelé Západu posunuli hranice úpadku ve filmu a hudbě, snaží se prosazovat i kult individualismu. Kult individualismu nabral na síle jako sněhová koule valící se z kopce.

To, co dnes člověka odlišuje od davu, je zítra už relativně passé. Kdysi by muž s náušnicí vzbudil zvědavé pohledy; dnes by to nikoho ani nezajímalo. Lidé si proto místo toho roztahují uši jako členové afrických kmenů a do kůže ušních lalůčků si vkládají obrovské kruhy. Ale teď, když se roztáhnuté ucho stává běžnějším, „trendsetteři“ se snaží vyniknout a roztahují si nosy, tváře, rty a dokonce si nechávají vkládat tyto „flesh tunely“ i na jiná místa ve snaze být jedineční a získat co největší pozornost od lidí kolem sebe.

To je samozřejmě dále podporováno sociálními sítěmi, jako je Facebook, které jsou pod kontrolou nepřátel Západu. Lidé nyní tyto sociální sítě využívají k vyvolání co největšího pobouření a kontroverze tím, že zveřejňují „selfie“ svých šokujících „stylů“. Celá kultura selfie je samozřejmě jen snahou o upoutání pozornosti v nejhorším smyslu slova – ale když to dělají všichni, hledá jednotlivec stále šílenější způsoby, jak své selfie odlišit od davu, aby získal více pozornosti, po které touží.

Stejně jako děti, které se válí a kvílí v uličce supermarketu, i dospělý člověk se dnes snaží uspokojit volání svého Id tím, že se postará o to, aby se na něj všichni dívali. Díky tomu se jedinec cítí výjimečný a žádoucí – stejně jako dítě, když ho rodič zvedne ze země a obejme. Nepřátelé Západu poškodili a podkopali Superego tím, že změnili podmínky, které umožňují jeho rozvoj. To vedlo k tomu, že dospělí jsou ovládáni svým Id, a jedním z nejškodlivějších důsledků tohoto jevu je rozvoj kultu individualismu, který je svou povahou dětinský a škodlivý pro soudržnost západní společnosti.

Vzhledem k tomu, že kult individualismu dosahuje šíleného vrcholu a stále více lidí se přidává k volání po pozornosti, stávají se bytosti, které tento kult vytváří, stále šílenějšími a zvrácenějšími. Mladí lidé píší blogy, v nichž tvrdí, že jsou ve skutečnosti zvířata uvězněná v lidských tělech. Dospělí muži nosí dětské pleny a válí se ve vlastních výkalech. Mladí lidé si nechávají dělat šokující tetování a úpravy, které trvale mění jejich vzhled. Zmatení jedinci požadují změnu pohlaví a mrzačí si genitálie. Hnací silou celého tohoto šílenství je však dětská touha po pozornosti.

Západní člověk je tažen stovkami různých směrů. Jednotlivec se snaží vyčnívat z davu a individualismus přijímá

stále bizarnějším způsobem. Homogenní západní společnost, kde se lidé podobali, chovali se stejně a mysleli stejným způsobem, je nyní pryč, rozpadla se na milion kousků. Větší problém však spočívá v úloze tyto kousky znovu složit, protože proces napravování tohoto nepořádku je o to obtížnější, že kousky, které kdysi tvořily západní společnost, jsou nyní tak odlišné, že již do sebe nezapadají tak, jak by měly.

V důsledku toho bude západní člověk ve velké nevýhodě, pokud bude někdy ohrožen silnou a soudržnou cizí kulturou, která vystupuje jako jeden celek. Rozdílná povaha západní společnosti zabrání západnímu člověku zahájit účinnou obranu. Jak se má skupina lidí vůbec sjednotit a jednat jako soudržná společnost, když každý jednotlivec dělá vše, co je v jeho silách, aby se od ostatních co nejvíce odlišil? Vzpomeňte si, co tvoří dokonalou společnost:

> **Dokonalou společnost lze definovat jako skupinu lidí, kteří se spojili na základě společných morálních zásad a hodnot a chtějí společně kráčet vpřed, přičemž spolupracují ve prospěch společenství, aniž by přitom opomíjeli práva a význam jednotlivce. Tato soudržnost společenství spočívá na sdíleném povědomí lidí, kteří tuto společnost tvoří.**

Lidé se však dnes od sebe vzdalují; již nesdílí stejné morální hodnoty a místo toho, aby se sdružovali, ztotožňují se s čím dál menšími a stále více diferencovanými subkulturami a volí si jejich společnost. Pocit společenského vědomí na Západě byl zničen a malé skupinky se snaží zlepšovat samy sebe a upřednostňují své vlastní zájmy před zájmy společnosti.

Západní člověk přijal kult individualismu. Touha a snaha západního člověka být co nejvíce jedinečný vedla k rozpadu západní společnosti. Snaha o jedinečnost měla nepříznivý vliv na společné vazby v rámci západní společnosti, což vedlo k jejich oslabení. Společné tradice, kultura, oděv a vzhled, které činily západní společnost homogenní, byly nyní opuštěny ve prospěch individualismu.

Nepřátelé Západu hráli lstivou a rozdělující hru, která podkopala společné hodnoty a homogenitu západní společnosti. To bohužel staví západního člověka na milost a nemilost jiným rasám a kulturám, které se usadily na Západě, ale zachovaly si své tradice a hodnoty a zůstaly jedinečnými soudržnými komunitami.

Smrt západního Superega

Nepřátelé Západu se snaží zničit západního člověka a uvrhnout západní civilizaci do stavu šílenství a úpadku, z něhož se již nikdy nevzpamatuje. Nepřátelé Západu jsou „ničitelé národů“, kteří se snaží podkopat suverenitu národů a států, aby je oslabili a mohli tak drancovat jejich bohatství a obohacovat se na úkor utrpení druhých. Aby však mohli porazit západního člověka a západní civilizaci proměnit v popel, musí nepřátelé Západu nejprve zničit samotnou podstatu západního člověka.

Západní Superego je podstatou západního člověka a právě tuto podstatu se nepřátelé Západu snaží zničit, neboť jakmile tato podstata zanikne, západní člověk již nebude disponovat vlastnostmi, které ho učinily velkým.

Superego je samozřejmě naučená část psychiky, morálka, hodnoty a samotné tradice, které se předávají z generace na generaci a formují mladé mysli do spolehlivých a čestných dospělých. Když skupina lidí sdílí stejné tradice a má společný smysl pro morální hodnoty, předává tyto sdílené vlastnosti svým potomkům. Každý v této skupině vyrůstá obklopen ostatními, kteří sdílejí stejnou logiku společenství, což skupině umožňuje vytvořit společenské vědomí.

Západní Superego je ztělesněním společenského vědomí západního člověka. Západní Superego se vyvíjí a rozvíjí již více než 40 000 let, od doby, kdy raný západní člověk žil na okraji ledových příkrovů severní Evropy a lovil zvířata, která jsou dnes již dávno vyhynulá. Západní člověk předával svou DNA z generace na generaci, což zajistilo, že jeho fyzické rysy přežily a byly posíleny. Západní člověk také předával západní Superego prostřednictvím lekcí a učení.

Tím, že západní člověk předává naučenou morálku a hodnoty z generace na generaci, zajistil, že v budoucích generacích nepřežívá pouze jeho DNA. Západní člověk zajistil, že jeho mentalita a způsob uvažování přetrvají, a to tím, že předává své Superego svým potomkům. Tím je zaručeno, že v budoucích generacích přetrvávají nejen fyzické rysy západního člověka, ale v tom nejskutečnějším smyslu přetrvává i jeho duše.

Stejně jako se DNA západního člověka v průběhu času měnila a vyvíjela ve prospěch silnějších genetických rysů, i západní Superego se v průběhu času vyvíjelo ve prospěch silnější morálky a hodnot, které fungovaly jako pojivo, které drželo pohromadě komunity a rodiny. Stalo se selektivním tlakem držet se svých a být loajální ke své rodině a kmeni – toto bylo vštěpováno západnímu člověku a posilováno a upevňováno tím, že se tyto hodnoty znovu a znovu předávaly budoucím generacím. Během mnoha tisíc a tisíc let se západní Superego vyvíjelo a měnilo a předávaly se nejen hodnoty, ale také tradice a způsoby života.

S pokrokem západního člověka a rozvojem civilizace se rozvíjelo i západní Superego; již se nejednalo pouze o soubor závazných morálních hodnot, ale ztělesňovalo tradice sahající tisíce let do minulosti, z nichž se vyvinula bohatá kultura. Západní Superego se skládá z hodnot, morálky a tradic západního člověka – ze samotné podstaty toho, co dělá západního člověka tím, kým je, a z toho, co ho váže k jeho bratrům a sestrám a vytváří společenství, které funguje jako jedna soudržná skupina.

Morálka, hodnoty a tradice, které se předávaly z generace na generaci, se pomalu vyvinuly v bohatou kulturu, která se

projevovala prostřednictvím jazyka, umění, písní, oděvů a architektury. Tyto projevy západní kultury daly vzniknout bohatému dědictví, které sahá tisíce let do minulosti a které zanechalo trvalé stopy v písku času – stopy, které ukazují současným generacím, odkud jejich předkové pocházejí a jakou cestou se ubírali.

Navíc tyto stopy v písku času nejen ukázaly budoucím generacím, odkud jejich předkové přišli, ale sloužily také jako cestovní mapa, která jim ukazovala správný směr. Tyto stopy pomáhaly vytyčit cestu, aby s rozvojem civilizace mohly budoucí generace vidět, kudy se mají vydat. Důležité však je, že silné Superego celé komunity nejen ukazuje správnou cestu, ale také vede komunitu k tomu, aby touto cestou kráčela společně a fungovala jako jeden celek. Komunita nebo národ je silný pouze tehdy, když lidé, z nichž se skládá, pracují jako jeden celek a táhnou za jeden provaz stejným směrem.

Když národ spolupracuje jako soudržná skupina, pokročí vpřed a má mnohem větší šanci odrazit hrozby. Jakmile se však národ začne rozpadat a objeví se rozkoly, komunita se rozpadne a přestane být komunitou, ale stane se shlukem jednotlivců, kteří již spolu nesouvisí a v důsledku toho táhnou každý jiným směrem. Nepřátelé Západu to vědí a aby si podmanili západního člověka, pustili se do útoku na západní Superego s cílem zničit pouta, která drží západní společnost pohromadě.

Vrátíme se k případu včelího úlu:

Včely produkují med – a med je lahodný a velmi vyhledávaný jak lidmi, tak zvířaty. Med má vysokou nutriční hodnotu a je skvělým přírodním zdrojem potravy. Získat med však není snadný úkol, protože je

uložen hluboko v úlu a chrání ho celá armáda včel. Jakmile je úl napaden, celá kolonie se pustí do agresivní obrany. Bylo by snadné jednoduše prohlásit, že síla obrany úlu spočívá pouze v ohromujícím počtu včel, které se vynoří, aby se postavily proti potenciálním zlodějům.

Pokud však budeme myslet pouze na počet, přehlédneme zásadní otázku, kterou je ve skutečnosti nezištná oddanost jednotlivce kolonii. Když se nepřátelský vetřelec pokusí vzít kolonii zdroj života, setká se s drtivou reakcí, ale tato drtivá reakce pochází od mnoha jednotlivých včel, které jednají jako jedna.

Smutnou pravdou, která je s obranou úlu neodmyslitelně spjata, je to, že mnoho jednotlivých včel ve skutečnosti zahyne. Včely jsou nešťastné v tom, že když zaútočí a bodnou nepřítele, zpečetí tím svůj vlastní osud – každé úspěšné bodnutí má za následek smrt včely, která úder zasadila. Včela proto doslova staví blaho kolonie nad svůj vlastní život; včela obětuje vše, aby zajistila přežití kolonie. Celá obrana kolonie je založena na zámince vyššího dobra.

Právě tento způsob uvažování zajistil dlouhodobé přežití včel jako druhu, protože ochránil nespočet kolonií a odradil mnoho potenciálních útočníků, kteří v medu viděli ceněnou potravu. Co by mohlo být ničivějšího nebo bolestivějšího než být stokrát či tisíckrát bodnut po celém těle? Co by mohlo být větším odstrašujícím prostředkem pro ty, kteří by s radostí hledali med, který právem patří včelám?

Přímý útok by byl téměř sebevražedný – nebo přinejmenším velmi bolestivý. Představte si však útok na úl, kde by každá včela upřednostňovala své vlastní zájmy před zájmy kolonie, kde by každá včela byla samostatným jedincem, který by neměl žádnou vazbu na ostatní včely kolem sebe. Představte si úl, kde by v případě, že by se útočník pokusil uloupit med, včely myslely nejprve na sebe a až poté na kolonii a buď by se schovaly v úlu, nebo by odletěly, aby zajistily svou vlastní bezpečnost. Takový úl by byl vypleněn a včely by nakonec vyhynuly. Pokud by bylo zničeno společenské vědomí úlu, včely by byly ztraceny.

Ve světě lidí tomu není jinak. Civilizace a národy přežívají pouze tehdy, když lidé, kteří je tvoří, drží pohromadě a jednají jako jeden celek, aby odrazili své nepřátele a pevně obstáli tváří v tvář nepřízni osudu. Je to pocit sounáležitosti, který drží lidi pohromadě, pocit vyššího dobra, který pramení ze společných vazeb. Tou společnou vazbou pro západního člověka je západní Superego. Proto se nepřátelé Západu rozhodli zaútočit na západní Superego.

Podkopat vůli národa pracovat jako jedna skupina a zabránit jednotlivcům spolupracovat pro vyšší dobro společnosti znamená zpečetit osud tohoto národa. Kdyby západní člověk nebyl tak obětavý při obraně svého lidu a své země, kdyby západní člověk neupřednostňoval vyšší dobro svého národa před sebou samým, západní svět by již dávno přestal existovat. Právě díky tomuto komunitnímu duchu západní člověk překonal tolik bouří a znovu a znovu triumfoval i tváří v tvář zdrcující přesile.

Nepřátelé Západu mají hluboký přehled o historii a rozhodně nejsou hlupáci; vědí, že k porážce západního člověka nestačí pouhý přímý útok na Západ. K porážce západního člověka je třeba především zlomit jeho podstatu.

Tento útok na západní Superego byl pečlivě zinscenován pomocí četných prostředků, o nichž se již podrobně hovořilo. Cílem těchto útoků je zabránit tomu, aby se starší a mladší generace ztotožňovaly – v podstatě jde o vytvoření generační propasti. Generační propast brání starší generaci v předávání Superega mladší generaci a brání předávání morálky, hodnot a tradic dané společnosti.

Jelikož tato generační propast brání předávání morálky, hodnot a tradic, začíná mizet samotná kultura, která byla pro západní společnost ústřední. Jakmile se mladí lidé v jakékoli společnosti přestanou dívat na své předky a přestanou se snažit následovat stopy, které předchozí generace zanechaly v písku, tyto generace nakonec sejdou z cesty a ztratí se. Silná kultura spojuje skupinu lidí a je jako lepidlo, které drží společnost pohromadě. Když mladí lidé přestanou následovat silnou kulturu a ztratí se, stávají se snadnou kořistí pro ty, kteří je chtějí svést ještě více na scestí.

Vytváření generační propasti umožňuje, aby mladší a vnímavější členové společnosti byli snáze manipulováni nepřáteli Západu. Mladší a vnímavější členové společnosti se snadno nechají svést na scestí a mohou být vedeni stále destruktivnější cestou, jakmile jsou odděleni od svých starších, kterým by měli naslouchat a snažit se je napodobovat. Jakmile je toho dosaženo, tradice, morálka a hodnoty jsou ztraceny a do myslí těch, kteří byli svedeni na scestí, lze vštípit falešnou morálku a zvrhlost.

Když se tradice již nepředávají, upadají v zapomnění a stávají se relikviemi minulosti, které jsou považovány za „podivné“ a „staromódní“. Těch pár, kteří tyto tradice nadále udržují, jsou pak vykreslováni jako „podivní“ a „odtržení od reality“. Tradice, které západnímu člověku dobře sloužily po tisíce let, jsou pak během několika málo desetiletí odsunuty na smetiště dějin. To představuje smrt západní kultury.

Jakmile je západní kultura zničena a západní člověk odtržen od tradic, které ho spojují s jeho předky a způsoby života minulosti, vzniká vakuum. Toto vakuum se pak zaplní – nikoli pozitivními hodnotami, nikoli morálkou a nikoli ničím zdravým. Vakuum, které vznikne, když západní člověk ztratí svou kulturu, je vždy zaplněno negativními jevy, které prosazují nepřátelé Západu. To, co kdysi bývalo zdravou a morální kulturou, je nahrazeno zvrácenou a zkaženou protikulturou.

Zatímco tradiční západní kultura byla spjata s minulostí a vytyčila cestu, která sahala tisíce let zpět a vedla západního člověka pozitivním a zdravým směrem, protikultura ukazuje na mnoho různých, ale stejně neplodných slepých uliček. Smrt západní kultury vytvořila vakuum a toto vakuum bylo zaplněno protikulturou, která byla vytvořena, aby odvedla západního člověka od cesty, kterou se vydali jeho předkové, a nasměrovala ho na cestu, která končí zánikem západního člověka.

Tradiční západní kultura zakotvila pozitivní ctnosti, které byly zdůrazňovány, aby udržely společnost na správné cestě a směřovaly ji správným směrem. Západní kultura udržovala mysl, tělo, srdce a duši zdravé a naplněné. Západnímu člověku bylo prostřednictvím jeho vlastních tradic vštěpováno, že v centru jeho světa by měla být krev, půda a duchovno. Protikultura je však zcela negativním vynálezem, který byl

použit k tomu, aby zaplnil vakuum vytvořené nedostatkem skutečné kultury něčím zákeřným.

Protikultura vytvořená nepřáteli Západu neslouží k udržení soudržnosti západní společnosti. Protikultura se nezaměřuje na rodinné vazby ani na národní hrdost. Protikultura vede západního člověka k hledání krátkodobých hédonistických požitků, k poddání se svým zvířecím instinktům a k honbě za okamžitým uspokojením. Západní člověk se již neřídí příklady svých předků, ale vzhlíží k falešným vzorům, které mu předkládají jeho nepřátelé s úmyslem vštípit západnímu lidu špatnou morálku a hodnoty. Tyto vzory se snaží zdůrazňovat vše, co by západní člověk neměl přijímat – jejich poselstvím je nemorálnost a bezcenné nesmysly.

Falešné vzory vnucované západnímu člověku prosazují vše, co postrádá morální podstatu, a vše, co je zvrácené. Tyto vzory říkají západnímu člověku, že krátkodobý zisk je důležitější než dlouhodobé cíle, a proto by západní člověk měl vždy podlehnout svým zvířecím instinktům, aby dosáhl okamžitého uspokojení, po kterém touží jeho Id. Jakmile je tento krátkodobý přístup přijat, vede to k tomu, že mysl západního člověka ovládá obžerství, chamtivost, chtíč a lenost. Jakmile jsou takové pochybné ctnosti přijaty, jsou vnější projevy tohoto jedu jasně vidět.

Každá jediná zdravá vlastnost, která kdysi charakterizovala západní společnost, pomalu chřadne a je nahrazována materialismem, obezitou, zneužíváním drog, sexuální zhýralostí a dokonce i nenávistí k sobě samému, k vlastním předkům a k historickým úspěchům těchto předků. Jak se tyto nezdravé posedlosti pevně zakořeňují v srdcích a myslích západního člověka, přirozená a zdravá kultura

minulosti se stává stále méně přitažlivou, protože klade důraz na morálku, která neusiluje o okamžité uspokojení.

Tuto transformaci z kultury na protikulturu lze vnímat jednoduše jako úpadek člověka z vysoce vyvinutého a duševně zdatného tvora se silným smyslem pro sebeovládání a povinnost na zvíře poháněné potěšením a ovládané sobeckými touhami. To je smrt západního Superega – je to smrt samotné západní kultury a s ní přichází vzestup Id a touha po nekonečném individualistickém a zvířecím potěšení.

Regrese je ideálním výrazem pro popis tohoto jevu. Jako lidé jsme po narození blíže zvířatům, neboť našimi jedinými instinkty jsou přirozené touhy po potěšení a uspokojení těchto tužeb je naším jediným cílem. Jak jedinec roste a vyvíjí se a jak mu rodiče vštěpují do psychiky Superego, jedinec se vyvíjí a učí se ovládat a krotit své přirozené instinkty a chovat se v rámci dospělého a morálního rámce. Právě tento rámec a dospělé uvažování umožňují fungování společnosti. Jakmile je tento rámec odstraněn a jedinec odhodí kulturu a přijme protikulturu, začne se vracet do nižšího stavu – mentálně se stává stále více a více dětinským.

Tento dětinský stav, který nyní vládne západní mysli, vede západního člověka k hledání pozornosti, jako by to dělalo malé dítě, a to prostřednictvím přijetí individualismu, přičemž západní člověk volá po tom, aby byl viděn a uznán. Tato dětská touha se neliší od toho, když batole dělá scény a pláče, aby se všichni kolem něj dívali a sledovali jeho nevhodné chování. Ale získat dnes pozornost, ve světě, kde byly zbořeny všechny přirozené bariéry, je stále obtížnější úkol. Jedinec musí jít do stále bizarnějších extrémů, aby byl jiný.

Jelikož se zvrácená mysl dožaduje pozornosti, bude se pro uznání uchylovat k čím dál tím extrémnějším činům, což znamená, že každý jednotlivec se snaží posouvat hranice individualismu tak daleko, jak jen to jde, a to v jakémkoli směru, který mu vyhovuje. Místo toho, aby se sjednotil a následoval cestu vytyčenou svými předky, je západní člověk roztříštěný a ubíhá tolika různými a protichůdnými směry, že společnost již není soudržná a nelze ji označit za společenství.

Západní člověk již nevypadá jako jeho bratři a sestry. Západní člověk se stylizuje způsobem, který se více podobá zvrhlému a primitivnímu členovi kmene, a přijímá podivné a destruktivní subkultury v závodě o to, být odlišný a získat co nejvíce pozornosti. Západní člověk vyhledává potěšení, která nejenže poškozují jeho jako jednotlivce, ale tato potěšení dále trhá a rozkládají to, co ze západní společnosti zbývá. Tato potěšení mají přednost před rodinou, lidmi a zemí a slouží pouze k uspokojení sobeckých tužeb.

Když byl západní člověk součástí soudržné komunity, byly úspěchy této komunity tak velkolepé, že formovaly nejen vývoj Západu, ale i vývoj celého světa. Tyto úspěchy se týkaly všech myslitelných oblastí vědy a umění – architektury, poezie, literatury, písně, tance, výtvarného umění, inženýrství, fyziky, chemie a průmyslového růstu.

Velké úspěchy, jako je Koloseum v Římě, starověké akvadukty a hrady severní Evropy, dodnes zastíňují to, čeho dosáhla většina ostatních kultur. Spisy Shakespeara a Homéra, poezie Keatse, nádherné umění Michelangela, Leonarda a Turnera dodnes inspirují celý svět a zůstávají z velké části bezkonkurenční. Vynálezy jako střídavý proud, spalovací motor a pokroky v medicíně, jako jsou očkování, změnily celý svět.

Všechny tyto úspěchy vzešly od západního člověka, ale všechny tyto úspěchy byly možné pouze díky silné komunitě, která se semkla, aby proměnila sny a myšlenky výjimečných jednotlivců ve skutečnost. Navíc ochrana těchto úspěchů a jejich bránění před potenciálními dobyvateli byla možná také jen proto, že západní člověk stál pohromadě jako komunita.

Smrt západního Superega není jen smrtí západní komunity a není to jen smrt západních národů. Smrt západního Superega je smrtí samotného ducha, který umožnil velké úspěchy, které definovaly Západ a formovaly vývoj celého světa. Smrt západního Superega nebude znamenat jen konec západního člověka – ale také to, že se všechny velké úspěchy předků západního člověka rozpadnou a ztratí se v mlhách času.

V tom pravém slova smyslu znamená smrt západního Superega smrt a zkázu tradice, která sahá tisíce let do minulosti a zahrnuje největší úspěchy, jaké svět kdy poznal. Pokud to západní člověk dopustí, pak nejenže odsoudí k zániku sám sebe, ale svou vlastní smrtí zpečetí osud všech, kteří přišli před ním, a zbaví jejich velkých úspěchů a obětí smysl. Pokud západní Superego zanikne, pak vše, co kdy bylo, bude k ničemu.

Jakmile bude západní Superego zničeno, západní člověk bude přesně takový, jak si to přejí nepřátelé Západu – dětinská a nízká bytost, která žije pouze pro potěšení. Smrt západního Superega povede k triumfu Id a ke smrti celé západní civilizace.

Triumf Id a smrt Západu

Zánik západního Superega předchází úpadku západního člověka a zkáze samotné západní civilizace. Období, ve kterém nyní žijeme, lze popsat jako konec západní civilizace a příštích několik generací západního člověka budou svědky smrti Západu. Podmínky pro dokonalou bouři jsou nyní splněny a v této bouři bude Západ smeten a odsouzen do historických knih – pokud se vůbec ještě někdy budou psát historické knihy v nepřítomnosti západního člověka.

Zánik Západu nepřijde v podobě jedné velkolepé, avšak tragické závěrečné bitvy, která by zastínila všechny předchozí. Smrt Západu nenastane v nějaké „rasové válce“ ani v sérii velkých konfliktů, kde jsou jasně vytyčeny bojové linie a armády se střetávají v epické závěrečné bitvě. Smrt Západu bude plíživá – jako rakovina, která požírá organismus a pomalu oslabuje trpící bytost po dlouhou dobu. Smrt Západu bude spíše podobná smrti tisíci řezy než jedinou významnou ranou.

Mnozí se domnívají, že imigranti, kteří se usadili na Západě a jejichž komunity se rozrostly, se jednoho dne obrátí proti západnímu člověku – že zahraniční komunity vytvoří pátou kolonu uvnitř Západu a vyvolají velký konflikt na západní půdě. Tato teorie předpokládá rasový nebo náboženský konflikt velkého rozsahu mezi západním člověkem a těmi imigranty, kteří se usadili na Západě, ale zachovali si kulturu, která je nepřátelská vůči západní kultuře.

Tato teorie o velké válce je nejen mylná, ale také velmi škodí snaze o záchranu západního člověka. Vychází z představy, že západní člověk je stále tím, kým kdysi byl, a že má stále neporušenou mysl, tělo, duši i srdce. Myšlenka velké rasové

nebo náboženské války – ve které by západní člověk zvítězil – je ve skutečnosti směšná. Tato válka se nikdy neodehraje, místo toho však dojde ke smrti Západu dům po domu, ulice po ulici, městečko po městečku a město po městě, jako by se nad západními národy snášel plíživý rubáš.

Zastavme se na chvíli a skutečně analyzujme teorii stojící za představou rasového nebo náboženského konfliktu na úrovni, jakou někteří teoretici předpokládají – a co víc, podívejme se na pravděpodobný výsledek, pokud by k takové válce došlo. Aby obrovský konflikt pohltil národ, musí se nejprve vytvořit bojové linie, a aby k tomu došlo, musí existovat různé homogenní skupiny. Homogenní skupiny se tvoří na základě společných vazeb mezi lidmi, kteří tyto skupiny tvoří.

V tom spočívá první zásadní problém s představou rasové či náboženské války – zatímco různé kultury a rasy, které se přistěhovaly na Západ, si zachovaly své skupinové povědomí, západní člověk nikoli. Kdyby došlo k rasovému či náboženskému konfliktu, jednotlivci v rámci homogenních komunit by se spojili, aby ochránili svou vlastní komunitu, ale západní člověk by se bohužel pravděpodobně nespojil se svými bratry a sestrami a nebyl by schopen vytvořit jedinou homogenní skupinu. Tlak na individualitu a izolaci, který na západního člověka vyvíjejí nepřátelé Západu, ho připravil o společné vazby, které kdysi spojovaly západní společnost.

Západní člověk již nemá společné kulturní vazby, tradice a morální hodnoty, které ho kdysi spojovaly s jeho bratry a sestrami. Západní společnost již není homogenní a soudržná; západní společnost je volně propojenou skupinou jednotlivců, kteří již navzájem nesouvisí. Subkultury, které vznikly a byly

západním člověkem tak nadšeně přijaty, ho rozdělily do stále menších skupin, které již navzájem nesouvisí.

Západní člověk kdysi znal své sousedy – vlastně znal každého ve své ulici i v ulicích sousedících s tou, kde bydlel. Pracoval se svými sousedy, popíjel s nimi a chodil s nimi do kostela. Všichni v západní společnosti se znali a společné vazby, které je spojovaly, je držely pohromadě jako komunitu. Dnes mnoho lidí na Západě nezná ani jména těch, kteří bydlí hned vedle nich – natož jména všech, kteří žijí v jejich ulici. Západnímu člověku zavřeli hospody, jeho průmysl byl vyvezen a jeho kostely leží prázdné.

To je naprostý opak situace, kterou lze pozorovat v imigrantských komunitách, které se usadily na Západě. Imigranti, kteří se usadili v západních zemích, vytvořili své vlastní silné a semknuté komunity, kde se lidé znají, kde jsou zavedení komunitní vůdci, kteří si zaslouží respekt, kde celé rodiny žijí na stejné ulici a kde každý zná jména svých sousedů. Lidé v těchto komunitách se o sebe starají, obchodují spolu a chodí do stejných mešit. Tyto komunity si váží svých tradic a chtějí zachovat společné dědictví, které jim zanechali jejich předkové a které nyní funguje jako pojivo, které drží jejich komunitu pohromadě.

Kdyby byl západní člověk nucen sjednotit se jako skupina, aby bojoval proti páté koloně uvnitř vlastního národa, jak by dopadl? Odpověď je jasná – byl by přemožen. Západní společnost je nesourodá skupina; slabé seskupení jednotlivců – mnozí z nich by se ani nechtěli postavit bok po boku, protože by se navzájem neznali a nedokázali by se navzájem pochopit. Na druhou stranu by mnoho imigrantských komunit bylo

silných a stálo by jako jeden muž. Důsledky toho není třeba podrobně vysvětlovat.

Druhým hlavním důvodem, proč by západní člověk nevyšel vítězně z občanské války vedené na základě etnických nebo kulturních rozporů, je to, že západní člověk již nemá v životě správné priority. Západní člověk je nyní materialistický, individualistický a hédonistický. Západnímu člověku by nejen chyběla silná komunita a skupinové vědomí potřebné k tomu, aby měl šanci vyhrát občanskou válku, ale chyběla by mu také motivace bojovat, protože západní člověk již nevidí hodnotu v ničem skutečně smysluplném nebo významném.

Když dochází k velkým obětem a projevům statečnosti – jako například v bitvě u Vídně –, muži, kteří čelili tak zdrcující přesile, měli pevné přesvědčení, které jim umožnilo potlačit instinkt sebezáchovy ve prospěch vyššího dobra svého lidu. Tváří v tvář téměř jisté smrti je přirozeným pudem – vycházejícím z Ega (principu reality) – útěk. Rozvinuté Superego však může tento instinkt potlačit a zachování skupiny je upřednostněno před zachováním jednotlivce.

Velké oběti, které západní člověk v průběhu dějin přinášel, byly ukazatelem jeho životních priorit. Západní člověk upřednostňoval věci, které ho duchovně posilovaly – rodinu, lid, víru a půdu. Západní člověk měl hluboké vazby na svou nejbližší nukleární rodinu, komunitu, v níž žil, své náboženství a zemi, kterou nazýval domovem. Nyní je západní člověk od všech těchto věcí odpojen. Nukleární rodina byla podkopána, západní komunita je roztříštěná, náboženství bylo buď zředěno, nebo zapomenuto, a konečně západní člověk již není spojen s přírodním světem kolem sebe, místo toho je uzavřen ve stěnách

z cihel a betonu, kde bezmyšlenkovitě zírá na různé blikající obrazovky.

Životní priority západního člověka ho posílily a daly mu pádné důvody k boji, avšak dnes se jeho životní priority posunuly. Individualismus, hédonismus a materialismus se staly novými prioritami západního člověka – ale všechna tato volání jsou sobecká a soustředí se na osobní potěšení a uspokojení. Uspokojování těchto potěšení je prioritou, což znamená, že v době konfliktu by západní člověk pravděpodobně uprchl s co největším bohatstvím, které by mohl unést nebo schovat, aby mohl žít další den v naději, že bude moci později pokračovat v hledání osobního potěšení.

Vzpomeňte si na dny první světové války – nejkrvavějšího a nejničivějšího válečného období, jaké svět kdy poznal. Co motivovalo západního člověka, aby vylezl ze svých zákopů a vrhl se na kulometná hnízda chráněná ostnatými drátěnými ploty? Zákopová válka je jedním z nejbrutálnějších typů boje, jaké svět kdy poznal, a je to boj, při kterém se velmi rychle hromadí obrovské počty obětí; ve skutečnosti byly útočné manévry často téměř sebevražedné. Co však motivovalo mladé muže, aby „vylezli z krytu“ a čelili jisté smrti? Odvážní muži, kteří se vrhali do ostnatých drátů a byli smeteni kulometnou palbou, byli motivováni duchovními prioritami, které posílily jejich odhodlání a umožnily jim překonat vlastní přirozený instinkt přežití.

Tyto duchovní hodnoty – lid, víra a rodina – možná západnímu člověku již chybí, to však neznamená, že je postrádají i přistěhovalecké komunity, které se usadily v západních zemích. Mnohé z přistěhovaleckých komunit žijících v západním světě stále tvoří pevné rodiny, vykazují nižší

rozvodovost, pravidelně navštěvují náboženské instituce a, jak již bylo řečeno, jsou součástí semknuté komunity. Právě tyto vyšší duchovní priority motivují lidi k statečnému boji.

Nepřátelé Západu zbavili západního člověka jeho duchovnosti a poškodili západní duši – nahradili přirozené poslání západního člověka pokřivenými falešnými modlami. Imigrantské komunity, které zaplavily Západ, si však zachovaly své duchovní poslání a nadále upřednostňují správné věci v životě. Pokud by tedy někdy došlo ke konfliktu, západní člověk by nebojoval s takovým zápalem jako jeho nepřátelé, ale pouze by se snažil přežít další den, aby mohl pokračovat ve své honbě za individualistickými požitky. Tím, že zbavili západního člověka důvodů k boji, provedli nepřátelé Západu hrozivý trik: zanechali západního člověka nejen izolovaného, ale také zbaveného vnitřního přesvědčení a motivace, které z něj dělaly tak obávaného válečníka.

A konečně, což je zcela zásadní: pokud by skutečně vypukla rasová nebo náboženská válka a uvrhla západní národy do stavu občanské války, dovolil by si západní člověk vůbec zapojit se do konfliktu, v němž by se bojové linie vymezovaly na základě etnického původu bojujících stran? Západní společnost je rozdělená; západní člověk je nesourodý a individualistický, ale západní člověk je také zmanipulovaný a zotročený představami o vině bělochů, které pramení z falešných historických narativů o jeho koloniální minulosti, otroctví a holocaustu. Západnímu člověku bylo jeho statečné srdce podrobeno ze strachu, že bude označen za „rasistu“.

Měl by západní člověk na to, aby se skutečně zapojil do etnického konfliktu, aniž by se bál, že je nějakým způsobem „rasista“ za to, že zvedl ruku v sebeobraně? Převalil by se

západní člověk prostě na záda a zemřel, než by se zapojil do bitvy, kde by byly linie vytyčeny na základě rasových nebo náboženských důvodů? Mohl by západní člověk bojovat na obranu právě těch lidí, které ho učili nenávidět? Obrovské části západní společnosti by se aktivně vzdaly a zemřely, nebo ještě hůře, zaútočily by na těch pár západních mužů, kteří se snažili spojit a bránit své rodiny a to, co zbylo z jejich komunit.

Někteří se tomuto tvrzení možná vysmějí a budou tvrdit, že „až přijde čas“, západní člověk „se probudí“ a udělá to, co je „nutné“. Ti, kdo však věří, že se roky mediální indoktrinace zvrátí v jediném okamžiku, podobně jako při obrácení na cestě do Damašku, se prostě mýlí. Opět lze uvést případ muslimských gangů, které zneužívají nezletilé dívky – tisíce mladých západních dívek byly sexuálně zneužity islámskými přistěhovalci, přesto se o této záležitosti více než deset let mlčelo, protože lidé se obávali, že je horší riskovat, že budou označeni za „rasisty“, než přihlížet sexuálnímu zneužívání západních dívek.

Západní muž již není statečný a odvážný, ale je nyní zbabělý a ustrašený. Myšlenka na to, že bude „společensky nepřijatelný“, je nyní děsivější než realita, kdy je jeho dcera znásilněna! Absurdní představa, že jediné slovo může srazit dospělého muže na kolena a přimět ho, aby se zhroutil v záchvatu protestů a omluv, by měla být k smíchu – přesto to není žádná legrace. Jakmile se použije slovo „rasista“, umlčí to jakoukoli formu debaty nebo diskuze a obviněný se musí pokořit, aby širší publikum vidělo, že není „rasista“, ale ve skutečnosti „tolerantní“ a plně podporuje „diverzitu“.

Představte si na chvíli, že by v západních zemích měla vypuknout velká občanská válka a rozdělení v této válce by se

utvářelo na základě etnického původu. Kdyby se západní člověk postavil na obranu, byl by svými vlastními zmatenými bratry a sestrami obviněn z „rasismu“. Bohužel by tato obvinění přiměla velké množství západních mužů sklonit hlavu a pokorně usednout, aby čekali na svůj osud, neboť pro některé je dokonce smrt lepší než být označen za rasistu!

Nepodceňujte schopnost slova „rasista“ odzbrojit západního člověka. Vycházejí knihy s názvem „Bílé privilegium“, vznikají televizní pořady s názvem „Bílá vina“, kde západní lidé sedí a mluví o svých hrozných pocitech viny za „zločiny“ svých předků, a konají se dokonce pochody, při nichž se západní lidé spoutávají řetězy jako otroci a procházejí městy v tričkách s nápisem, že je jim „tak líto“. Nepodceňujte vliv, jaký mělo dlouhodobé vštěpování viny bělochů a sebenenávisti na mysl západního člověka.

I kdybyste se rozhodli přehlédnout ztrátu společenské soudržnosti, ztrátu důvodu k boji a strach z toho, že vás nazvou „rasisty“, stále tu zůstává otázka fyzické kondice západního muže. Je západní muž vůbec schopen bojovat v občanské válce? Odpověď zní pravděpodobně ne. Kdyby někdy došlo k velkému konfliktu, jak by si s tím poradil ten ochablý a fyzicky nezpůsobilý západní muž? Podal by na bojišti obdivuhodný výkon, nebo by odložil své nezdravé jídlo, vstal z pohovky, vypnul televizi a vyšel ze svého domu ve stavu, kdy by se zadýchal ještě dříve, než by vůbec čelil nepříteli? Opět se jedná o otázku, která nevyžaduje odpověď.

Pokud se tedy smrt Západu rychle blíží a pokud k ní nedojde v důsledku občanských nepokojů nebo války, jak k ní dojde? Smrt Západu nastane zcela jednoduše prostřednictvím demografické změny – bude se odehrávat dům po domu, ulice

po ulici a město po městě. Bude to pomalý proces, který se bude časem zrychlovat, až se západní člověk stane menšinou ve své vlastní zemi a nakonec vymře. Nebude to genocida mečem nebo zbraní, ale genocida prostřednictvím diverzity a plíživé demografické změny.

Západní země každoročně zaplavují stovky tisíc přistěhovalců. Vzhledem k tomu, že tito přistěhovalci mají mnohem vyšší porodnost a porodnost západního obyvatelstva naopak šokujícím tempem klesá, je tento trend zřejmý. Postupem času bude západní obyvatelstvo v celkové populaci ztrácet dominantní postavení, až se nakonec ve své vlastní zemi stane menšinou. Začne to tím, že domy v jedné ulici budou postupně skupovat příslušníci stejné etnické skupiny, kteří chtějí žít blízko sebe. Poté, co bude několik ulic tvořeno lidmi jedné etnické skupiny, se daná oblast pomalu promění a budou zde stavěny obchody, komunitní centra a náboženské budovy, které budou sloužit imigrantské populaci. Nakonec, jak se bude stále více lidí z této etnické skupiny shlukovat a jak budou mít stále více dětí, nezmění se jen ulice nebo oblasti, ale celá města.

Samozřejmě se nic z toho nestane přes noc; je to pomalý a plíživý proces, k němuž přispívá sám západní člověk. Západní člověk má nyní méně dětí a je stále více ochoten prodat svůj majetek a odstěhovat se z oblastí, kde dochází k demografickým změnám. Západní člověk to dělá, aby unikl problému, který ho obklopuje, a předstíral, že se nic neděje – koneckonců, kdyby se postavil proti této demografické změně, vystavil by se riziku, že bude označen za rasistu! Již jsme viděli, že porodnost západního člověka klesla na minimum 1,3, což je kriticky nízká hodnota, od které už možná nebude návratu.

Etnické skupiny přicházející na Západ se těší prudkému populačnímu růstu a ulice zaplní zvuky jejich hrajících si dětí; naopak domovy důchodců zaplní kašel a sípání západních lidí. Mladé a silné imigrantské komunity, které se v západních městech vytvořily, budou růst a vzkvétat, zatímco západní obyvatelstvo doslova chřadne a umírá. Nebude třeba občanských konfliktů ani války, která by pohltila národy – válka bude vyhrána pomalu a Západ zemře dlouhou a nedůstojnou smrtí.

V polovině 21. století již západní člověk nebude ve většině západních národů tvořit většinu. Do té doby se celá politická a sociální situace na Západě změní tak dramaticky, že Západ bude fakticky na smrtelné posteli. Ti, kdo fantazírují o občanské válce nebo si přejí slavný protiútok, již nebudou v pozici, aby takový protiútok zorganizovali – demografická změna zanechá západního člověka jako rozptýlenou menšinu hledající individuální bezpečí.

Je pravda, že přistěhovalecké komunity se mohou chovat ještě bezostyšněji, až se demografická situace posune ještě více v jejich prospěch. Je velmi pravděpodobné, že se západní člověk bude stále častěji stávat obětí útoků motivovaných rasově či nábožensky. Západní člověk bude s největší pravděpodobností svědkem střetů, při nichž bude to, co zbylo z jeho komunity, vytlačováno z oblastí, kde se stal menšinou. Navíc bude západní člověk pravděpodobně napomínán za to, že nedodržuje náboženská nebo kulturní pravidla, která mu byla vnucena přistěhovaleckou populací. Ale pokud se západní člověk proti těmto věcem nebrání nyní, kdy je ve většině, rozhodně se proti nim nebude bránit jako stárnoucí menšina,

která zažila další desítky let vymývání mozků a viny bělochů prosazované médii.

Západní člověk může být svědkem nárůstu rasově či nábožensky motivovaných výtržností ve městech, kde kdysi tvořil většinu. Občanské nepokoje a násilí namířené proti západnímu člověku ze strany přistěhovaleckých komunit mohou s postupem času rovněž narůstat. Navíc mohou tyto výtržnosti a občanské nepokoje trvat i několik dní či dokonce týdnů. Mohou nastat případy, kdy západní člověk vytvoří malá ohniska odporu proti takovému násilí. Bez organizované komunity, bez sdílených morálních hodnot a bez hlubších a duchovně smysluplných priorit však nedojde k organizovanému celonárodnímu odporu. Navíc nad každým, kdo takový odpor plánuje, bude viset přízrak slova „rasista“.

Jak se to vše bude odvíjet – jak šílenství dosáhne vrcholu a úpadek západní civilizace se zrychlí – co bude se západním člověkem, co se s ním stane? Jak se situace bude zhoršovat – což se nevyhnutelně stane, protože města a obce se stanou cizími místy a západní člověk se stane cizincem ve své vlastní zemi – většina západních lidí si toho ani nevšimne. Západní člověk bude příliš zaneprázdněn večírky, konzumem a uzavřením se do svého vlastního soukromého světa. Západní člověk bude hrát na housle, zatímco „Řím hoří“.

Se smrtí západního Superega dochází k uvolnění Id. Bez vyvinutého Superega – a bez společenského vědomí – se západní člověk stane pouhou bytostí, která se řídí svými nejnižšími instinkty. Jak se Západ rozpadá a západní člověk se stává menšinou, bude příliš zaneprázdněn přejídáním se nezdravým jídlem, zneužíváním alkoholu a drog, pařením v nočních klubech, promiskuitním sexem a všemi druhy

hédonistických radovánek, jaké si lze představit. Bez vyvinutého Superega, které by Id drželo na uzdě, bude západní člověk pouhou bestií poháněnou principem slasti.

Západní člověk si nejen nevšimne, co se kolem něj děje – nebude mu to ani vadit, i když mu na to někdo poukáže. Jediné pudy, které bude západní člověk chtít uspokojit, budou ty, které souvisejí s osobním požitkářským potěšením: západnímu člověku nebude záležet na ochraně své komunity a péči o své bratry a sestry. Jakmile Západ nakonec klesne ke dnu, výraz na tváři západního člověka nebude výrazem hrůzy, ale šílené veselosti, zatímco bude tančit směrem ke svému zániku. Id skutečně zvítězí a toto vítězství signalizuje pád západního člověka a konec Západu.

Ještě však není vše ztraceno. Západní člověk se sice možná nachází na pokraji vyhynutí, ale dokud se ještě drží, existuje jiskřička naděje a šance na vykoupení. Nepřátelé Západu však udělali vše, co bylo v jejich silách, aby západního člověka zlomili a poškodili jeho psychiku, a zároveň mu předložili falešnou spásu. Nepřátelé Západu jsou chytří a vynalézaví; vědí, že jejich plán není bezchybný a že západní člověk je obávaným protivníkem.

Ale zatímco existuje falešná spása a řízená opozice vůči nepřátelům Západu, existuje také skutečná naděje a pravá spása. Skutečná spása západního člověka spočívá v znovuzískání toho, co ho učinilo velkým, v znovuobjevení západního Superega a v jeho vzkříšení v jeho pravé podobě. Než se tak stane, musí být nejprve odhalena a odstraněna falešná spása, kterou lstivě vytvořili a ovládají nepřátelé Západu.

Aby se západní člověk mohl posunout vpřed, musí kráčet po správné cestě – nikoli po cestách vytyčených jeho nepřáteli, které ho zavedou do slepých uliček a nakonec k zániku.

Falešná spása – Konzervatismus

Jakmile si člověk začne uvědomovat, že západní společnost směřuje špatným směrem, bude přirozeně hledat odpovědi na to, proč tomu tak je. Ve svém hledání poznání a nakonec i ve snaze bojovat proti problémům, které vidí kolem sebe, se často obrátí ke konzervatismu. Konzervatismus je politická a společenská filozofie, která prosazuje zachování tradičních společenských institucí v kontextu kultury a civilizace, v níž člověk žije. Je zřejmé, že vzhledem k tomu, jak západní společnost neustále postupuje po stále více degenerované cestě, kde se aktivně prosazuje ničení tradičních institucí a oslabování západní kultury, se konzervatismus jeví jako přirozený spojenec pro západního člověka, který se nachází v tísni.

Nic však nemůže být dále od pravdy. Konzervatismus není ideologií pokroku ani rozvoje – je to pouze ideologie posedlá lpěním na stávajícím stavu věcí a jeho ochranou. Konzervatismus neusiluje o pokrok ani o posun společnosti vpřed pozitivním směrem, ale ve skutečnosti se snaží pouze zachovat to, co již existuje. Pokud bychom si konzervatismus představili jako vojenskou strategii, dal by se přirovnat ke strategii, která se zabývá pouze obsazením určité linie a její obranou před útokem. Abychom tuto vojenskou analogii rozvedli, konzervatismus se nezabývá postupem, útokem ani protiútokem – konzervatismus se zabývá pouze obranou pevné pozice.

Vzhledem k povaze konzervatismu jako téměř čistě obranné strategie je odsouzen k neúspěchu, stejně jako by byla odsouzena k neúspěchu jakákoli vojenská síla zapojená do války, kdyby se zabývala pouze nekonečnou obranou proti neustávajícím útokům. V určitém bodě každého konfliktu, poté,

co byla zajištěna úspěšná obrana, musí každá síla usilující o vítězství ve skutečnosti provést protiútok a útočit znovu a znovu, dokud není nepřítel zatlačen zpět a nakonec rozdrcen a poražen.

Jakákoli vojenská síla, která úspěšně odrazí útok a poté se rozhodne pouze vyčkávat a čekat na další útok na svou pozici, si tím sama koleduje o porážku. Pokud armáda nečinně čeká, až nepřítel zaútočí, a dovolí mu v útocích pokračovat, poskytuje mu tím luxus přeskupit se a vylepšit svou strategii. Postupem času nepřítel svou strategii zdokonalí, najde slabiny v pozici obránců a nakonec – bez ohledu na to, jak dlouho to potrvá – se naučí tyto slabiny využívat k dosažení vítězství.

Může to trvat týdny, měsíce nebo dokonce roky – ale jak čas plyne, útoky na pozici obránců budou stále účinnější a budou útočit s rostoucí vervou, až nakonec pozice obránců oslabí a zhroutí se. Obránci pak čelí porážce, která jim nedává jinou možnost, než ustoupit, přeskupit se a vytvořit novou obrannou linii, tentokrát však hlouběji na svém vlastním území. Postupem času tento proces vede k opotřebovací válce, stále více obranných linií se hroutí a ztrácí se stále více území, až nakonec ti, kdo brání současnou linii, si ani nedokážou vzpomenout na pozici, kterou kdysi zaujímali, natož aby snili o jejím znovuzískání!

Přesně tak se konzervativec chová v politickém smyslu. Konzervativec se snaží pouze bránit stávající status quo a udržet současnou linii či „morální postoj“; zabývá se pouze obranou toho, co si jeho protivník vybere k útoku, a nezajímá se o širší politický kontext. Konzervativec vidí bezprostřední bitvu a bojuje za obranu toho, co považuje za správné a pravdivé, ale nevidí širší souvislosti války, která tuto bitvu obklopuje. V

důsledku úzkého pohledu a defenzivní povahy konzervativce je konzervativec v dlouhodobém horizontu vždy odsouzen k neúspěchu.

Nepřátelé Západu znají povahu konzervatismu a právě proto tak bezvýhradně schvalují konzervativní strany a hnutí. Nepřátelé Západu ve skutečnosti vyvíjejí společné úsilí, aby nasměrovali do konzervativních hnutí ty členy západní společnosti, kteří si začínají uvědomovat problémy, jimž západní člověk čelí. Nepřátelé Západu jsou odhodláni zvítězit, a proto je součástí jejich dlouhodobého plánu zajistit, aby ti, kdo se snaží Západ chránit, přijali prohrávající strategii. Nepřátelé Západu – jak jsme viděli dříve – totiž svou pozici nebrání; neustále útočí a neustále posouvají hranice úpadku stále dál.

Jelikož skupina, která neustále útočí a má možnost se přeskupovat a vyvíjet nové strategie, bude mít vždy převahu nad skupinou, která se spokojí s obranou své pozice, nepřátelé Západu vědí, že jejich útoky nakonec vždy uspějí a konzervativce porazí. Nakonec se konzervativní linie zhroutí a nepřátelé Západu si ve svém nekonečném útoku na západní civilizaci vybojují ještě větší prostor. Pro nepřátele Západu je tedy vždy jen otázkou času, kdy bude jejich nejnovější útok na západního člověka úspěšný.

Dříve jsme diskutovali o tom, jak se přijatelné normy ve filmu a hudbě v průběhu času změnily a jak se tyto přijatelné normy pomalu staly stále více zvrácenými. To, co bylo kdysi pobuřující, je nyní považováno za zastaralé, a to, co je nyní pobuřující, by bylo ještě před několika lety zcela nepřijatelné nebo dokonce nemyslitelné. Tato metoda posouvání hranic toho, co je přijatelné, která v průběhu času způsobuje, že se

zavedené normy stávají stále více zvrácenými a degradovanými, se neomezuje pouze na to, co zobrazují média.

Nepřátelé Západu útočí na západní společnost prostřednictvím různých kanálů – jedním z nich je sociální politika. Konzervativci zaujmou v sociální politice postoj hájící současný morální status quo a nepřátelé Západu pak budou tento status quo napadat s cílem rozbít další sadu morálních hodnot a posílit tlak směrem k úpadku a morálnímu rozkladu.

V průběhu času bude postoj konzervativců čelit neúprosnému náporu, který je nakonec donutí ustoupit v různých bodech a přenechat půdu svým protivníkům, přičemž sociální politika a přijatelné morální normy budou neustále přepisovány těmi, kdo se snaží zničit západní společnost a podkopat její základní hodnoty a sociální struktury. To lze dokonale ilustrovat na příkladu sociální politiky vůči homosexualitě ve Spojeném království a toho, jak se během pouhých několika let politická situace kolem této otázky navždy změnila.

Až do roku 1967 bylo ve Velké Británii nezákonné provádět homosexuální akty, a to i v soukromí. V roce 1967 však zákon o sexuálních trestných činech (Sexual Offences Act) dekriminalizoval homosexuální akty mezi dvěma muži staršími 21 let v soukromí v Anglii a Walesu. Byl to zlomový okamžik – a něco, s čím mnoho konzervativně smýšlejících lidí nebylo spokojeno. Útok na konzervativní postoj k homosexualitě se však nezastavil pouze u dekriminalizace sexuální aktivity mezi dvěma dospělými osobami staršími 21 let, které s tím souhlasily; to byl teprve začátek.

Konzervativní postoj, podle něhož by homosexualita měla být nezákonná – a to i mezi dvěma dospělými osobami, které s tím souhlasí – byl prolomen. Mnozí by dokonce řekli, že pád tohoto postoje byl skutečně opodstatněný, vždyť to, co dva lidé dělají ve svém vlastním domě jako dospělí, kteří s tím souhlasí (pokud tím nikomu neubližují), je jejich soukromá záležitost. Tím však záležitost neskončila a ti, kdo chtěli prosadit homosexuální agendu na Západě, se tím nezastavili.

V průběhu 70. let vznikalo stále více prohomosexuálních skupin a v Londýně se konal vůbec první festival gay hrdosti, kterého se zúčastnilo přes tisíc lidí. Původní postoj konzervativců, že homosexualita by měla být nelegální, byl nyní dávno zapomenut a navzdory legalizaci homosexuálních aktů mezi dospělými osobami v soukromí jejich vlastních domovů se nyní usilovalo o to, aby se veřejné projevy homosexuality staly přijímanými a normalizovanými. Konzervativci, kteří ustoupili, nyní čelili útokům na svůj nový postoj a ten se stále více jevil jako neudržitelný.

Tento trend pokračoval i v 80. letech, kdy se stále více prosazovala normalizace a přijetí lidí trpících AIDS. Konzervativci nakonec museli vytyčit další hranici a zaujmout další obhajovanou pozici – tím byl článek 28. Článek 28 byl zákon přijatý v roce 1988 jako novela britského zákona o místní samosprávě z roku 1986 a stanovil, že místní samospráva „nesmí záměrně propagovat homosexualitu ani vydávat materiály s úmyslem propagovat homosexualitu“ nebo „propagovat ve státních školách učení o přijatelnosti homosexuality jako předstíraného rodinného vztahu“.

Konzervativci jasně vyjádřili svůj nový postoj a snažili se vytyčit hranici, která by nikdy nebyla překročena. I když nyní

byli spokojeni s legalizací homosexuality a s tím, že se stále častěji projevuje na veřejnosti, nechtěli připustit, aby byla propagována jako normální nebo přirozená alternativa k heterosexuální nukleární rodině. Tato nová obranná linie byla vytyčena a nepřátelé Západu měli nový cíl – a v roce 1994 se již v obraně konzervativců objevily trhliny, když byl zákonný věk pro souhlas s homosexuálním stykem snížen z jednadvaceti na osmnáct let.

V roce 2000 se útoky na § 28 zintenzivnily a začala se připravovat legislativa směřující ke zrušení zákona z roku 1988. V roce 2001 na to rychle navázalo snížení věkové hranice pro pohlavní styk u homosexuálních párů na šestnáct let – v souladu s věkovou hranicí pro heterosexuální páry. Konzervativní linie byla nyní pod silným útokem a všude se objevovaly trhliny – v roce 2002 byl přijat zákon, který umožňoval homosexuálním párům adoptovat děti a nová homosexuální rodina byla považována za rovnocennou s heterosexuální rodinou.

V roce 2003 se linie zcela zhroutila a § 28 byl zrušen; konzervativní pozice se zcela rozpadla.

V roce 2004 byl v Británii přijat zákon legalizující registrované partnerství osob stejného pohlaví a do roku 2014 bylo pro homosexuální páry legální uzavřít manželství. V této době už konzervativci ani nekladli odpor. Trvalo pouhých čtyřicet sedm let, než se homosexualita v Británii dostala z pozice nelegální činnosti na úroveň zcela rovnocennou s heterosexualitou a byla propagována jako zcela přijatelná norma, přičemž homosexuálům bylo dokonce přiznáno právo uzavírat sňatky a adoptovat děti, čímž si vytvořili svou vlastní pokroucenou verzi nukleární rodiny.

Toto je samozřejmě jen jeden z příkladů toho, jak konzervativci vytyčí jasnou hranici a brání svůj postoj, jen aby pak sledovali, jak se jejich pozice neustále posouvá dozadu, až nakonec vidí, jak se vše, za co kdysi bojovali, rozpadá na kusy. Ještě horší je, že konzervativní pozice je často zatlačena tak daleko, že si konzervativci ani nedokážou vzpomenout, za čím vlastně původně stáli. Nepopiratelným faktem, který tomuto všemu leží v základu, však je, že se konzervativci ani jednou nepokusili znovu získat pozice, o které přišli. Ani jednou konzervativci nepodnikli protiútok ani se nepokusili postoupit vpřed, aby si od svých nepřátel vybojovali zpět ztracené území.

Čistě obranná strategie, kterou konzervativci používají, má fatální vadu – konzervativci přijímají porážku a jsou až příliš ochotni přijmout novou pozici, kterou jim vnutili jejich nepřátelé. Nová pozice, kterou konzervativci zaujímají, samozřejmě není jejich vlastní, ale ta, která jim byla z velké části vnucena jejich nepřáteli. Tato nová pozice se pak stává evangeliem a stará pozice je zapomenuta – jako trapná relikvie minulosti. Proto kázání, které konzervativci hlásají, není jejich vlastní, ale zkomolený soubor politik, který je z velké části ovlivněn a zkreslen rukou jejich nepřátel.

V návaznosti na to konzervativec ve skutečnosti pohrdá a cítí odpor k ostatním konzervativcům, kteří hovoří o starém postoji – natož k těm, kteří by vykládali „nesmysly“ o jeho obnovení. Konzervativec nyní tančí podle not svých nepřátel, takže kdokoli zpochybní novou linii nebo se odváží navrhnout pokus o návrat ke staré linii, je obviněn z toho, že „nehraje fér“, a je následně vyloučen jako zahanbující osoba či kacíř.

Vrátíme-li se k analogii s vojenskou silou, je to, jako by konzervativci vedli své vojenské operace podle „pravidel boje“

stanovených jejich vlastními nepřáteli. Konvence pro politický boj, která stanoví parametry, přijatelný jazyk a pokyny pro politický diskurz, není pod dohledem konzervativců – ale jejich nepřátel. Konzervativci se však horlivě hlásí k této konvenci o politickém boji ve snaze dokázat, že jsou „slušní lidé“ a „hrají fér“.

O žádnou férovou hru však nejde; tím, že se zavážete k dodržování pravidel boje, která jsou diktována a sepsána vašimi nepřáteli, si v podstatě svazujete ruce a omezujete vlastní schopnost bojovat. Konzervativci se vždy ocitají v nevýhodě, protože přijali pravidla, která jsou navržena tak, aby zajistila jejich porážku. Důvodem, proč to konzervativci dělají, je to, že nechtějí, aby je kdokoli vnímal jako ty „špatné“ – chtějí, aby to vypadalo, že „hrají fér“.

Konzervativci dodržují tato pravidla „férové hry“ ne proto, aby zapůsobili na své vlastní příznivce, ale v marné snaze zalíbit se nepřátelům Západu a těm, kteří podporují pokřivené protizápadní agendy. Snažit se zalíbit těm, kteří vás chtějí zničit a porazit v boji, je fatální chyba, která zpečetí osud konfliktu ještě předtím, než vůbec začal. V podstatě by se způsob, jakým konzervativec dodržuje pravidla stanovená jeho nepřáteli, dal přirovnat k boxerovi, který vstupuje do ringu s jednou rukou svázanou za zády.

To vše poukazuje na další fatální slabinu, která leží v samém jádru konzervatismu – zbabělost. Konzervativec je zbabělý slaboch, který zoufale touží být považován za dobrého člověka nejen svými vlastními příznivci, ale i těmi, kdo jsou ve skutečnosti jeho nepřátelé. Konzervativec se stará o to, co si o něm myslí ostatní, bez ohledu na to, zda jsou to přátelé nebo nepřátelé – a tato fatální vada vede k tomu, že konzervativec

přejímá řeč, normy a samotný morální kodex těch, proti kterým bojuje, v marné snaze zalíbit se těm, kteří se snaží zničit vše, co je mu drahé a co se snaží chránit.

Pokud se člen konzervativní skupiny odváží postavit se nepříteli a tvrdit, že obranná linie, která již dávno padla, byla ve skutečnosti ušlechtilým a dobrým postojem, bude tento jedinec pranýřován. Problém spočívá v tom, že konzervativce, který se odváží promluvit, napadnou nejen nepřátelé konzervativců, ale i jeho vlastní spolustraníci, kteří se odvrátí od tohoto „odpadlíka“ za to, že se odvážil naznačit, že dříve zaujatý postoj by mohl nebo měl být znovu získán a že je to postoj, za který stojí za to bojovat. Koneckonců, konzervativec musí být vnímán jako někdo, kdo hraje fér, a nerad by, aby ho někdo viděl, jak někoho uráží – dokonce ani své nepřátele!

Nepřátelé Západu však nehrají podle stejných pravidel, a když někdo z nich zaútočí na konzervativní postoj způsobem, který by byl považován za urážlivý, najdou se pro to výmluvy, incident se zamete pod koberec a život jde dál. Ve skutečnosti se často stává, že když někdo přijde s obzvláště zvráceným nebo urážlivým novým útokem na západní morálku, je označen za „vizionáře“ nebo je prostě považován za někoho, kdo „předběhl svou dobu“.

Vezměme si například postoj k paragrafu 28. Každý konzervativec, který by se dnes odvážil chválit tento zákon (zákon přijatý konzervativci), by byl doslova vyhozen z jakékoli konzervativní organizace a označen za „homofoba“, „nenávistníka“ a „bigotního“. Na druhé straně jsou ti, kdo prosazují větší „sexuální liberalizaci“, často odhalováni jako osoby s vazbami na pedofilní kruhy, přesto nikdo není

propuštěn ani degradován a nikdy nejsou prováděna žádná vyšetřování.

Zbabělost konzervativců a způsob, jakým se konzervativní pozice rozpadla, lze vidět na skutečnosti, že ta samá Konzervativní strana, která v roce 1988 sestavila vládu a schválila paragraf 28 jako zákon, se stala vládou, která v roce 2014 schválila zákon legalizující manželství homosexuálů.

Konzervativec by se tomu samozřejmě jen zasmál a jednoduše prohlásil, že konzervativní myšlení je „pokrokové“. Ale čí definici „pokroku“ to vlastně odpovídá? Každý „pokrok“, kterého konzervativci dosáhli, směřoval tam, kam je tlačil jejich nepřítel. Ani jednou se konzervativci nepohnuli jiným směrem – v zásadě proto, že se nikdy nesnaží získat zpět ztracené pozice ani diskutovat o politice, která by mohla urazit jejich nepřátele, protože hrají podle pravidel, která jsou navržena tak, aby zajistila jejich porážku.

Skutečnost, že slovo „pokrokové“ je přídavné jméno, které by konzervativci rádi používali k popisu sebe samých, ukazuje, jak daleko jsou konzervativci ochotni zajít, aby potěšili své nepřátele. Na tom, že člověk ustupuje svým nepřátelům, není nic „pokrokového“ – a žádného pokroku nelze nikdy dosáhnout, když se člověk zaváže používat jazyk a terminologii vytvořenou těmito nepřáteli.

Konzervativce lze přirovnat k útesům lemujícím pláž. Stojí pevně a vzpřímeně a vypadají neotřesitelně, ale v průběhu času se rozpadnou na prach a jsou smeteny přílivem. Útesy nikdy nedosáhnou pokroku, nikdy se neobnoví, jsou prostě erodovány mořem. Nakonec z útesů zbude jen vzpomínka a vše, čím kdysi byly, je pryč.

Kdybychom se podívali na současný volební program přední konzervativní strany v jakékoli západní zemi, zjistili bychom, že se vůbec nepodobá programu téže strany před padesáti lety. Ve skutečnosti by porovnání těchto dvou programů odhalilo trend ústupů a oslabování klíčových politických priorit strany.

Abychom vyhráli válku, nemůžeme se soustředit pouze na jednu bitvu nebo jednu obrannou linii. Abychom vyhráli válku, musíme se dívat na celkový obraz a analyzovat širší situaci. Abychom dosáhli vítězství, nemůžeme být pouze posedlí obranou, ale musíme být ochotni postupovat vpřed, získávat území a nakonec být ochotni udělat vše, co je nutné, abychom zahnali nepřítele do moře. Nepřátelé Západu to vědí – a přijímají tuto strategii neustálého postupu vpřed, aby dosáhli svých cílů.

Proto, aby porazil nepřátele Západu, musí západní člověk přijmout způsob uvažování, jehož jádrem je silná ideologie a soubor hodnot, které se nemění a neohýbají, aby se podbízely názorům a citům těch, kteří chtějí Západ zničit. Aby porazil nepřátele Západu, musí být západní člověk stejně vytrvalý a odhodlaný jako jeho protivníci a nesmí se omezovat pouze na obranu své pozice, ale musí se snažit získat půdu pod nohama a bojovat za prosazení svých ideálů a přesvědčení.

Má-li západní člověk porazit nepřátele Západu, nedosáhne toho tím, že bude přizpůsobovat své argumenty a formulovat své strategie tak, aby se zavděčil těm, kdo se ho snaží zničit. Západní člověk nemůže hrát podle pravidel svých nepřátel a zároveň doufat, že je porazí. Pravidla, jimiž se konzervativci řídí, jsou koncipována tak, aby konzervativci nemohli v žádném případě zvítězit.

Konzervatismus není řešením problémů Západu. Konzervatismus je pomalou smrtí Západu. Konzervatismus je prostě falešnou alternativou k šílenství a degeneraci prosazované nepřáteli Západu a je nastaven tak, aby byl poražen. Pokud se nepřátelé Západu snaží vnutit západnímu světu šílenství co nejrychleji, konzervatismus je prostě silou, která toto šílenství zpomaluje. Pokud nepřátelé Západu ženou západního člověka přes okraj útesu k jeho zničení, konzervativci pouze zajišťují, že tento proces trvá o něco déle – západní člověk nakonec stejně skončí přes okraj útesu, ale trvá mu to déle, než se tam dostane!

Západní člověk potřebuje skutečnou alternativu, skutečnou sílu, která dokáže a bude bojovat proti nepřátelům Západu a která se nebude krčit a plazit, aby si mohla hrát na „slušňáčka“.

Falešná spása – Libertarianismus

Západní společnost byla kdysi dokonalou společností a hnací silou, která takovou „dokonalou společnost“ vytváří, je soudržnost lidí, z nichž se tato společnost skládá. Skupina lidí musí mít silný soubor sdílených morálních zásad a hodnot, aby mohla fungovat jako společenství. Právě tyto sdílené morální zásady a hodnoty umožňují skupině lidí vyvinout společenské vědomí. Společenské vědomí v rámci západní společnosti bylo nazváno západním Superegem. Jakmile si skupina lidí vyvine společenské vědomí, mohou jednotlivci, kteří tvoří toto společenství, harmonicky spolupracovat a jako skupina dosáhnout více, než by kdy mohli dosáhnout sami.

Nepřátelé Západu se snaží podkopat soudržnost západní společnosti a činí tak mnoha zákeřnými způsoby, o nichž již bylo podrobně pojednáno. Poslední fáze útoku na Západ směřuje k tomu, aby soudržná společnost přestala existovat a aby západní člověk upřednostňoval individualismus před cílem vytvořit homogenní společenství. Skupina nesourodých jedinců, kteří se všichni soustředí na své vlastní potřeby, nefunguje jako společenství. Jako taková by byla nesourodá skupina jedinců mnohem snáze porazitelná než soudržné společenství, které je schopno se sjednotit pro vyšší dobro.

S ohledem na to je zvláštní, že někteří z těch, kteří se údajně hlásí k tradicionalismu a obraně západní kultury, přijali libertarianismus jako způsob, jak se snažit bránit tradicionalismus a západní kulturu. Libertarianismus je některými vnímán jako dokonalá obrana proti nepřátelům Západu a jako způsob, jak ideologicky podkopat útoky namířené proti západní civilizaci.

Libertarianismus (z latinského liber, „svobodný“) je politická filozofie, která si klade za hlavní cíl svobodu. Libertariáni usilují o maximalizaci autonomie a svobody volby, přičemž kladou důraz na politickou svobodu, dobrovolné sdružování a prvenství individuálního úsudku. V konečném důsledku lze libertarianismus shrnout do následujícího krátkého principu: každý má právo dělat, co chce, pokud tím neporušuje práva druhých.

Libertarianismus lze jednoznačně vnímat jako individualistický směr, který upřednostňuje práva jednotlivce před pojmem společenství či státu. Právě v tom však spočívá problém – pokud je individualismus a rozpad soudržného společenství zkázou Západu, pak spásu Západu jistě nelze hledat v přijetí politické ideologie, která ve svém jádru klade individualismus nad blaho společenství.

Přitažlivost libertarianismu je jednoduchá – zní to jako nejdokonalejší a nejspravedlivější stanovisko, jaké lze zaujmout, a na první pohled se tedy zdá velmi těžké proti němu něco namítat. Co je koneckonců spravedlivějšího a čestnějšího než umožnit každému člověku následovat svou vlastní vůli a udržovat stav, v němž se všichni navzájem tolerují navzdory odlišným politickým, kulturním či náboženským přesvědčením? „Tolerance“ je však jednou z pochybných ctností, které západního člověka dostaly do zoufalé situace, v níž se dnes nachází. Aristoteles to vlastně vystihl nejlépe: „Tolerance a apatie jsou posledními ctnostmi umírající společnosti.“

Právě tolerance západního člověka vůči úpadku, který je mu vnucován, podkopala západní kulturu a vedla k úpadku Západu. Stejná tolerance, která Západu uškodila, je jádrem

libertarianismu – tolerance, která pokorně prohlašuje, že bychom všichni měli mít právo žít svůj život tak, jak uznáme za vhodné. Není však správné být netolerantní k věcem, které vás pobuřují? Není správné být netolerantní k věcem, které ohrožují vaše blízké, vaši rodinu a vaši komunitu? Není správné být netolerantní k věcem, které v konečném důsledku ohrožují váš samotný způsob života a ohrožují samotnou západní civilizaci?

Tolerance není ctnost a rozhodně není něčím, co by měl západní člověk přijímat. Tolerance je klíčovou součástí myšlení, které umožnilo nepřátelům Západu dostat se tak daleko, jak se dostali. Ve skutečnosti je tolerance jedním z oblíbených módních slov používaných nepřáteli Západu a je často využívána k umlčení kritiky protizápadní sociální politiky a úpadku, který zachvátil západní civilizaci. Tolerance je také oblíbeným slovem libertariánů. Ti se při tom samolibě domnívají, že používají jakousi formu „mentálního juda“, kdy využívají slova a fráze vytvořené nepřáteli Západu pro své vlastní účely. Toto mentální judo je pokusem polapit nepřátele Západu do jejich vlastních pastí a svázat je jejich vlastní logikou.

Koneckonců – pokud mají být tradicionalisté a konzervativci tolerantní ke všem zvráceným módním výstřelkům a subkulturám, neměli by snad ti, kdo se těchto zvrácených výstřelků a subkultur účastní, oplatit laskavost a být tolerantní k tradicionalistům a konzervativcům? To zní téměř dobře a méně bystrému čtenáři se to může jevit jako schůdný obranný plán proti nepřátelům Západu. Co by mohlo být chytřejšího, než využít struktury a „pravidla hry“ vytvořená nepřáteli Západu k tomu, aby se hra vyhrála? Obrátit tato

pravidla proti těm, kteří je vytvořili, a v podstatě tak donutit nepřátele Západu, aby se sami probodli vlastními meči, by jistě byl rozumný plán.

Bohužel, věřit, že bitvu o západní mysl lze vyhrát tím, že se bude hrát podle pravidel stanovených těmi, kteří chtějí zničit západní civilizaci, je v nejlepším případě zbožné přání a v nejhorším případě naprostá naivita. Souhlasit s tolerováním úpadku – pod podmínkou, že ti, kdo se tímto úpadkem řídí, budou na oplátku tolerovat slušnost – je recept na katastrofu. Tím, že tolerujete úpadek a souhlasíte s životem ve společnosti, kde tento úpadek převládá, souhlasíte s tím, že se ponoříte do špíny, místo abyste se snažili vytvořit něco lepšího.

Představte si, že máte nový elegantní oblek. Chcete si ho obléknout a samozřejmě ho chcete udržet čistý a v dobrém stavu. Teď si představte, že jste nuceni nosit ho v kanálu. Nezáleželo by na tom, jak moc byste se snažili, kolik úsilí byste vynaložili, abyste oblek uchovali – pokud byste byli obklopeni špínou a nečistotami, nakonec by se i ten oblek pokryl špínou a nečistotami. Jde o to, že pokud žijete v kanálu, nakonec budete pokryti výkaly – není to nejpříjemnější analogie, ale dokonale sedí k ideologii libertarianismu.

Vezměte si tuto analogii a přeneste ji do scénáře skutečného světa. Žijete na ulici se svou ženou a dětmi. Jste tradicionalista; věříte v Boha, ve svou vlastní západní kulturu, v nukleární rodinu a věříte, že tradiční západní morálka je to, co by měla přijmout každá zdravá společnost. Vaši sousedé na jedné straně jsou však homosexuální pár s adoptovaným somálským dítětem a věří v pořádání velkých večírků pro svou promiskuitní skupinu přátel. Vaši sousedé na druhé straně věří v rekreační užívání drog, hédonismus, mají otevřený vztah a

oddávají se pravidelným sexuálním večírkům. Vaše sousedka přes ulici je svobodná matka se sedmi různými dětmi od šesti různých mužů; její děti nejsou nikdy disciplinovány, její dům je v troskách a její děti se pravidelně potulují ve špinavém a rozcuchaném stavu.

V rámci libertarianismu je však vše v pořádku a mělo by se to tolerovat. Pokud všichni vaši sousedé respektují vaše právo žít podle vlastního uvážení a vychovávat děti tak, jak chcete, měli byste respektovat jejich právo činit totéž. Zní to však opravdu jako zdravý a příjemný způsob života a výchovy rodiny? Chtěla by slušná západní rodina být skutečně obklopena takovou zvráceností, jakou jsme popsali výše? Samozřejmě že ne! Vychovávat svou rodinu v prostředí takových vlivů, bez ohledu na to, zda jsou vůči vaší rodině otevřeně nepřátelské či nikoli, by bylo sebevražedné.

Tolerovat, aby vaše rodina žila v takové situaci, by z vás neudělalo dobrého nebo silného člověka; udělalo by to z vás nedbalého člověka. Nebylo by to nic jiného než případ muže žijícího v kanálu v novém obleku – nakonec by špína zkazila to, co bylo kdysi bez poskvrny a dokonalé. Vlivy, které vás obklopují, vás ovlivňují a formují – to platí zejména pro mladé lidi. Jak jsme již podrobně diskutovali, právě proto se nepřátelé Západu snaží zaměřit na mladé lidi s takovým podvratným a škodlivým materiálem.

Vzájemná tolerance a přijetí jsou však základním kamenem libertariánské společnosti, takže cokoli dobrého a zdravého může být obklopeno čímkoli zvráceným a pokřiveným – pokud se obě strany dohodnou, že se budou navzájem přijímat a respektovat. Důsledek toho je jasný: zdravá

rodina by byla pomalu podrývána a deformována, protože by byla obklopena a ovlivňována vším, co je zkažené a škodlivé.

Aristoteles nenapadal jen pochybnou ctnost tolerance, ale také apatii. Apatie se však zdá být další klíčovou „ctností“ libertariánské ideologie. Kdyby jedinec nechal bez povšimnutí zlo na svém prahu, bylo by to velmi výmluvné. Být obklopen zvráceností a nechtít s tím nic dělat, je nedbalost. Libertarianismus se však více zajímá o jednotlivce než o společenství, takže pokud se všichni shodnou na tom, že budou respektovat volby druhých, musí libertarián dovolit těm, kteří byli svedeni na scestí, aby pokračovali ve škodlivém chování. To je opak toho, co by se mělo dít v jakémkoli zdravém společenství. Když svědomitý jedinec vidí ve svém společenství něco špatného, neměl by to jen odmítnout tolerovat, ale měl by se také snažit to napravit.

Klíčem k západní společnosti je společenství – a libertarianismus se o společenství nezajímá; jde o abstraktní politickou ideologii, která se zaměřuje na prosazování blaha jednotlivce v zoufalé snaze ideologicky předčit ty, kdo chtějí zničit západního člověka. Kdybyste obrátili noční můru v sousedství popsanou výše a místo toho byli vaši sousedé všichni fungujícími nukleárními rodinami, jeden otec byl místním pastorem, jedna matka byla místní vedoucí skautek, další otec byl místním tenisovým trenérem a tak dále – jistě by to byla lepší situace pro život a výchovu rodiny – homogenní společnost, kde je každý čestným člověkem.

Vaše děti by měly nejen zdravý domácí život, kde by jim silné vzory předávaly morální hodnoty a tradice – ale totéž by platilo i mimo domov. Kamkoli by vaše děti na vaší ulici šly, viděly by podobné nukleární rodiny, silné rodiče, dobře

vychované děti, čisté domovy a silné dospělé vzory. Právě taková společnost učinila západní civilizaci silnou a pomohla generaci za generací mladých lidí rozvíjet jejich Superego.

To je samozřejmě to, o co by se měl západní člověk snažit – návrat k silným, jednotným hodnotám a společenským vazbám, na nichž byla vybudována západní civilizace. Libertarianismus o to neusiluje; místo toho je to slabý výkřik: „Pokud tě nechám na pokoji a budu tě tolerovat, necháš mě na pokoji a budeš mě tolerovat?“ Je to jako výkřik poraženého a zbitého muže, který už toho má dost a prostě prosí o nějakou formu příměří nebo patové situace, aby si udržel poslední zbytky toho, za co kdysi bojoval. Tento výkřik není výkřikem válečníka a není to výkřik člověka, který se snaží vyhrát válku a vyhnat své nepřátele. Je to výkřik člověka, který si prostě přeje, aby ho nechali na pokoji, a doufá, že zatímco Řím hoří, jeho dům nezačne hořet.

Zatímco konzervativci stojí při sobě a drží linii, nervózně mírní své projevy a politické poselství v marné snaze zalíbit se svým nepřátelům, libertariáni mají odlišnou, ale stejně sebevražednou taktiku. Libertariáni volají, že pokud budou jako jednotlivci ponecháni na pokoji, aby mohli sledovat, co si přejí, nepřátelé Západu si mohou dělat, co chtějí, žít, jak chtějí, a prosazovat, co považují za vhodné. Obě ideologie vedou pouze k jedinému výsledku – porážce západního člověka.

Morální linie konzervativců se nevyhnutelně hroutí a oni jsou zatlačováni do defenzivy, až se postupem času stávají přesně tím, proti čemu kdysi bojovali. Ačkoli libertarián nevidí, jak se jeho pozice hroutí, čeká ho stejně ponurý osud. Postupem času se libertarián stává stále izolovanějším hlasem rozumu v moři šílenství, jen přihlíží, jak vše, co miluje, pohltí vše, co

nenávidí, a zoufale se snaží postavit proti proudu, zatímco zároveň tvrdí, že toleruje právě ten proud, který se ho snaží smést.

Libertarianismus je další ideologií, kterou nepřátelé Západu tolerují. Libertarianismus není vítán stejným způsobem jako konzervatismus, protože libertarianismus přináší více potíží těm, kteří se snaží zničit západní civilizaci. Nicméně nepřátelé Západu vědí, že libertarianismus není pro západního člověka vítěznou strategií.

Dříve byl konzervativec přirovnáván k útesům lemujícím pláž. Útesy stojí pevně a vysoko a vypadají neotřesitelně, ale v průběhu času jsou zredukovány na nic a smyty přílivem. Útesy nikdy nedělají pokroky, nikdy se neobnovují, jsou prostě erodovány mořem, až z nich zbude jen písek na pláži. Nakonec jsou kdysi mohutné a impozantní útesy jen vzpomínkou a vše, čím kdysi byly, je pryč.

Pokud bychom konzervativce přirovnali k útesům, lze libertariána vnímat jako skalní výběžek, který pevně stojí i poté, co moře odneslo ostatní skály a posunulo linii útesů hlouběji do vnitrozemí. Libertarián je hrdý úlomek pevnější skály, který stále stojí vzpřímeně, i když je obklopen mořem. Tento úlomek skály je však izolovaný a zcela odříznutý od pevniny, a nakonec stojí bez účelu, zatímco moře pokračuje v postupu bez ohledu na jeho postoj. Nakonec skalní výběžek spadne; možná stál déle než zbytek útesů, ale nezastavil postup přílivu.

To je samozřejmě hlavní důvod, proč nepřátelé Západu tolerují libertarianismus – vědí, že jeden či dva nesouhlasné hlasy, které slibují „tolerovat“ úpadek, jsou prostě jako skalní výběžky stojící v moři – izolované a neúčinné. Nepřátelé

Západu chápou, že klíčem k západní společnosti je společenské vědomí západního člověka. Klíčem k západní společnosti je pocit základních homogenních morálních hodnot a tradic, které budují západní Superego. Libertarianismus se zaměřuje na jednotlivce, což je pravý opak toho, na co se západní člověk potřebuje zaměřit.

Libertarián bude tvrdit, že zachování vlastní individuality a síly je klíčem k porážce nepřátel Západu. Libertarián bude tvrdit, že v průběhu času, kdy slabší jedinci ve společnosti pomalu upadnou do šílenství a jejich životní styl nakonec povede k jejich vlastnímu zániku, zůstanou silní a morální jedinci jako zářící maják naděje, který povede k znovuzrození Západu. To je samozřejmě přání otcem myšlenky – a co je zásadní, platilo by to pouze ve společnosti, která by byla tvořena jednou homogenní skupinou, která se v průběhu času jednoduše rozpadla.

Západní člověk však nežije v homogenní dokonalé společnosti a kvůli masové imigraci je nyní ve své vlastní vlasti obklopen četnými různými kulturami a náboženstvími, které nepodlehly stejné touze po individualitě jako západní člověk. Tyto jiné kultury, které si zachovaly svou homogenitu, budou nakonec růst a pohltí stále větší část západního světa. Cizí kultury, které emigrovaly na Západ, si zachovaly svou sílu a komunitního ducha, zatímco západní člověk přijal individualismus a je demograficky vytlačován, což mu nedává žádnou šanci na zázračné znovuzrození. Ať už je tedy postoj libertariána proti degeneraci jakkoli silný, jako izolovaný jedinec se nikdy nemůže bránit proti demografickému vývoji – pouze velká a soudržná komunita může takový odpor zorganizovat.

Libertarián sice zastává ideologický postoj, který mu umožňuje vyhrát pár morálních debat proti nepřátelům Západu; libertarianismus však západního člověka stále ponechává v neblahé situaci. Když západní člověk čelí jiným kulturám, které se usadily v jeho domovině, činí tak jako nesourodá skupina jednotlivců. Přestože se libertariánovi daří zůstat věrný svým přesvědčením a udržet se jako morální maják v moři špíny, tento jediný osamocený maják nemůže obstát proti silné a sjednocené komunitě. Pouze pokud západní člověk vystupuje jako soudržná komunita, může čelit potenciální hrozbě cizí komunity uvnitř svých vlastních hranic, která usiluje o agresivní expanzi a růst.

Nikdy nezapomeňte, že důvodem, proč západní civilizace dosáhla takových výšin, je to, že jednotlivci, kteří tvořili západní společnost, pracovali jako jeden celek, což jim umožnilo dosáhnout více, než by dokázali pouhou samostatnou prací. Západní společnost byla skutečně více než součtem svých částí. Jednotlivci mohou vyvinout skvělé vynálezy – ale je to soudržná společnost, která tyto skvělé vynálezy uvádí do praxe. Ta samá společnost pak může tyto vynálezy využít ve velkém měřítku, což jim umožňuje změnit svět.

Libertarián stojí osamocen nebo v malé a izolované skupině. Bez ohledu na to, co libertarián vytvoří či vynalezne, nemá za sebou vůli velké společnosti, která by zajistila, že jeho výtvory dosáhnou svého maximálního potenciálu. Navíc libertariánovi chybí i silná a vlivná komunita, která by jeho výtvory chránila. Libertariáni nestaví velká města ani nesestavují velké armády na jejich ochranu. Pokud by jednotlivci tvořící západní společnost přijali libertarianismus –

na koho by pak padla odpovědnost za ochranu západní společnosti?

Padne libertarián zbaběle na kolena před invazní silou a bude prosit: „Nechte mě a mou rodinu na pokoji a my budeme tolerovat vás, vaše nové zákony a zvyky“? Jak se to dá srovnat s muži Západu, kteří prokázali své západní srdce tím, že se postavili proti přesile, aby ochránili komunitu, z níž pocházeli? Rozhodující však je, že jednotlivec se nemůže postavit proti soudržné invazní síle – a to je fakt, který nepřátelé Západu znají až příliš dobře.

Nakonec je libertarianismus, stejně jako konzervatismus, pouhou pomalou a plíživou smrtí Západu. Nenabízí řešení úpadku západního Superega – ani řešení nekonečné záplavy útoků ze strany nepřátel Západu. Libertarianismus představuje pouze slabý výkřik těch, kteří si přejí, aby je nechali na pokoji, v naději, že pokud je nechají na pokoji, budou moci prožít svůj život tak, jak uznají za vhodné. Libertarianismus se nestará o samotnou komunitu, která vybudovala západní civilizaci; je to sobecká ideologie, která se soustředí na jednotlivce a jeho osobní vůli přežít.

Libertarián jednoduše zajišťuje přežití sebe a své nejbližší rodiny, aniž by myslel na vyšší dobro komunity. Pokud si libertarián zajistí vlastní přežití, jaká bude jeho odměna a jeho odkaz? Jednoduše přežije, aby byl svědkem posledních dnů Západu. Libertarián může stát a sledovat, jak se západní civilizace rozpadá, s vědomím, že je posledním svého druhu – to je jeho odměna za jeho sobeckou povahu. Libertarián bude muset žít s tím, že toleroval vše zlé, aby si zajistil pohodlný život pro sebe a svou nejbližší rodinu.

Tolerance a apatie nejsou ctnosti; tolerance a apatie jsou přesně to, co si nepřátelé Západu přejí, aby si západní člověk osvojil. Tolerance je schopnost nebo ochota snášet existenci názorů či chování, které se nám nelíbí nebo s nimiž nesouhlasíme. Apatie je nedostatek zájmu, nadšení či zájmu. Tyto dvě „ctnosti“ jsou duševní nemoci, které umožnily západnímu člověku sedět v tichosti a nic nedělat, zatímco ohavná degenerace prosazovaná nepřáteli Západu se stala v západní společnosti stále běžnější. Tolerovat ty, kteří vás chtějí zničit, a nic nedělat proti škodám, které vám způsobují, není ctnost, ale hřích proti vám samým a vašemu lidu.

Aby porazil nepřátele Západu, musí se západní člověk znovu vzchopit jako společenství a nejen odmítnout tolerovat nemoc, která je mu vnucována, ale aktivně usilovat o boj proti této nemoci a bojovat za lepší a zdravější budoucnost.

Falešná spása – Hollywoodský nacista

Nacionální socialismus je ideologií disciplíny a pořádku, jejímž cílem je vytvořit dokonalou homogenní společnost založenou na národní jednotě. Nacionální socialismus proto pohrdá společenskými rozdíly a sobeckým individualismem. Nacionální socialismus je ideologií, která usiluje o dokonalost a motivuje jednotlivce ve společnosti k seberozvoji – nikoli pouze kvůli vlastní slávě, ale za účelem zlepšení společnosti jako celku.

Disciplína, pořádek a dokonalost učinily z nacionálního socialismu jednu z mála skutečných hrozeb pro nepřátele Západu – existuje snad lepší způsob, jak nacionální socialismus podkopat, než vzít jeho symboly a vlajky a obalit jimi zvrhlou hudební subkulturu? Nepřátelé Západu se bojí síly nacionálního socialismu a vědí, že ve své pravé a čisté podobě je to sjednocující síla, která by mohla vyhnat nepřátele Západu z jeho břehů a osvobodit západního člověka.

Nepřátelé Západu se snažili napadnout nacionální socialismus a podkopat ho. Nepřátelé Západu využili své moci v médiích a tisku k tomu, aby „přetvořili“ nacionální socialismus tím nejdegenerovanějším a nejponižujícím způsobem. Nepřátelé Západu se snažili obrátit nacionální socialismus naruby a zajistit, aby místo disciplíny, pořádku a dokonalosti nacionální socialismus představoval pravý opak těchto věcí – chaos, degeneraci a slabost.

Nepřátelé Západu stvořili takzvaného „hollywoodského nacistu“, známého také jako skinhead. Hollywoodský nacista však není v žádném případě nacionálním socialistou. Hollywoodský nacista si sice může na oblečení vyvěšovat

nacionálněsocialistické symboly, může stát před transparenty s těmito symboly a může také hlásat své přání zachránit západního člověka, ale hollywoodský nacista je zkreslenou představou skutečného nacionálního socialismu. Hollywoodský nacismus a skinheadská hudební scéna, která jej doprovází, se staly majákem pro zkažené a vyvrhele, které láká být součástí „gangu vyvrhelů“, který má pověst antisociálního.

Hollywoodský nacista byl stvořen těmi samými pokřivenými myslemi, které západnímu světu daly Lady Gaga a Rebel bez příčiny. Nepřátelé Západu vytvořili subkulturu hollywoodského nacisty a propagovali své dílo prostřednictvím médií produkcí filmů, jako jsou Romper Stomper a American History X. Tyto filmy se pokoušejí předefinovat nacionální socialismus v duchu, který je výhodný pro nepřátele Západu. Tyto filmy se také pokoušejí spojovat rasové a kulturní povědomí s negativními aspekty, které mají za cíl odradit normální lidi od jakékoli formy nacionalismu.

Filmy propagující hollywoodského nacistu natáčejí nepřátelé Západu s cílem oslovit ztracenou a sebedestruktivní mládež. Tyto filmy se snaží vtisknout mladým západním myslím negativní vzory a destruktivní subkulturu, podobně jako filmy typu Kids nebo Rebel Without a Cause. Subkultura hollywoodského nacisty je jedinečná tím, že má ještě druhý cíl – snaží se nacionalismus prezentovat jako něco odpudivého a škodlivého. Subkultura hollywoodských nacistů je jedinečná, protože se používá k odstrašení veřejnosti od nacionalismu.

Mladí lidé, kteří se rozhodnou vzbouřit proti svým rodičům a společnosti tím, že přijmou subkulturu skinheadů, se snaží přizpůsobit obrazu hollywoodského nacisty. Tím začíná seberealizující se cyklus, který slouží cílům nepřátel Západu.

Mladí lidé sledují filmy jako Romper Stomper a poté se snaží napodobovat postavy v těchto filmech. Poté média natáčejí dokumentární filmy ze skutečného života o násilných skinheadských bandách, které se snaží napodobovat chování, oblečení a postoje postav, které viděly ve filmech. Tyto bandy jsou natáčeny, jak pijí, chovají se asociálně, dopouštějí se násilných činů a útočí na přistěhovalce, a to vše ve jménu nacionalismu. Takto nepřátelé Západu proměnili svou pokroucenou fantazii o nacionalismu v poškozující realitu.

První důležitou věcí, kterou je třeba při analýze této falešné spásy probrat, je srovnání hollywoodského nacismu se skutečným nacionálním socialismem. Za tímto účelem se nejprve podívejme na jeden z klíčových momentů v historii nacionálního socialismu – norimberské sjezdy. Norimberské sjezdy byly každoroční stranické sjezdy pořádané NSDAP (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei – Nacionálněsocialistická německá strana práce) v letech 1923 až 1938. Pravděpodobně nejslavnější z těchto sjezdů se konal v roce 1934 a byl tématem filmu Triumf vůle, který režírovala a produkovala Leni Riefenstahlová. V roce 1934 se norimberského sjezdu zúčastnilo přes 700 000 nacionálních socialistů – pro celý svět to byla opravdová podívaná.

Norimberské sjezdy se soustředily na politické projevy a velké, spořádané přehlídky – disciplína a pořádek byly ústředním prvkem celé akce a hudebním doprovodem byly klasické orchestrální předehry. Pohled na stovky tisíc mužů seřazených v dokonalém pořádku, poslouchajících projevy pod obrovskými transparenty, byl úchvatný a bylo by hrdostí být jeho součástí. Účastníci nosili uniformy, vypadali zdravě a byli

z dobrého rodu. Všichni přítomní vypadali stejně a byli zjevně součástí jedné soudržné skupiny.

Porovnejte norimberské sjezdy s akcemi, jaké pořádají dnešní hollywoodští nacisté nebo skinheadi. Skinheadské akce spočívají v tom, že se několik set lidí sejde v malém sále, pije, kouří, strká do sebe a poslouchá hlučnou hudbu. Ve skutečnosti se dnešní skinheadské akce nemohou od norimberských sjezdů více lišit, a to ani co do záměru, ani co do provedení. Celá filozofie těchto skinheadských akcí nemá vůbec nic společného s pořádkem nebo disciplínou a ve skutečnosti je založena na chaosu. Nejsou zde žádné uspořádané projevy, průvody ani ukázky síly a účastníci nejsou ani uniformovaní, ani elegantně oblečení.

Obézní muži pokrytí tetováním se opile potácejí sem a tam, zatímco poslouchají hudbu, která má zjevně více společného se zdegenerovanými subkulturami prosazovanými nepřáteli Západu než s čímkoli zdravým nebo klasickým. Neexistuje zde žádná kultura ani podívaná – ve skutečnosti, pokud by se změnily texty písní a odstranily transparenty v pozadí pódia, mohly by tyto akce patřit k jakékoli hudební subkultuře. Bez textů a transparentů by se účastníci mohli zaměnit za punkery, gothiky nebo rockery a být vnímáni jako další skupina zmatených jedinců přilnutých k subkultuře vytvořené nepřáteli Západu.

Tyto skinheadské akce vycházejí ze stejného druhu hédonismu, zvrhlosti a individualismu jako jiné hudební akce a subkultury vytvořené nepřáteli Západu. Nejedná se o velkolepé podívané, jichž by se účastnili fyzicky zdatní, zdraví a zdravě žijící muži, kteří by vzbuzovali ve světě úctu. Jsou to naopak podívané plné zvrhlosti, které by většinu normálních lidí ve

skutečnosti šokovaly a odradily od zapojení se do jakékoli formy nacionalistického hnutí.

Zatímco norimberské sjezdy a film Triumf vůle sjednotily národ za společnou věcí a ukázaly světu, čeho může dosáhnout homogenní, organizovaná a disciplinovaná organizace, skinheadské koncerty dělají pravý opak. Pokud by se tyto skinheadské akce dovedly do logického extrému, nelišily by se od hédonistických festivalů, kde mladí lidé nadměrně pijí, užívají drogy a chovají se o víkendu divoce – což je daleko od toho, o co by západní člověk měl usilovat.

Pokud se ohlédneme za tím, co bylo prezentováno jako dokonalá společnost, byla zde použita analogie s včelím úlem. Tato analogie znázorňovala pořádek, disciplínu a celou komunitu, která se jednotně ubírá k jedinému cíli. Norimberské srazy byly lidským ztělesněním této dokonalé společnosti a ukázkou tohoto pořádku – stovky tisíc mužů v uniformách, kteří vypadali stejně, pohybovali se jednotně a spořádaně jako projev síly a disciplíny. Porovnejte to s koncertem skinheadů, kde se opilí jedinci v individuálně upraveném oblečení a s výstředními tělesnými modifikacemi a tetováními pohybují chaoticky a bezcílně poskakují. Tyto dvě události jsou doslova protiklady – přesto se nepřátelé Západu pokusili je spojit a vydávat je za jedno a totéž!

Tato analýza jistě vyvolá údiv – koneckonců ti, kteří se těchto akcí účastní, údajně vyznávají vyšší ideály nacionalismu a rádi by se označili za nacionální socialisty. Činy však mluví hlasitěji než slova. Být nacionálním socialistou neznamená pouze vztyčit vlajku nebo se verbálně hlásit k určitým aspektům ideologie. Být nacionálním socialistou znamená žít čistý a zdravý životní styl a snažit se být tím nejlepším, čím můžete být

– fyzicky, mentálně i duchovně. Být nacionálním socialistou znamená být uspořádaný, disciplinovaný a silný a hájit hodnoty a tradice Západu.

A co je nejdůležitější, nacionální socialismus prosazuje myšlenku, že by se člověk měl snažit být tím nejlepším, čím může být; podporuje sebezdokonalování a snahu o dosažení zdravého ideálního já. Následovat skinheadskou cestu znamená dělat pravý opak a přijímat právě ty věci, které nepřátelé Západu využili k tomu, aby zničili západního člověka a rozvrátili západní společenství.

Vytvořením zvrácené hudební subkultury a jejím spojením s nacionálním socialismem (což vedlo ke vzniku hollywoodského nacisty) učinili nepřátelé Západu tuto zkaženou verzi nacionálního socialismu magnetem pro zvrácené jedince. Často jsou těmi, koho přitahuje skinheadská scéna, ztracení jedinci, kteří nedokážou fungovat ve společnosti a hledají místo v skupině jiných asociálních vyvrhelů. Tito lidé nejsou průmysloví vůdci, velcí sportovci, vynálezci ani jiné inspirativní osobnosti, ale často právě naopak.

Subkultura hollywoodských nacistů je navržena tak, aby tyto zkažené jedince přitahovala. Vezměme si film Romper Stomper: skinheadi v tomto filmu žijí jako zvířata v opuštěném skladu. Jsou to v podstatě squatteři, kteří nepracují, neplatí nájem a nepřinášejí společnosti nic produktivního. Bez vlajek, transparentů a nášivek by byli vnímáni jako obyčejní delikventi a nežádoucí osoby. Jaký druh člověka by přitahoval takový životní styl – rozhodně ne lidé, kteří jsou potřební k zahájení vážného boje za záchranu Západu.

Lidé, kteří se do tohoto prostředí hrnou, nejenže nepřinášejí širší nacionalistické věci téměř žádný užitek, ale ve skutečnosti jsou pro společné dobro škodliví a brzdí rozvoj nacionalismu. Tito zkažení jedinci odcizují nacionalismus právě těm lidem, které by měl přitahovat, má-li se někdy rozvíjet a stát se skutečnou alternativou. Proč by se muž, který vlastní úspěšnou firmu, chtěl připojit ke skupině bezdomovců, kteří squatují ve skladu a každé ráno pijí až do 4 hodin ráno? Proč by se milující matka a dobrá hospodyňka chtěla spojit s gangem, jehož představou politické aktivity je sprejování obscénností na stěny toalet?

Zdraví a normální lidé, které nacionalismus potřebuje přilákat, aby mohl růst a prosperovat, nechtějí mít nic společného s asociálními chuligány nebo gangy. Tím, že obalili nacionální socialismus takovými negativními prvky, provedli nepřátelé Západu ve skutečnosti velmi chytrý trik – zajistili, že normální a produktivní lidé už nikdy nebudou přitahováni ke skutečné alternativě k jejich jedu.

Vezměme si například západní rodinu, která se cítí ohrožena ztrátou své kultury, rostoucím přílivem přistěhovalců z jiných kultur do svého města a která nesnáší morální úpadek, jenž je vnucován jejím dětem. Když hledají alternativy k současnému politickému systému, chtějí něco, co je skutečnou alternativou – něco, co představuje schůdné řešení problémů, jimž čelí. Lidé, kteří vnímají gangovou kulturu jako rostoucí problém ve svých městech, se sotva sami k nějakému gangu přidají. Ve skutečnosti chtějí pravý opak gangu: chtějí silnou a zdravou komunitní skupinu, která ztělesňuje hodnoty, které jsou jim drahé.

Právě v tom spočívá jádro problému – hollywoodský nacista má s černošskými gangy z chudinských čtvrtí více společného, než by si byl ochoten připustit. Hlavní rozdíly mezi černošskými a skinheadskými gangy spočívají pouze v barvě pleti a hudebním vkusu. Jestliže je nepravděpodobné, že by slušné rodiny přijaly kulturu černošských gangů, proč by pak měly přijímat kulturu gangů bílých? Ve skutečnosti by většina normálních, rozumně uvažujících lidí byla proti násilným antisociálním gangům bez ohledu na barvu pleti jejich členů či jejich údajné motivy. Lidé se zdravým rozumem nebudou jezdit po ulicích s černošskými gangy, dělat gangsterská gesta a poslouchat odpornou rapovou hudbu, ani si nebudou šít nášivky na bombery, poslouchat skinheadskou hudbu a sprejovat rasové urážky v metru.

Ve skutečnosti by bylo na místě říci, že běžná pracující rodina se zdravými morálními hodnotami a zdravým zájmem o tradicionalismus by měla více společného s rodinou z jiné kultury či etnické skupiny, která tvrdě pracuje, stará se o své děti a vede spořádaný život, než s partou skinheadů. Hollywoodský nacista se tak stává problémem, který se sám posiluje – čím více sociálních vyděděnců přitahuje tato „scéna“, tím více se normální lidé zdráhají připojit se k nacionalistické alternativě. To činí nacionalismus neatraktivním a nutí normální lidi do náruče jiných falešných spás, jako je konzervatismus a libertarianismus.

Skinheadské hnutí je spojeno s násilím a témata rasového násilí jsou často součástí hudby a obecné kultury (pokud lze tomuto hnutí vůbec přiřadit slovo jako „kultura“). Skinheadi se stali synonymem rasových útoků a zneužívání jiných rasových skupin. Upevňováním násilného stereotypu je skinhead

vykreslován jako tyran a někdo, kdo si vybírá snadné cíle. To není ani statečné, ani něco, co by slušní lidé ocenili. Za každý útok na večerku nebo osamělého člena etnické menšiny odhánějí ti, kdo takové útoky páchají, tisíce normálních lidí od nacionalismu.

Pro normální rodinu milující lid je představa útoku na dům či podnik odporná a většina slušných lidí přirozeně soucítí s těmi, kteří čelí takovému násilí. Normální lidé si dokážou představit, jak by se cítili, kdyby jim právě rozbili výlohy v obchodě nebo okna v domě, a cítili by s obětí soucit. Právě tento soucit vede běžné lidi k tomu, že se odvrací od nacionalismu. Normální, zákonů dbalí lidé, kteří trpěli v rukou agresivních cizích kultur, nechtějí v reakci na to pronásledovat nebo napadat nevinné lidi. Normální lidé, kteří trpěli v rukou agresivních cizích kultur, si přejí disciplinovanou a uspořádanou reakci, která je zároveň zákonná a spravedlivá. Pouze pořádek a disciplína mohou porazit chaos a šílenství.

Skutečný nacionální socialismus není založen na negativitě nebo „rasové nenávisti“. Skutečný nacionální socialismus je založen na lásce, lásce k vlastnímu národu, lásce k vlastní zemi a lásce k vlastní kultuře a tradicím. Nepřátelé Západu vědí, že označit hnutí nebo organizaci za rasově nenávistnou, zejména když je obvinění z „rasismu“ tak silné, znamená zasadit smrtelnou ránu jakékoli šanci na skutečný růst nebo úspěch. Rasismus, nenávist a víra ve všeobjímající rasový konflikt jsou často ústředními principy skinheadského hnutí, což toto hnutí činí pro normální lidi ještě toxičtějším.

Právě v tom však spočívá další zásadní problém, který je jádrem hollywoodského nacismu – ústřední přesvědčení, že jednoho dne dojde k rasovému či náboženskému konfliktu, jenž

pohltí celou společnost. Subkultura skinheadů se z velké části hlásí k mylnému názoru, že až jednoho dne k takovému konfliktu dojde, bude západní člověk nucen si vybrat stranu a nakonec se postaví po boku skinheadů, aby zachránil budoucnost Západu. Jak již bylo podrobně popsáno výše, je velmi nepravděpodobné, že k takovému konfliktu dojde – a i kdyby ano, západní člověk by z něj nevyšel dobře.

Lidé přitahovaní skinheadskou scénou jsou často realitě unikající fantazisté; rozhodli se žít své fantazie tím, že se přimkli k nacionalismu. Chtějí věřit ve fantazii, v níž se společnost zhroutí a dojde k velkému konfliktu, z něhož vyjdou jako vítězové a tím pádem jako zachránci západní civilizace. To nemůže být dále od pravdy – a i kdyby to byla pravda, jaká by byla společnost, jakmile by skinheadi vyhráli tuto slavnou válku? Jak by obézní členové gangů, obývající sklady a pobírající sociální dávky, znovu vybudovali Západ po svém slavném vítězství?

Ve skutečnosti však většina lidí, kteří se rozhodli uvěřit tomuto scénáři a připojit se k této zvrácené subkultuře, není dostatečně fyzicky zdatná, disciplinovaná ani vycvičená na to, aby vyhrála válku. Navíc, pokud by stály před volbou, zda se připojit ke skinheadskému gangu, nebo jít na to samy a riskovat hněv gangů přistěhovalců, většina normálních západních rodin by byla rozpolcena mezi těmito dvěma možnostmi a pravděpodobně by se jen schoulila ve svých domovech, čekala na výsledek bitvy a tiše přijala svůj osud, ať už bude jakýkoli.

Jak již bylo řečeno, lidé se sdružují na základě sdílených hodnot a cítí se pohodlněji v přítomnosti těch, s nimiž se silně ztotožňují. Stejně jako jiné subkultury a skupiny brání západnímu člověku sjednotit se v jeden soudržný celek, i

skinheadi tento problém ještě prohlubují. V případě velkého kolapsu nebo „rasové války“ by skinheadi nebyli sjednocující silou pro západního člověka. Skinheadi jsou jen další hudební subkulturou a jako takoví ještě více přispívají k roztříštěnosti, která sužuje západní společnost.

Pokud jde o představu občanské války, která by rozvrátila národ, a v tomto případě o občanskou válku, v níž by proti sobě bojovaly různé etnické skupiny, klíčem k vítězství by byla připravenost. Zvláštní na skinheadech – a to, co vede každého informovaného pozorovatele k přesvědčení, že pouze utíkají od reality – je to, že nejsou připraveni. Jakákoli skupina, která by vážně věřila, že se blíží velká válka, by upřednostnila přípravu a výcvik před všemi ostatními činnostmi. Fyzická kondice, bojová umění a přežití by se všechny umístily vysoko na seznamu těch, kteří se připravují na občanskou válku a nevyhnutelnost bojů v ulicích.

Přesto ti, kteří neustále mluví o boji s nepřítelem v ulicích, se na takovou událost náležitě nepřipravují. Řeči o takovém násilí jsou prostě něco, z čeho tito lidé mají vzrušení; baví je věřit, že jsou součástí odbojové skupiny, která jednoho dne v bitvě zvítězí. Stejně jako lidé, kteří hrají fantasy hry na hrdiny, sní o útoku na hrady plné orků a skřetů, hollywoodští nacisté sní o tom, jak se probojují ulicemi a povedou partyzánskou válku. Ale stejně jako orkové a skřeti je i tato rasová válka pouhou fantazií.

„Skinheadský životní styl“ má daleko k životnímu stylu, který by napomáhal přípravě na občanskou válku. Ve skutečnosti by nikdo, kdo se vážně připravuje na ozbrojený konflikt, nepřibíral na váze, nepil litry levného ležáku a neutrácel zbývající peníze za tetování. Zdraví a fyzická kondice

by měly být ústředním bodem života nacionálního socialisty, a to tím spíše, pokud člověk věří, že ozbrojený konflikt je pro Západ téměř na dosah. Místo toho se zdá, že skinhead hledá nějakou formu politicky nekorektní zábavy. Jedinec přitahovaný skinheadskou partou se snaží uspokojit stejnou touhu po pozornosti a sebeuspokojení, která vede jiné k tomu, aby se připojili ke stejně zbytečným skupinám, jako jsou punkeři nebo gothici.

Hollywoodský nacista se může zahalovat do vlajek nacionálního socialismu a vyznávat lásku k západnímu člověku, ale ve skutečnosti nemůže být hollywoodský nacista nebo skinhead dále od toho, co skutečný nacionální socialismus zastává. Pořádek, disciplína, uniformy, pochody, kondice a pozitivní přístup byly pro nacionální socialismus ústřední a jsou naprostým protikladem chování, kterému se hollywoodský nacista oddává. Opilý, obézní, silně potetovaný a zvrhlý; hollywoodský nacista by v nacionálněsocialistických organizacích ve 30. letech minulého století nikdy nebyl vítán. Ve skutečnosti by bylo spravedlivé říci, že mnozí z těch, kteří následují cestu hollywoodského nacisty, by byli považováni za nežádoucí osoby a byli by internováni v pracovních táborech, kdyby žili pod vládou NSDAP.

Dokážete si představit výrazy tváří davů na norimberských shromážděních, kdyby viděli, co se děje na koncertě skinheadů? Myslíte si, že by byli hrdí na to, že transparenty, pod nimiž sloužili, nyní slouží jako kulisa opilecké párty? Pravdou je, že kdyby se německá nacionálněsocialistická strana hlásila k doktríně hollywoodského nacisty, nikdy by se nedostala k moci – a to je přesně ten důvod, proč nepřátelé Západu takovou subkulturu vytvořili.

Hollywoodský nacista nebyl vynalezen proto, aby západní člověk znovuobjevil správnou životní cestu a osvobodil svůj lid ze spárů nepřátel. Hollywoodský nacista byl vynalezen jako falešná spása a aby se zajistilo, že se normální lidé už nikdy neobrátí k nacionalismu – největší hrozbě, jaké nepřátelé Západu kdy čelili.

Aby nacionalismus zvítězil, musí přitahovat vítěze – ne poražené. Pokud nacionalisté budou i nadále přijímat falešnou spásu hollywoodského nacismu, zajistí, že nacionalismus vždy skončí na straně poražených. Jakmile se nějaká věc stane majákem pro poražené ve společnosti, je tato věc odsouzena k neúspěchu.

Skutečná spása – Nacionalismus

Jedinou skutečnou spásou pro západního člověka je nacionalismus. Západní člověk se musí vrátit ke svým kořenům a přijmout to, co ho kdysi učinilo velkým. Západní člověk musí přijmout ideologii, která ho povzbudí k opětovnému spojení se svými bratry a sestrami a která mu umožní znovu vybudovat jeho rozbité komunity. Tato ideologie musí západního člověka znovu spojit nejen s jeho příbuznými – ale musí ho také znovu spojit se zemí a půdou, která je jeho domovem již tisíce let. Krev a půda jsou přirozené volání, které musí být v centru myšlení západního člověka.

Západní člověk však nesmí ustrnout pouze u snahy o obnovení spojení s krví a půdou – musí také usilovat o dokonalost. Tato touha po dokonalosti musí vycházet z jednotlivce, nesmí však směřovat k osobní slávě, nýbrž k vyššímu dobru. Západní člověk musí usilovat o dokonalost, aby se stal majákem naděje, kolem kterého se mohou shromáždit ostatní, majákem, který přitahuje ty, kteří si přejí přijmout zdravější způsob života. Tímto způsobem může západní člověk začít znovu budovat své rozpadlé komunity a vytvářet něco lepšího.

Západní člověk se musí zdokonalovat, podat ruku svým bratrům a sestrám a snažit se zlepšit i jejich životy. Západní člověk musí pracovat na odstranění bariér, které byly vztyčeny, aby ho oddělily od jeho příbuzných a rozbily jeho kdysi soudržné komunity. Západní člověk musí povstat a přijmout jedinou ideologii, která ztělesňuje všechny tyto ctnosti – nacionalismus. Západní člověk musí vystoupit proti kapitalismu i komunismu a překonat sociální rozdělení, aby

vytvořil homogenní společnost, a v srdci této společnosti musí být tradice, kultura a dědictví.

Prvním a ústředním principem nacionalismu je láska k vlastní rase – skutečný nacionalismus není ideologií nenávisti k druhým, ale láskou a oddaností vlastnímu národu a kultuře.

Milovat vlastní národ a respektovat všechny ostatní, kteří chtějí činit totéž.

Nacionalismus si přeje, aby západní člověk přijal svou vlastní krev a znovu vybudoval západní společenství. Aby byl člověk ve smíru se světem, musí milovat sám sebe, svou vlastní rodinu a společenství – nenávidět vlastní lid a být plný falešného pocitu viny nikdy nepovede ke štěstí ani naplnění. Nacionalismus je ideologie, která povyšuje vlastní lid nad všechny ostatní a klade ochranu a lásku k tomuto lidu nad všechny ostatní zájmy.

Nenávist k jiným lidem nebo rasám, které si rovněž přejí následovat cestu nacionalismu, je zcela kontraproduktivní. Pokud si Afričané, Asiaté nebo jakékoli jiné etnikum přejí přijmout svůj vlastní lid a kulturu a usilovat o sebeurčení, pak by za to měli být oceněni. Svět je nádherné místo a skládá se ze složité mozaiky různých kultur, ras a etnik – a tak by to mělo zůstat.

Každá rasa a kultura by měla mít právo na sebeurčení a samosprávu.

Žádná rasa ani etnická skupina by se neměla snažit ovládat jinou: ať je Afričan Afričanem, ať je Asiat Asiatem – ale stejně tak ať je západní člověk tím, čím má být. Každá rasa nebo kultura by měla mít právo určovat svou vlastní budoucnost a směr, kterým se její lid ubírá, bez vměšování či nátlaku ze

strany jiných. Svět je díky existenci různých kultur a způsobů života bohatší – a tak by to mělo zůstat. Různí lidé by neměli být nuceni žít společně v jednom velkém tavícím kotli, což nevyhnutelně povede ke konfliktům a ke ztrátě jedinečných způsobů života, které se vyvíjely a rozvíjely po tisíce let.

Zatímco různé rasy a kultury nemohou žít v jednom omezeném prostoru, na této planetě je dost místa pro všechny a každý by měl mít své vlastní místo.

Všechny národy světa mají právo na vlast a právo tuto vlast bránit.

Západní člověk má právo na země, které mu daly život, na země, o které se po tisíce let staral, a na země, které poskytly útočiště generacím jeho rodiny – tyto země jsou jeho vrozeným právem. Stejně tak mají i všechny národy světa právo na svou vlastní vlast a mají právo žít v těchto zemích v míru, bez vměšování ze strany jiných. Každá rasa má právo bránit svou vlast před agresorem, který se je snaží vytlačit nebo ovládnout silou či lstí.

Každá rasa a každý národ má tedy právo kontrolovat své vlastní hranice a omezovat imigraci podle vlastního uvážení. Žádný národ není povinen umožňovat jiným kulturám, rasám nebo etnikům překračovat své hranice a usazovat se na jeho území. Nakonec bude bohatá mozaika světa zachována pouze tehdy, pokud si různé kultury zachovají tradice, které je definují. Různé kultury se tak mohou navzájem učit a obchodovat, ale nikdy by neměly žít uvnitř hranic té druhé v takovém měřítku, které by změnilo rasové nebo kulturní složení hostitelské země.

Lidé jsou produktem země, z níž pocházejí, a měli by tuto zemi respektovat a ctít.

Všechny národy světa se vyvíjely téměř nezávisle na sobě a často v naprosto odlišných podmínkách. Právě tyto odlišné podmínky – samotná příroda – formovaly různé národy různými způsoby a vtiskly každému z nich specifické rysy. Nejenže by tyto rysy měly být zachovány a tato rozmanitost oslavována, ale měla by se také prokazovat úcta a respekt k prostředí, které tyto různé národy vytvořilo.

Navzdory technologickému pokroku by se západní člověk neměl odcizit zemi, která ho formovala a utvářela a která poskytovala útočiště a obživu nesčetným generacím jeho předků. Západní člověk by se měl znovu spojit s přírodním světem a snažit se být co nejblíže přírodě a usilovat o život v harmonii s přírodním prostředím. Věřit, že lidstvo stojí nad přírodou, je nebezpečný omyl – lidstvo stále závisí na přírodním světě a v konečném důsledku přírodní svět závisí na lidstvu.

Západní člověk by neměl znečišťovat svou zemi, ani by neměl zacházet se svým životním prostředím s neúctou či pohrdáním. Západní člověk by se měl snažit projevovat laskavost ke zvířatům a soucit k těm tvorům, kteří mají méně síly než on – neboť nic nevypovídá o člověku více než to, jak zachází s těmi, kteří jsou slabší než on sám. Západní člověk může být na vrcholu potravního řetězce, ale to mu nedává právo zneužívat tuto moc nebo způsobovat zbytečné utrpení tvorům, kteří v tomto řetězci leží pod ním. Rovnováha přírodního prostředí může být křehká věc; je nejlepší tuto rovnováhu nenarušovat a člověk by se měl snažit žít v co největší harmonii s přírodou.

Lidé by měli žít v harmonii se svým přírodním prostředím a projevovat laskavost a úctu ke všem živým tvorům.

Zdravý a pulzující přírodní svět a spojení s tímto světem jsou potravou pro duši. Ti, kteří se od přírody odříznou a uzavřou se do betonu, oddělují se od svého prostředí a odpojují se od samotného světa, který jim dává život. To vede k duševně i fyzicky nezdravému stavu – ani jeden z nich nepřispívá k silnému národu.

Zdraví národa spočívá ve zdraví jeho lidu – silný lid buduje silný národ.

Národ je tak zdravý, jak zdraví jsou lidé, kteří jej tvoří. Národ plný lenochů, opilců a drogově závislých nikdy nebude silný. Národ má právo se bránit, ale musí k tomu mít také schopnosti. Člověk může bránit svůj národ pouze tehdy, je-li silný a zdravý. Pokud si západní člověk přeje bránit půdu, kterou nazývá domovem, musí odmítnout jedy, které ničí jeho tělo, a usilovat o fyzické i duševní zdraví.

Pouze díky fyzickému a duševnímu zdraví se mohou jednotlivci cítit skutečně dobře. Když lidé dopustí, aby upadli do stagnace, sklouznou do malátnosti, která je stahuje ještě hlouběji a uvězňuje je v negativním cyklu, který se stále více točí dolů a vede je k sebedestrukci. Mladí i staří by měli být povzbuzováni k tomu, aby se věnovali zdravým koníčkům v přírodním prostředí a užívali si přirozeného povzbuzení, které tyto koníčky poskytují.

Všichni za jednoho a jeden za všechny – držme při sobě jako společenství.

Mladí i staří by se neměli scházet jen kvůli zábavě; měli by se spojovat ve všech oblastech života. Společně jsme silní, rozděleni však padneme – západní člověk musí znovu objevit společné vazby a kulturní pouta, která ho kdysi spojovala s jeho bratry a sestrami. Západní člověk musí znovu probudit svou touhu po tradicionalismu a přijmout kulturu svých předků, která se vyvíjela po tisíce let.

Tradice a sdílené morální hodnoty jsou tím, co spojuje skupinu lidí; jsou lepidlem, které drží společnost pohromadě v dobrých i zlých časech. Tradice je něco, co se předává z generace na generaci; tradice je to, co spojuje staré s novým a propojuje živé s mrtvými. Tradice je způsob, jakým západní člověk nejen projevuje úctu k minulosti; ale tradice také velmi reálným způsobem umožňuje předkům západního člověka promlouvat skrze něj a vyjadřovat se dlouho poté, co opustili tento svět.

Tradice a kultura by měly být ctěny, neboť jsou vyjádřením vůle našich předků.

Jakmile lid ztratí spojení se svými předky, ztratí také kontakt se svými tradicemi. Pokud nevíte, odkud pocházíte, jak můžete vědět, kam směřujete, a pokud nevíte, kam směřujete, jak můžete znát smysl své cesty? Západní člověk je na cestě již tisíce a tisíce let. Nebylo by z jeho strany nedbalé zapomenout na detaily, útrapy, úspěchy a statečné a ušlechtilé oběti, které byly součástí této epické cesty?

Tradice se projevuje mnoha způsoby – prostřednictvím písní, tanců, oděvů, náboženských obřadů a literatury. Tyto tradice by nikdy neměly být zapomenuty, protože ztělesňují myšlení minulých generací. Odtrhnout se od svých předků a

nedokázat se vcítit do starších členů komunity, nebo je dokonce znevažovat, znamená ztratit životně důležité pouto, které je klíčové pro přežití národa. Toto duchovní pouto s minulostí je něco, co nelze nikdy nahradit ani zastoupit.

V životě neexistuje vyšší cíl než duchovní naplnění – naplnění, které pramení z náboženství, lidových tradic, rodiny a spojení s přírodou. Tato duchovní volání nesmí být nikdy opomíjena ve prospěch falešného modlářství materialismu. Honba za penězi a hmotným bohatstvím vede pouze k pomíjivému štěstí. Snaha o uspokojení touhy po hmotném zisku je nekonečným úsilím, které člověka vyčerpává. Vzdát se času věnovaného duchovnímu naplnění, aby se člověk mohl věnovat honbě za penězi, je závažnou chybou. Peníze a materialismus by nikdy neměly mít přednost před rodinou, lidmi, přírodou nebo náboženstvím.

Peníze jsou nástrojem hospodářství a hospodářství existuje proto, aby sloužilo lidem – ne naopak.

Západní člověk by měl mít na paměti, že peníze jsou pouze prostředkem směny a barometrem hmotného bohatství – nikoli měřítkem duchovního naplnění nebo štěstí. Skutečné štěstí a duchovní naplnění se nedosahují a nerozvíjejí nákupem stále více masově vyráběných a jednorázových produktů. Ve skutečnosti snaha o materialismus přináší depresi a úzkost a tíží duši. Materialismus vede západního člověka k tomu, že opovrhuje svou rodinou, vzdává se mít děti a nakonec slouží k zotročení západního člověka prostřednictvím lichvy a dluhů.

Lidé si cení toho, o co museli bojovat a na čem tvrdě pracovali. A co je nejdůležitější, trvalého duchovního štěstí a naplnění lze dosáhnout právě prostřednictvím smysluplných a

upřímných vztahů s blízkými. Okamžité uspokojení nikdy netrvá dlouho a člověk, který žije v honosném, ale prázdném zámku, se nakonec bude cítit méně naplněný než ten, kdo žije ve skromném příbytku, ale je obklopen rodinou a blízkými. Rodina a lid jsou skutečně klíčem ke štěstí a představují samotné srdce západní společnosti.

Tradiční rodina je základním kamenem západní společnosti a nikdy by neměla být podkopávána.

Tradiční rodina je základním kamenem západní společnosti a vznikla z nutnosti a vůle přežít. Rodinná jednotka je hlavním důvodem, proč je západní člověk dodnes zde, neboť rodinná jednotka je základem samotné západní civilizace. Tato rodinná jednotka umožnila západnímu člověku stát se silným a formovala nejen Západ, ale celý svět. Základem každé soudržné společnosti a každé komunity je nukleární rodina – pracovitý otec, milující matka a uctivé a dobře vychované děti.

Nukleární rodina musí být vyzdvihována jako nejvyšší ideál a bráněna za každou cenu. Právě v rámci této nukleární rodiny se totiž u každého dítěte formuje podstata toho, čím se jednoho dne stane. V každé rodině se příští generace učí od generace předchozí. Rodiče nastavují svým dětem směr – a je naprosto nezbytné, aby příští generace pokračovala po správné cestě. Morálka, hodnoty, kázeň, pořádek a tradice se předávají z otce a matky na syna a dceru.

Vliv a význam rodiny se nesmí nikdy podceňovat. Mnohé z toho, co bylo řečeno dříve, odhaluje zákeřný a soustavný útok na rodinu ze strany nepřátel Západu. Abychom skutečně pochopili význam rodiny, stačí se podívat na to, jak daleko zašli

ti, kteří si přejí pád Západu, aby poškodili tradiční nukleární rodinu.

Nacionalismus je jedinou ideologií, která ztělesňuje všechny výše uvedené zásady – ale nacionalismus jde ještě dál a usiluje o vytvoření a dosažení toho, co bylo popsáno jako dokonalá společnost. Prostřednictvím pořádku, disciplíny a vytvoření homogenní společnosti, která myslí a funguje na základě sdíleného vědomí, se nacionalismus snaží vytvořit lepší budoucnost pro celou komunitu. Nacionalismus pobízí jednotlivce k větším výkonům, ale k větším výkonům pro vyšší dobro, nikoli pouze ze sobeckých a materialistických důvodů.

Nacionalismus je také jedinou politickou ideologií, která odmítá jak kapitalismus, tak komunismus. V dokonalé společnosti je ekonomický systém založen na produktivním podnikání. V dokonalé společnosti nejsou lidé ani zotročeni materialismem, ani nejsou nuceni pracovat bez motivace či odměny. Společnost, která podporuje produktivní hospodaření, má jednak sociální svědomí, které zajišťuje, že z úspěchu průmyslu těží všechny vrstvy společenské hierarchie, a jednak dbá na to, aby soukromé vlastnictví a zisk nebyly z ekonomického systému vyloučeny.

Zatímco tedy jednotlivci, kteří vlastní kapitál, mohou z tohoto kapitálu profitovat, nedělají tak na úkor svých vlastních pracovníků, ale tím, že spolupracují se svými zaměstnanci s cílem zlepšit výrobní prostředky způsobem, který prospívá všem. V kapitalistické společnosti se vlastník kapitálu nezajímá o práva nebo blaho pracovníka; zajímá ho pouze zisk. Jakmile se problémy kapitalismu projeví ve společnosti, nepřátelé Západu navrhují falešné řešení v podobě komunismu. Komunismus usiluje o rozdělení společnosti tím, že podporuje

třídní boj v nepřirozeném úsilí o „rovnost“. Tento třídní boj se zaměřuje na ty, kteří vlastní kapitál, což vede ke spirále poklesu produktivity, protože rozhodující osoby, vynálezci a vlastníci jsou odstraněni z ekonomické rovnice.

Nenechte se mýlit; jak kapitalismus, tak komunismus jsou ekonomické systémy, které ovládají nepřátelé Západu. Jsou prezentovány jako dva absolutní protiklady a jako jediné alternativy k sobě navzájem. Vytvořením této falešné dichotomie se však nepřátelé Západu snaží zajistit, že ať už si západní člověk zvolí jakoukoli možnost, vždy skončí ve spárech systému, jehož cílem je ho porazit a zotročit.

Produktivní hospodářství je přirozeným řešením, protože usiluje o zvýšení životní úrovně pro všechny a uznává, že každá vrstva společnosti má svou roli v pokroku této společnosti. Navíc produktivní hospodářství uznává, že aby se společnost úspěšně rozvíjela, musí postupovat jako jeden celek – neboť pokud se bude ubírat různými směry, roztrhne se na kusy. Pokud totiž pracovník postupuje v souladu s podnikatelem, oba se posouvají vpřed. Pokud by se pracovník a podnikatel pohybovali v nesouladu nebo v opačných směrech, vedlo by to k napětí, rozporům a nakonec ke konfliktům uvnitř společnosti.

Nacionalismus usiluje o zvýšení životní úrovně všech členů společnosti – a ačkoli nacionalismus věří ve strukturu a hierarchii, tato struktura a hierarchie slouží ku prospěchu všech. Nacionalismus umožňuje těm nejlepším dostat se na vrchol a usiluje o podporu excelence – a excelence je přesně to, co západní člověk právě teď potřebuje.

Nacionalismus je politickým a ideologickým ztělesněním vůle přírody. Nacionalismus staví ty nejlepší členy společnosti

na piedestal, aby tak vytvořil vzory a podporoval vynikající výkony. Zároveň se nacionalismus snaží vytvořit homogenní společnost, která táhne za jeden provaz a pracuje na společných cílech. Nacionalismus usiluje o to, aby se ti nejlepší dostali na vrchol, ale zároveň se snaží vytvořit záchrannou síť, aby ti méně šťastní nikdy nespadli na skály chudoby. Ale především se nacionalismus snaží zakotvit rodinu, protože ta je jádrem fungující a soudržné společnosti.

Západní člověk se pomalu propadl do propasti a přijal za své úpadek, materialismus a individualismus. Západní člověk nejenže toleroval slabost a zkaženost, ale přímo je uctíval, jako by šlo o ctnosti. Západní člověk se skutečně ztratil a aby znovu našel správnou cestu, potřebuje maják naděje, který by mu svítil v moři temnoty. Maják naděje, který západní člověk potřebuje, musí ztělesňovat úctyhodnou dokonalost – dokonalost, která západního člověka inspiruje k tomu, aby se znovu vzchopil a stal se něčím lepším, než je nyní. Tato dokonalost však nesmí být zahalena sobeckým individualismem; musí naopak ztělesňovat ušlechtilé ctnosti rodiny, národa a země a usilovat o zachování západní kultury, tradic a duchovnosti.

Podobné přitahuje podobné a dobří lidé následují dobré lidi. Stejně tak, pokud je hnutí ovládáno ztroskotanci, zvrhlíky a slabochy, bude přitahovat pouze ztroskotance, zvrhlíky a slabochy, a v důsledku toho nikdy nedosáhne ničeho významného. Nacionalisté minulých generací byli spisovatelé, básníci, umělci, vynálezci, průmysloví vůdci, vojenští géniové, řečníci a sportovci. To je to, co Západ nyní potřebuje – velké muže a ženy. Západ potřebuje velké muže a ženy, kteří se postaví a dají o sobě vědět. Západ potřebuje hrdiny, kteří se chopí evropského obrození, které bude zářit jako maják pro

západního člověka. Západ potřebuje statečné muže a ženy, kteří se postaví a budou inspirovat masy. Velké množství západních lidí nyní vidí problémy, kterým Západ čelí, ale v současné době se příliš bojí jednat – tito lidé potřebují vůdce.

Zatímco západní člověk stojí na okraji propasti a hledí do ní, má pouze dvě možnosti: přijmout pád a sledovat, jak se západní civilizace rozpadá, nebo povstat a Západ znovu získat. Západní člověk musí buď přijmout silnou a spravedlivou ideologii, která ho spojuje s jeho komunitou, nebo padne a vše, co bylo dříve, bude navždy ztraceno.

Nesmí existovat žádné polovičaté řešení a nesmí být místo pro zbabělce ani pro individualistické a sobecké blázny. Nemá smysl snažit se hrát podle pravidel, která vymysleli nepřátelé Západu, ani soutěžit na hřišti, které bylo navrženo tak, aby západní člověk pokaždé prohrál. Ti, kdo se snaží zachránit Západ, se musí vzchopit a vydat se po náročné cestě, která však západního člověka inspiruje a vytáhne ho zpět z pokraje porážky.

Kráčet po této cestě nemusí být snadné a cesta může být dlouhá. Na této cestě lze narazit na útrapy a člověk může být nucen činit těžká rozhodnutí. Může dokonce přijít čas, kdy bude nutné přinést velké osobní oběti. Ale pokud byste se měli obětovat pro nějakou věc, našli byste snad ušlechtilejší věc než ochranu vlastního lidu a rodiny?

Vykoupení

Západní člověk nyní stojí na samém okraji propasti a hledí do hlubin. Západnímu člověku hrozí vyhynutí – jak kulturní, tak rasové. Nejedná se o něco, co by se mělo odehrát v daleké budoucnosti, ale o něco, co se stane ještě v průběhu tohoto století; ve skutečnosti se západní člověk již během několika desítek let ocitne ve své vlastní vlasti v menšině a bude vytlačován jinými etniky. Situace je již nyní kritická, protože porodnost na Západě je na historickém minimu.

Abychom si uvědomili realitu demografické změny, stačí se podívat na složení žáků na základních školách v západním světě. Ve Velké Británii téměř třetina žáků základních škol není etnicky britského původu – a to je pravděpodobně podhodnocení rozsahu problému. Navíc s ohledem na obrovský počet přistěhovalců, kteří každý měsíc přicházejí do Evropy, se tento demografický trend bude časem jen zrychlovat a situace západního člověka se bude zhoršovat.

Ale bez ohledu na to, jak blízko je západní člověk k propasti, bez ohledu na to, jak temně se věci mohou jevit, a bez ohledu na to, jak zdrcující se zdají být šance – vždy existuje naděje a vždy existuje šance na vykoupení. „Ztracen je pouze ten, kdo se vzdá jako ztracený“ je trefný citát, na který by se nikdy nemělo zapomínat. Dokud má západní člověk vůli bojovat a vůli přežít, může hledat vykoupení.

Západní člověk nesmí stát se skloněnou hlavou a nechat svůj duch dále slábnout. Nyní není čas na tiché rozjímání ani na zoufalství. Nyní je bezpochyby čas zahájit protiútok – neboť pokud k němu nedojde právě teď, už k němu nikdy nedojde. Západní člověk musí učinit rozhodnutí – buď může pokračovat

na své současné cestě individualismu a hédonistické degenerace, nebo se může znovu vzchopit a sjednotit svou krev, získat zpět svou půdu a převzít kontrolu nad svým vlastním osudem. Ale buďte si jisti, že pokud se rozhodne pro první možnost, čeká ho vyhynutí.

Aby se však západní člověk mohl znovu vzchopit, musí odhodit okovy, které mu byly nasazeny nepřáteli Západu. Odpor začíná změnou myšlení; západní člověk musí nejprve rozbít mentální řetězy, které mu byly nasazeny, a osvobodit se z mentální klece, ve které byl uvězněn. Tato změna myšlení začíná u každého z nás. Musíme se podívat na sebe a zhodnotit, jak na nás zapůsobil ideologický jed, který nám byl podáván. Při tom však musíme být brutálně upřímní a nesmíme se bát přiznat chyby, které jsme udělali.

Tato kniha odhalila, jakým způsobem byl západní člověk zlomen a jakým způsobem byla podkopána západní společnost. Tato kniha rovněž odhalila a kritizovala mnoho různých neřestí a negativních vlivů, které si západní člověk osvojil. Záměrem toho nebylo urazit či rozčílit, ale poučit a vzdělávat. Ačkoli jsou některé pravdy v této knize těžko stravitelné, jsou to přesto pravdy.

Často může být těžké přijmout nepříjemné pravdy – a ještě těžší přijmout pravdy, které se mohou jevit jako osobní kritika. Ale všichni jsme v životě udělali chyby a nikdo z nás není dokonalý. Schopnost přijímat kritiku je znakem duševně vyspělého a vyrovnaného dospělého člověka. Pokud se člověk chce rozvíjet a dospět, musí naslouchat kritice a jednat podle ní, aby se snažil odstranit negativní vlivy a chování ze svého života.

Nepřátelé Západu měli při šíření špíny a zvrácenosti, kterou vnutili západní společnosti, velkou výhodu. Naprostá většina jedu, který vylévají, je nejen nesmírně příjemná, ale také vysoce návyková. Proto by bylo nemožné najít člověka, který by se nějakým způsobem nenechal zlákat zvráceným materiálem a zvráceným životním stylem, které propagují nepřátelé Západu.

Možná jste vedli promiskuitní život, možná jste brali drogy, možná jste trávili víkendy nadměrným pitím alkoholu, možná jste se oddávali tělesným modifikacím nebo jste si dopřávali životní styl plný přejídání a lenosti. Jde o to, že všichni jsme se někdy oddávali neřestem a všichni jsme byli zkaženi úpadkem, který nás obklopuje. Jak již bylo řečeno, bylo by nemožné žít v kanálu a zůstat čistý – a nemylte se, Západ se stal morálním kanálem. Všichni jsme obklopeni tolika jedy a nečistotami, že by bylo nemožné, aby to na nás nějakým způsobem nepůsobilo.

Důležitým ponaučením je, že si uvědomujeme negativní vlivy v našich životech. Všichni jsme byli oklamáni a svedeni rozvratnými a protizápadními materiály, které nás obklopují, ale jakmile si uvědomíme, jakým způsobem jsme byli svedeni, je důležité, abychom přehodnotili, kam směřujeme, a změnili směr, abychom přestali kráčet po špatné cestě. Vyžaduje to velkou sílu přiznat, že jsme byli oklamáni, a přiznat, že jsme udělali chyby a špatná rozhodnutí. Ale jen imbecil nebo tvrdohlavý blázen by pokračoval po cestě, na kterou mu bylo jasně ukázáno, že vede do slepé uličky.

Než se západní člověk může začít zamýšlet nad záchranou své společnosti, musí se nejprve podívat na sebe a zbavit se destruktivních vlivů, které na něj osobně působily. To musíme

udělat všichni, protože pokud máme někdy začít s čistým štítem, nesmíme jej poskvrnit jedovatými vlivy, které přivedly Západ na pokraj propasti. Aby mohl západní člověk začít budovat lepší budoucnost, musí se oddělit od jedu, který ho obklopuje. Začít znovu s korupčními vlivy by nás vedlo pouze zpět tam, kde jsme nyní.

Teprve až se osvobodíme od vlivů, které zničily západní mysl, otrávily západní tělo, zkorumpovaly západní duši a zlomily západní srdce, můžeme se pustit do budování nové a lepší budoucnosti a můžeme se pustit do toho, abychom západního člověka vrátili na správnou cestu. Jakmile se osvobodíme z okovů, které nám byly nasazeny, musíme povstat a usilovat o dokonalost způsobem, na který by byli naši předkové hrdí. Musíme přijmout západní kulturu, tradicionalismus a znovuobjevit západní Superego.

Jako jednotlivci se musíme snažit být nejlepšími, jakými můžeme být, a svou vizi ideálního já zakládat na představě západního nadčlověka. Ve všem, co děláme, musíme usilovat o dokonalost a snažit se být těmi, kdo slouží jako inspirace pro ostatní kolem nás. Musíme se stát spisovateli, umělci, básníky, sportovci a průmyslovými vůdci a musíme jít příkladem všem, aby když se sejdeme jako komunita, ostatní na nás pohlíželi jako na maják všeho dobrého a silného.

Každý má něco, v čem může vyniknout. Je důležité snažit se být tím nejlepším, čím můžete být, a usilovat o to, abyste něco změnili. Snažte se, aby dokonalost byla součástí vašeho každodenního života: buďte zdvořilí, buďte slušní, mluvte správně, držte hlavu vzhůru, prezentujte se v elegantním oblečení a buďte upravení. Nikdy si nedovolte uvíznout v nástrahách a pastích, které jsou pro vás připraveny. Nikdy se

nespokojujte s druhým místem a hlavně se nikdy nezklamte a dejte ze sebe vše, když na tom záleží. Pokud se totiž spokojíte s neúspěchem a průměrností, nahráváte jen těm, kteří si přejí, aby byl západní člověk vymazán z povrchu zemského.

Jakmile se stanete tím nejlepším, čím můžete být, spojte se s ostatními, kteří sdílejí vaše cíle a rovněž usilují o dokonalost. Pracujte jako společenství, a to nejen proto, abyste se zdokonalili sami, ale abyste pomohli všem, kdo jsou součástí tohoto společenství. Jakmile se vypracujete a stanete se příkladem, podejte ruku a pomozte ostatním, kteří k vám vzhlížejí a chtějí napodobit to, čeho jste dosáhli. Vždy se najde někdo, kdo je na tom hůře než vy a kdo potřebuje pomoc; udělejte si povinností pomoci této osobě povznést se, aby mohla stát po vašem boku. Právě tento komunitní duch vybudoval Západ a může posloužit k jeho vzkříšení i v této pozdní hodině.

Tím, že se znovu spojíte s lidmi kolem sebe, budujete komunity a znovu objevujete to, co kdysi spojovalo západního člověka, může být západní člověk opět velký. Ujistěte se, že rodina a lid jsou na prvním místě. Neopouštějte svého partnera; neobracejte se zády ke svým bratrům a sestrám. Spojte se a chovejte se k bližním tak, jak byste chtěli, aby se chovali k vám. Nezastavujte se pouze u budování komunity, ale pokračujte v budování národa, kde můžete být v bezpečí a hrdí, národa, kde byste chtěli vychovávat děti, kde jsou pouta mezi lidmi ceněna více než peníze a hmotné statky. Zahoďte falešné modly konzumu a materialismu a budujte společnost, kde štěstí a naplnění pramení z duchovních snah.

Ale co je nejdůležitější, najděte si partnera, který sdílí tento pohled na svět a chce stát po vašem boku. Najděte si partnera a udělejte to nejdůležitější, co můžete – přiveďte na

svět děti a zajistěte, aby západní člověk nebyl vymírajícím druhem. Naplňte školy a parky zvuky hrajících si západních dětí – a zajistěte, aby vaše děti byly vychovávány způsobem, který ctí vaše předky. Zajistěte, aby vaše děti byly zdravé, zdvořilé a dobře vychované a aby i ony byly příkladem pro ostatní.

Vytvořte trvalé pouto s jednou výjimečnou osobou a přiveďte na tento svět děti – ale najděte také spojení se světem samotným a přijměte přírodu. Obnovte spojení se zemí a půdou, která živila nespočet generací západního člověka. Technologie je fantastická a je důkazem vynalézavosti západního ducha, ale nikdy by neměla být vnímána jako alternativa k přírodě ani sloužit k oddělení západního člověka od přírodního světa. Přijměte zdravý životní styl a naučte své děti, aby dělaly totéž.

Choďte na procházky do přírody, věnujte čas pobytu v přírodě a vychutnávejte si přírodní krásy Západu. Pobyt v přírodě rozkvete vaši duši a dodá vám novou životní energii, díky čemuž budete silní a zdraví jak po fyzické, tak po duševní stránce. Dbejte na to, abyste jedli přírodní potraviny a pravidelně cvičili – osvoboďte se od jedu, který ničí vaše tělo a proměnil západního člověka z bojovníka v neohrabaného povaleče.

Přijměte za své právě ty hodnoty, které tvořily jádro Západu a které umožnily západní civilizaci růst a utvářet svět. Přijměte za své rodinu, lid a půdu. A když tak činíte, ohlédněte se za stopami, které vaši předkové zanechali v písku, a ctěte zvyky minulosti – přijměte tradicionalismus ve všech jeho podobách a nedovolte, aby zvyky, které žijí již tisíce let, zanikly a upadly v zapomnění. Naši předkové žijí dál v našich

vzpomínkách a v našich činech; nedovolte, aby zmizeli, a nedovolte, aby jejich oběti byly marné.

Nikdy nezapomeňte, že malá skupina lidí může znamenat velký rozdíl – že několik oddaných mužů a žen může inspirovat ostatní a změnit běh dějin. Z malých žaludů rostou mohutné duby a to, co se dnes může jevit jako bezvýznamné na politické a společenské úrovni, může jednoho dne změnit celý svět. Každá velká cesta má svůj počátek a vždy začíná tím, že se jednotlivec nebo skupina rozhodne učinit první kroky. Udělejte dnes první kroky na své osobní cestě k zlepšení – zavažte se k naplnění svého potenciálu a k seberozvoji, ne zítra, ne příští týden, ne za měsíc, ale právě teď.

Nepřátelé Západu mají velkou výhodu v tom, že jejich jed je tak návykový – ale jejich jed má také fatální slabinu. Jed, který je západnímu člověku vnucován, je v krátkodobém horizontu opojný, ale těm, kteří ho přijímají, zanechává v dlouhodobém horizontu pocit prázdnoty a nespokojenosti. Tento pocit nespokojenosti zažívá mnoho lidí na Západě a je důvodem, proč tolik z nich trpí depresemi a má pocit, že v jejich životech něco chybí – tito lidé hledají něco většího.

Kdyby byla západnímu člověku nabídnuta skutečná, zdravá a na společenství založená alternativa, hrnuli by se k ní. Lidé jsou přitahováni silou a shromažďují se kolem čestných a silných jedinců. Tím, že se vzchopíte a budete tím nejlepším, čím můžete být, stanete se sami majákem naděje pro Západ. Tím, že se spojíte s dalšími lidmi, jako jste vy, a budete se jako skupina snažit být ještě lepší, bude tento maják naděje zářit stále jasněji.

Jakmile se západní člověk znovu spojí se starými zvyky a uvědomí si, že duchovní naplnění a pouto s rodem a zemí znamenají více než jedovatá propaganda, kterou mu vtloukají do hlavy nepřátelé Západu, bude opět svobodný. Jakmile se zbavíte okovů, které svazují vaši mysl, můžete pomoci ostatním učinit totéž a pracovat na obnově našich rozbitých společenství. Jakmile západní člověk znovuobjeví svou komunitu a svou kulturu a jakmile se tato komunita opět stane silnou a homogenní skupinou, bude moci osvobodit své země a znovu převzít kontrolu nad svým vlastním osudem.

Vykoupení západního člověka je možné, ale pokud má toto vykoupení přijít, musí přijít brzy. Vykoupení západního člověka začíná u vás. Povstaňte, staňte se nadčlověkem, kráčejte hrdě ve stopách svých předků a znovuobjevte, co učinilo západního člověka titánem a co učinilo západní civilizaci tím impozantním úspěchem, jakým kdysi byla.

Budoucnost je ve vašich rukou… Chopte se jí!

„Bezpochyby by se tak rychle potvrdilo přísloví, že národ se musí nejprve zničit sám, než ho mohou zničit cizinci, a člověk musí nejprve opovrhovat sám sebou, než jím mohou opovrhovat ostatní.“ – Yukio Mishima, Runaway Horses